ХРОНИКИТЕ НА

РАЛМИЯ

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ПЕРЛАТА НА ФЕНИКСА

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ПЕРЛАТА НА ФЕНИКСА

Когато Алекс Джаспърс влиза в училищната библиотека, за да намери книга за своята домашна работа, той не подозира, че ще бъде отведен във вълшебен свят на име Ралмия. Тъкмо това обаче се случва, когато магьосникът Санарос натоварва обикновения до вчера ученик със съдбоносна задача — да намери появилата се наново Перла на Феникса, единствена надежда срещу завръщането на древен зъл дух, който иска да пороби Ралмия и да почерни магията й, причинявайки катаклизъм, който би отекнал и до нашия свят. Въоръжен с могъщи оръжия и вълшебни артефакти, Алекс тръгва на опасно пътешествие из непознатия за него свят, населен с елфи, джуджета, дракони и троли.

И макар да намира верни приятели, пътят му може да се окаже смъртоносен, когато от мрака на миналото изплува сянката на ужасяващ Рицар на Смъртта…

ПРЕДГОВОР

Скъпи приятели,

Искам да благодаря на всеки един от вас, закупил тази книжка. Това е израз на подкрепа, който означава много за мен и именно затова са тези редове — за да мога да споделя нещо за романа, който държите в ръцете си, с вас, неговите читатели и надявам се, след като го прочетете, и приятели.

„Хрониките на Ралмия“ се родиха от любовта ми към жанра фентъзи, който вярвам всички обичаме. Подобно на повечето, ако не и всички вас, скъпи читатели, аз също нетърпеливо чаках седмата книга за „Хари Потър“, разлиствах страниците на „Властелинът на Пръстените“ и се вълнувах на всеки от филмите за „Междузвездни Войни“. Затова и исках да напиша нещо, което да е в този дух — не нещо толкова добро или велико — Боже опази, такава задача не би била по силите ми — но нещо, в което да има приключения, смели млади герои, ужасни и коварни злодеи и пътувания из непознати и опасни местности. Така създадох и Ралмия — свят, в който съм опитал да съживя всичко, което обичам и ценя във фентъзито.

Начинът, по който измислих тази история, бе спонтанен. Слушах музика и едновременно с нейния такт в ума ми се оформяха образи — на притеснително, но вътре в себе си смело момче от нашия свят, озовало се в една страна на приказки, но и на опасности и на злокобен древен дух, който иска да я унищожи. Оттук нататък покрай тези образи изникна цялата история. Всичко това се оформяше във фантазията ми толкова бързо, че започнах да я пиша още същия ден и до вечерта вече бях на двадесетата страница.

След десетина дни първата чернова беше завършена и я пуснах във форума на моя сайт (www.citadelata.com). Отзивите бяха повече от обнадеждаващи, а по-късно през годината дори ми бе връчен и приз за форумно фентъзи. Така се реших и на сериозната стъпка да потърся начин да издам историята си и да я споделя с повече хора. Пренаписах я през лятото, оставяйки в сърцевината книжката, която феновете в

Интернет харесаха, но правейки глазурата и плънката такива, че все пак да са годни за издаване.

И започнах да диря издател. Намирането на подходящия не бе особено трудно — с Иван Атанасов, главния редактор на ИК „Фентъзи Фактор“, се познаваме от дълги години, още когато през далечната 2001 година, в едноименното списание, бе публикуван и моят първи разказ — „Кошмар сред Руините“. Оттогава мина доста време, но доверието ми във „Фентъзи Фактор“ и Иван остана непоклатимо и той е един от хората, на които трябва да благодаря за това, че тази книга е реалност. Другите, които ми оказаха помощ, са безспорно хората от форума на Цитаделата, които ме окуражаваха и подтикваха да издам историята, както и моите родители, които първи я харесаха и без чието разбиране и подкрепа може би никога нямаше да се занимавам с фентъзи. Няма как да пропусна и любимите ми автори, огрели ме с таланта си като слънца и сполучили, макар несъзнателно, да запалят в мен крехката вощеница на писанието.

Пиша всичко това, за да ви кажа, че аз съм един от вас — фен на книгите за магии и вълшебства, искал да създаде нещо подобно и да го сподели с други фенове. Това личи и в страничките на самата история, в която на моменти ще откриете кимвания и намигвания към много от историите, които всички познаваме и обичаме, а също и към някои, за които може би не сте чели. Това е моят начин да изразя вечната си обич и признателност към писателите, които обогатиха моето детство и младост — Дж. К. Роулинг, Дейвид Едингс, Тери Брукс и още много други — световни величия, автори на бестселъри и родни творци, радвали ме с приказки и книги-игри.

Надявам се четенето на тази книга да ви достави такова удоволствие, каквото достави на мен написването ѝ.

Александър Драганов

Януари, 2008

БИБЛИОТЕКАТА

Следобедът на Алекс Джаспърс преминаваше по изключително нещастен за него начин. Не че той по принцип беше щастлив.

Напротив. Едва дванайсетгодишен се бе оказал сирак и то по изключително нелепа причина. Самолетът, с който родителите му идваха да го вземат обратно в Ню Йорк, падна. Така и не се разбра дали става дума за техническа повреда, за терористичен акт или пилотска грешка, а и едва ли имаше някакво значение. Алекс бе обречен да остане да живее при чичо си.

Въпросният чичо, човек на възраст и с много пари, не остана очарован. Той беше стар ерген и не обичаше други хора у дома си, освен ако не бяха важни гости. Родителите на Алекс изпращаха момчето си при него само през лятото заради чистия въздух в малкото градче Хадънсвил, но винаги го прибираха обратно за началото на учебната година. И при идванията, и при заминаванията на Алекс, Бърнард Джаспърс си оставаше в общи линии равнодушен.

Когато обаче се случи нещастието, чичо Бърнард се принуди да вземе Алекс за постоянно в своя дом. Като го стори, той записа момчето в кварталното училище и с това в общи линии забрави за него. Чичото беше богат човек, държеше местния вестник, и той поглъщаше цялото му време. Постоянно се ангажираше с различни обществени дейности, най-често грандомански и безплодни. През няколкото години съвместен живот Алекс видя как амбициозният му роднина губи кметски избори, кани известни певци на концерти и инициира строеж на овална писта край града — независимо, че жителите на Хадънсвил общо бяха по-малко от евентуалната публика за такова състезание.

Между всички тези разнородни дейности, единственото внимание, което чичото обръщаше на Алекс се проявяваше с някоя измачкана банкнота, придружена от великодушната фраза „Ето ти, десет долара, синко!“ или пък лъжебащинска загриженост, изразена с репликата „Как върви учението, синко, как са бележките?“. Бърнард не беше лош, в смисъл да тормози племенника си, но предпочиташе да не го забелязва. Тази отчайващата липса на каквато и да е заинтересованост към Алекс сериозно обезкуражи момчето. То търсеше различни интересни неща, с които да запълни времето си, но така и не намираше нещо, което да го грабне за дълго.

И макар да имаше огромна колекция от фантастични комикси в стаята си, те не му помагаха да се откъсне от заобикалящата го действителност. Не помагаха и купищата музикални дискове, които

изслушваше без особено въодушевление. Разбира се, на слушалки. Чичо Бърнард никак не обичаше да вдигат шум в къщата му.

Алекс се представяше сравнително успешно и в училищния отбор по бейзбол. Последното му позволи да стане високо, снажно момче, което, благодарение и на пясъчнорусата си коса, привличаше вниманието на девойките в местното училище. Това бе факт, който по-скоро смущаваше Алекс, тъй като по природа бе срамежлив младеж — а и освен това му създаваше постоянни неприятности с местните момчета от отбора по футбол, които и така го считаха за „гражданче“ и „женчо“, а интересът на девойките към стеснителния младеж допълнително разпалваше тяхната завист и неприязън.

Така Алекс растеше с някакво смътно чувство за неудовлетвореност и безполезност. Той не можеше да си намери приказка със съучениците си, които — с известно основание — смяташе за глуповати и простодушни. Затова постоянно скучаеше, бе кисел и прекарваше часове и междучасия разлиствайки любимите си комикси с различни фантастични герои, които се борят с още по-фантастични злодеи.

Днес обаче той направи една грешка, която на някой би се видяла дребна, но предвид обстоятелствата, бе крупна — реши да чете комикс в часа по английски език.

При обикновени обстоятелства би било съмнително, старият учител да го забележи, но те, уви, не бяха обикновени. След три дни започваше Хелуин и една от училищните хубавици — висока, стройна девойка на име Джина — искаше да покани Алекс на бал. Той забеляза интереса ѝ сравнително късно, но за сметка на това Бъди, безнадеждно влюбен в нея простак, чиято глава приличаше на топка от любимия му футбол, го знаеше през цялото време и реши да си отмъсти като вгорчи живота на своя неподозиращ вината си съперник. По принцип, ако следваше инстинктите си, Бъди просто щеше да набие Алекс, но това щеше да го направи злодеец в очите на Джина. Селският му ум измисли следната подлост — в средата на часа по английски той издебна правилния момент и извиси глас към учителя:

— Господин Хендрикс, Алекс чете комикси!

— Комиксът е един, Бъд — раздразнено отвърна уличеният във вина, на което целият клас се захили.

След миг обаче се възцари гробна тишина, тъй като Хендрикс пристъпи към набедения Алекс като хищник към жертвата си. Гърбавата му старческа фигура се изви като пергел над провинилия се ученик и с грачещ глас учителят каза:

— Да видя!

Алекс подаде комикса на Хендрикс, който го взе и прелисти със сбръчканата си ръка, до известна степен напомняйки на картинка от рисуваната книжка, която разглеждаше. В нея се разказваше на нощен супергерой, борещ се с радиоактивно чудовище, наричано Таласъм.

Хендрикс видя въпросния Таласъм и се захили — може би защото позна себе си в него.

— Много забавно, Джаспърс, — рече той — виждам, че проявяваш интерес към таласъмите. Сигурно ще си щастлив за утре да напишеш доклад за тези същества и тяхното отношение към Нощта на Вси Светии.

С това кратко изречение Хендрикс прати Алекс към училищната библиотека, където трябваше да чете за Хелуин и създанията, които според мълвата излизаха тогава. Това удовлетвори Бъди, чиито план проработи идеално — той се лепна за Джина и практически си осигури дама за бала.

Вместо с дами, Алекс сега щеше да се занимава с таласъми и тиквени маски, което до известна степен си беше и облекчение — момичетата доста го притесняваха. Край тях винаги се изчервяваше и оглупяваше. Младежът имаше неприятното подозрение, че това е естественото му състояние.

Госпожа Ядрълс, библиотекарката на училището, отново не му обърна никакво внимание, когато влезе, тъй като бе напълно вглъбена в някакъв любовен роман. Е, почти напълно — до нея имаше купа с пуканки.

Алекс намери секцията с фолклорните предания и започна да търси книга за Хелуин. Попадна обаче на книга с приказки на братя Грим, „1001 нощи“, старогръцка митология и книга с легендите за крал Артур. Младежът ги прегледа, търсейки нещо, което да свърши работа за доклада му, но не откри нищо съществено. Раздразнен, той обиколи рафта и погледна от другата страна, макар да знаеше, че там е историческата секция.

Попадна обаче на гледка, която го изуми. Този рафт на библиотеката изглеждаше дълъг и потъваше в дълбок коридор пълен с прашасали книги, които никога не беше виждал. Стената от обикновена мазилка се преобрази в каменна, като от старинен замък.

Алекс извърна трескаво назад глава, но Ядрълс все така четеше любовния си роман, нагъвайки пуканки. Момчето отново се обърна към рафта със странни книги. Нещо го накара да тръгне към него. Младежът хвърли поглед по стройно наредените заглавия. Те бяха написани със странни руни, но някак си Алекс ги разчиташе, макар че не му говореха нищо. „Транспортация и телепортация между отделните селения“, гласяха няколко особено обемисти тома, очевидно съставляващи крупно съчинение. „Магически оръжия и брони“, гласеше друга поредица.

— Какво по дя… — учуди се Алекс, когато едно заглавие хвана окото му.

То гласеше „Бестиарий на зверовете от Ралмия“. Алекс си беше купувал бестиарий за една от любимите си комиксови поредици и макар да нямаше представа какво е Ралмия, знаеше, че това е списък с чудовища. „Може да ми помогне за домашното“, каза си момчето и взе книгата. Тя бе много тежка и потънала в прах. Младежът се закашля. Страниците й не бяха от хартия, а от пергамент и изписани на ръка. В книгата имаше и рисунки на странни същества. Видя проклетите таласъми, но видя също дракони, хидри, минотаври, както и някакво създание, наричано Обитателя. То беше много грозно и люспесто, с огромна паст и няколко очи.

— Ъ-ъ-ъ!? — възкликна Алекс. — Дори и в сериите за Маскирания Отмъстител няма такива изроди!

После се сепна, че вдига шум в библиотеката и се огледа да види дали е обезпокоил библиотекарката.

Обаче нея я нямаше. Нито бюрото й. Нито каквато и да е позната част от библиотеката.

Алекс се огледа диво. Навсякъде продължаваше старинният коридор с рафтове, пълни с книги, пергаментови свитъци и папируси с неразбираемо звучащи заглавия и странни рисунки.

— Госпожо Ядрълс! — викна момчето, обаче отникъде не се чу отговор.

Алекс хукна в една посока, после в друга, но навсякъде виждаше една и съща картина — безкрайни рафтове в каменни коридори, които нямаше как да са в училището.

— Госпожо Ядрълс! — повтори той, повече от уплаха, отколкото с надежда, че наистина ще чуе отговор.

Алекс започна да се щура напосоки из грамадната библиотека, като с всеки изминал миг биваше обзет от все по-голяма паника. Струваше му се, че се оплита като пиле в кълчища, лутайки се из непознатия книжен лабиринт. По едно време обаче забеляза промяна — коридорът стана по-чист и по-поддържан, а книгите вече не изглеждаха така прашасали и захабени, макар че бяха все така странни и чужди за младежа.

Внезапно Алекс чу тътрене и застина.

— Госпожо Ядрълс? — запита той колебливо.

Иззад единия от рафтовете обаче се подаде нещо, което момчето определи в първия момент като извънземно. То беше много ниско, с дълга тъмносиня мантия, зеленикава кожа и рунтави вежди, под които някак нелепо стояха чифт очилца, поставени върху огромен нос.

Алекс зяпна.

— Кой си ти? — Гракна странното същество. — Стража! — сетне хукна да бяга.

— Хей, чакай! — Викна Алекс и реши да го последва.

Съществото тичаше изненадващо бързо за късите си крачка, но все пак младежът не бе в лоша форма и започна да го настига. Двамата приближиха огромна дървена врата, която явно беше изходът от библиотеката; тя рязко се отвори и през нея влетяха двама мъже със средновековни доспехи и мрачни изражения на лицата.

— Нарушител! — викна зеленото същество и се скри зад воините.

— Чакайте! — обърка се Алекс още повече от странната гледка на войници, излезли като от филм за крал Артур — аз…

Но стражите, точно както във филмите, не чакаха. Единият от тях вдигна обкования си с желязо юмрук и халоса момчето право по брадичката. Алекс изпъшка, описа полукръг във въздуха, сетне се стовари на земята и всичко потъна в мрак.

АРХИМАГЪТ

Алекс изпъшка и полека отвори очи. Струваше му се, че всичко, случило се през последния час е някакъв лош сън. „Дано и домашното

на господин Хендрикс е част от него“, помисли си с надежда той.

Сънят обаче явно продължаваше, тъй като младежът се намираше на голямо легло в огромна каменна стая, в чиито ъгъл грееше запалена камина. Алекс стана и се огледа. Стаята, подобно и на стражите, които го бяха нокаутирали, изглеждаше като от филм за крал Артур, обзаведена с огледало, голям гардероб и вана, която обаче в момента бе празна. Алекс съжали за последното, тъй като му се искаше да се изкъпе — особено ако наистина се бе озовал във филм, бе редно да е чистичък.

Вниманието му бе привлечено от маса, на която бяха наредени вкусни плодове. Момчето се поколеба за миг, но гладът си каза думата. Алекс приближи масата и изяде приготвените праскови и кайсии. Бяха сладки като мед и много вкусни. Такива не бе ял нито в Ню Йорк, нито в Хадънсвил. Някой беше приготвил и сок от ябълки, който Алекс изпи с огромно удоволствие — никога не бе опитвал такъв.

След това хапване момчето въздъхна доволно. Каквото и да му готвеше съдбата, поне не бе гладен.

В този миг очите му съзряха камбанката. Тя бе малка, сребърна и поставена на ръба на масата. Алекс я взе и разгледа. Беше много красива и той реши да я разклати. Чу се странен звън, хем тих, хем някак си отекващ. Беше красив звук и младежът се усмихна.

Тогава зад гърба му се чу скърцане. Алекс се сепна и се обърна назад, виждайки да се отваря незабелязана от него дървена врата. Момчето потърка брадичката си, сещайки се за злополучния момент със стражите, но този път в стаята влезе висок, елегантен, възрастен мъж в странна, някак римска на вид роба. Добре сресана бяла коса стоеше над интелигентното му лице, което излъчваше мъдрост и спокойствие.

— Добре дошъл, страннико, — каза бавно влезлият. — Аз съм архимагът Санарос. Добре дошъл в кралския дворец на Ралмия.

Алекс зяпна.

— На кое? — възкликна той.

— На Ралмия, кралството на магията — уточни архимагът Санарос. — Извинявам се за непристойното поведения на библиотекаря Грец и стражите на замъка. Уви, ние сме в състояние на война и подозрителността е наш естествен спътник. Въпреки това, грубостта няма оправдание и смирено моля за извинение.

— Ами… ъм, добре — пообърка се Алекс, все още не разбирайки много какво става. — Ъъ, как съм се озовал тук… ъъ, и къде е това тук?!

— Ще отговоря на въпросите ти, страннико — отвърна старецът, — но…

— Името ми е Алекс — уточни момчето.

— Добре, Алекс — усмихна се благо Санарос, — може би първо ще искаш да вземеш една баня?

Младежът охотно се съгласи с предложението на възрастния човек, но реши, че трябва да разбере какво става. Преди още да се опомни, две приказно красиви момичета с неестествен син цвят на кожата дойдоха с гореща вода и само ожесточени му протести, и зачервеното му лице им попречиха лично да го съблекат и изкъпят. Взеха обаче дрехите му за пране, заменяйки ги със скъпа червена туника и черен панталон, които той облече след горещата баня.

Когато свърши, Санарос отново дойде в стаята, отправяйки му покана да го последва.

— Ела — меко заповяда старецът и Алекс, свивайки рамене, тръгна след него по вита стълба, която го изведе в огромна столова. В нея бяха насядали хора с очевидно високо положение — застаряващ рицар, който дори на масата седеше с ризница, богата жена в скъпа рокля и още няколко добре облечени господа, които можеха да бъдат само благородници.

— Санарос — изръмжа рицарят, — това ли е великият войн, който си призовал за нашето спасение?!

— По волята на съдбата той ще е нашият спасител, сър Валтъс — отвърна възрастният човек. — Имай повече вяра в магията ми.

— Но той е само едно момче — намеси се богатата жена.

— И освен това, един прост страж го просна — обади се благородникът, седнал до богатата дама…

Алекс се чувстваше все по-объркан, а вече и раздразнен. Какъв спасител, какви магии… къде беше попаднал?

— Олимпия, Алдавос, моля ви — меко ги прекъсна Санарос. — Най-малкото не е възпитано към него. Седни, Алекс — и старецът отмести един стол, на който младежът седна.

— За съжаление някои от нас не те посрещнаха учтиво — очите на архимага стрелнаха сър Валтъс, — но все пак ще се опитам да

оправя впечатлението, което сигурно вече имаш за Ралмия.

— Какво е Ралмия? — все по-объркан попита Алекс — Как се озовах тук? Къде е това тук? И защо?

— Едно по едно — усмихна се Санарос. — Ралмия е селение във вселената, както вашата планета Земя. Тя съществува отделно и независимо от нея, макар понякога историята на двете да се е пресичала — легендите за дракони, елфи и други, които битуват във вашия свят например. В Ралмия основна движеща функция на живота е магията.

— Магия? — сепна се Алекс, който и без това бе сащисан от новината, че е в друг свят. Поради някаква причина и за миг не се усъмни в твърдението на архимага. — В смисъл — опита се да поясни той, — ъъ… на… ъъ… магия?

— Да — отговори спокойно Санарос, — тази енергия, която във вашия свят е само мит, при нас е жива. Реална. Виж! — И архимагът вдигна ръка, в която от нищото се появи чаша, пълна с уханно вино. — Заповядай! — Той я подаде на младежа, който отново зяпна и несръчно я пое. Отпи от виното и се ухили:

— Добро е — отвърна, решил, че няма защо да отказва да се наслади на ставащото.

— Пак ли си взел от реколта 5643-та, Санарос? — обади се сър Валтъс.

— На въпроса как се озова тук, отговорът е прост — продължи Санарос, без да обръща внимание на рицаря — също с магия. А защо — това е вече по-сложно за обяснение, опасявам се…

— Чакай малко! — прекъсна го Алекс — А как ще се върна? Чичо ми сигурно вече се притеснява за мен!

— Спокойно — рече Санарос, — спокойно. Мигът, в който ще се върнеш, ще е същият, в който напусна твоя свят.

Алекс кимна, успокоен. Поне донякъде.

— Сега за причината — Санарос заговори по-бавно, сякаш търсеше думите.

— Както може би се досещаш, магията в Ралмия е като всяко друго нещо в живота — накрая каза архимагът — Има право и опако. Добро и зло. Преди много, много години от дебрите на тъмната магия се зароди нещо изключително лошо. Един дух. Наричат го Прокълнатия, Черната Сянка, Вземедушеца и така нататък. Преди векове той отрови душите на няколко народа — орки, троли и други —

и ги насъска срещу останалите. Избухна война. В края й ордите на Прокълнатия бяха надвити, а той самият — съкрушен навеки, както вярвали тогава хората.

— Но не е било завинаги, нали? — попита Алекс.

Рефлексите му от четене на фантастични истории по комиксите му подсказаха най-лошото и виното започна да нагарча в устата му.

— Не — горчиво се усмихна архимагът. — Преди няколко години той се завърна. В началото започнаха набези и грабежи от страна на старите му воини — орки и троли — спрямо другите раси в Ралмия. Грабежите станаха убийства, а по земята постепенно се възродиха изчадия, за които бяхме забравили — големи и саламандри, морски змии и птици Рок, блатни духове и вампири. Знаците бяха пред нас, но ние бяхме слепи и платихме за това. Нашият крал Вилхелм бе убит с невярна болест, пратена от злия дух, а адските му магии ни зазидаха в този замък. Сега ние не можем да излезем, а навън цари беззаконие и хаос.

— Позор, позор за добрата стара Ралмия — въздъхна сър Валтъс и другите побързаха да се съгласят.

— Това е много тъжно — заяви Алекс, опитвайки се да прозвучи състрадателно. — Но… какво общо имам аз, 16-годишен хлапак от Ню Йорк?

— Ще стигна и дотам — отговори Санарос. — Отскоро в Ралмия разцъфтя последната ни надежда — Перлата на Феникса, магически талисман, който дава огромна мощ на притежателя си. В предишни години Перлата се появявала и е носела радост и благоденствие на земята ни. Но ако сега Прокълнатия я вземе, в Ралмия навеки ще царува злото. Няма как да изпратим войн, роден в нашия замък, тъй като магията на Злия ни задържа в него. Обаче някой, нероден в Ралмия, няма да има такива проблеми. Но това не е всичко — архимагът вдигна ръка, прекъсвайки поредният въпрос на момчето — древно пророчество от незапомнени времена гласи, че човек от друга земя ще спаси Ралмия, донасяйки Перлата в Кралския Замък — където се намираме ние сега.

— Не мислите, че това съм аз, нали!? — зяпна Алекс. — Аз… аз съм момче! Ученик! Не рейнджър или супергерой, политик, или кечист, или…

— Магията посочи теб — настойчиво го погледна Санарос, — а нейните знаци не грешат. Ти си онзи, който ще пропъди мрака от

Ралмия.

— Ама аз… — Алекс заекна — аз съм добър на бейзбол, но… аз не мога да се бия… — гордостта му за миг се обади — е, поне не много добре…

— Ще бъдеш въоръжен — благо рече Санарос, — с магически оръжия.

— Пращаме момчето за заколение — обади се лейди Олимпия.

— Тя е права, Санарос — допълни я Валтъс. — Чуй го само.

Санарос се изправи и гласът му прогърмя:

— А вие какво искате? Да стоим тук и да чакаме Прокълнатия да открадне Перлата? Тогава всичко е загубено!

Присъстващите замлъкнаха.

— Алекс… — Санарос го погледна и се усмихна тъжно. — Ти си последната ни надежда. Ако откажеш, Ралмия загива. А ако магията тук стане зла… пораженията ще засегнат дори и твоя свят.

Думите на архимага отекнаха зловещо във въздуха наоколо.

Момчето въздъхна и се замисли. Животът му в Хадънсвил беше скучен и монотонен, без никакви предизвикателства. Там той беше „гражданчето“, „женчото“ или „книжния плъх“.

Тук му предлагаха да е герой.

Като в комиксите.

А ако нещо станеше… какво толкова? Той си нямаше никого. Чичо му нямаше да жали много за него, както не бе жалил и за родителите му. Момичето, което може би го харесваше и което той може би харесваше, вече бе в лапите на Бъди. Какво можеше да изгуби?

— Моля те, Алекс — повтори Санарос.

В гласа му прозвуча отчаяна нотка.

Момчето погледна стареца право в очите.

— Съгласен! — каза той, и сещайки се за Юлий Цезар от уроците по история, добави — „Жребият е хвърлен“.

Архимагът се усмихна.

МИСИЯТА

Алекс беше потънал в странен сън, в който играеше бейзбол със зелените нимфи, когато нечии груби ръце го разтърсиха. За момент се

изплаши, че това ще е библиотекарката Ядрълс и че приказката ще свърши. Но не, това беше архимагът Санарос.

— Ставай, момче! — каза той строго.

Младежът се надигна мъчително.

— Кое време е? — простена той, оглеждайки обстановката наоколо. Още бе доста тъмно.

— Вече пропяха трети петли — поясни Санарос.

Алекс изпъшка. Вчера до сравнително късно беше вечерял заедно със стария Валтъс и благородниците. А и не бе свикнал да става чак толкова рано.

Архимагът му бе приготвил лека закуска, както и купа вода да се измие. Алекс изплакна очи и като хапна, погледна очаквателно към Санарос.

— Време е да те въоръжим — рече той.

Момчето се ухили. Архимагът го поведе отново по витата стълба, явно опасваща целия замък и така те стигнаха до голяма оръжейна, където го чакаше сър Валтъс. На лицето на рицаря бе застинало строго изражение и той критично огледа госта си.

— Бил ли си се някога, момче? — изръмжа той.

— Ъм, в училище… — заекна Алекс, сещайки се за един особено неприятен инцидент, в който футболистите го бяха затворили в шкафа му.

— Имам предвид с меч — прекъсна го Валтъс.

— Не — призна си младежът и за миг се уплаши, че Валтъс ще му се разкрещи.

— Това няма значение — долетя успокоителният глас на Санарос, — оръжието, което ще ти дам, Алекс, само ще напътства ръката ти и няма да се счупи никога.

— Знаеш, че не си прав, Санарос! — избухна Валтъс — Меча на Дракона е могъщо оръжие, но може да компенсира само частично липсата на умение! Дай ми поне две седмици, Санарос…

— Нямаме време — отсече архимагът и челото му загрижено се смръщи — а и Меча, знаеш, няма да е едничкото му оръжие.

— Поне два дена! — примоли се старият рицар.

Алекс не знаеше какво да мисли. От една страна бе съгласен с Валтъс, от друга този рицар му беше адски неприятен, напомняше му треньора по футбол от училище — недодялан грубиян.

— Нямаме време — повтори Санарос твърдо, — емисарите на Прокълнатия вече дебнат за Перлата.

Валтъс поклати глава.

— Дай ми поне няколко часа да му покажа основните стойки.

Санарос го изгледа хладно.

— Един час и нито секунда повече.

Сетне излезе от оръжейната. Робата му изшумоля като есенни листа, повдигнати от вятъра.

През следващия час старият рицар показваше основни стойки на тялото при водене на бой, както и няколко удара.

Алекс, който нямаше никакво обучение нито по фехтовка, нито по бойни изкуства, успя да запомни едва няколко движения.

— Нищо не направихме — изсумтя Валтъс, когато архимагът се върна, а момчето не посмя да възрази.

Санарос се усмихна топло:

— Това обаче ще направи. — И извади изпод робата си дълъг двуостър меч със златна дръжка и искрящо острие. Алекс зяпна като го видя и го пое с благоговение.

— Уау! — възкликна той и неспособен да измисли нещо по-оригинално, повтори: — Уау!

Мечът бе учудващо лек предвид размерите си и много красив.

— Реже всичко — каза одобрително архимагът, докато наблюдаваше как момчето се радва на новата си придобивка — не се чупи и дори намира сам посоката към тялото на противника. Отлично оръжие. Изкован е преди десет века от майстори джуджета, които втъкали драконови люспи в метала и го калили с драконов огън. Казват, че драконът, който им помагал в направата, вложил в него и от магията си. Убеден съм, че е вярно.

Алекс замахна няколко пъти с меча, който изсвистя заплашително. Валтъс намръщено поклати глава.

Санарос обаче не бе свършил.

— Мечът е важен — измърка той, — но не бива да се забравят и доспехите.

Зад гърба му пристъпи висок страж, поклони се и остави на пода рицарски доспехи, облени в сребърно сияние.

— Облечи ги — нареди архимагът на Алекс.

Момчето го послуша и припряно сложи бронята, която сякаш залепна по тялото му. Макар на вид да бе като доспехите на рицарите от неговия свят, теглото отново бе много по-малко от очакваното и за миг му напомни на чудодейните костюми на любимите му комиксови герои.

— Бронята на Сребърната луна — кимна Санарос. — Принадлежала е на древен крал на елфите. Изковал я посред нощ на една горска поляна, докато любимата му постоянно свирела на арфа по време на работата. Тези доспехи не могат лесно да бъдат счупени, а пролуките им са много малко. Малцина са бойците, които могат да се възползват от тях, може би само един.

— Кой? — попита Алекс.

— Дано никога не разбереш — отвърна лаконично и загадъчно архимагът, — сега вземи това — и подаде на младежа един шлем. Приличаше на шлем на хоплит от древна Гърция, но бе от същия мек сребрист метал като този на бронята.

— Той какво прави? — попита момчето.

— Пази ти главата — съвсем сериозно му отговори Санарос, сетне прихна да се смее. Като се успокои, добави — слагай го, когато влизаш в бой, макар че и иначе няма да ти тежи на главата.

— Йее, чувствам се непобедим — Алекс си сложи шлема и се разкърши с бронята си.

Наистина усещането от леката броня и невероятния меч бе страхотно.

— Каква заблуда — сухо коментира възбудата на младежа сър Валтъс.

На Алекс му омръзна от постоянните забележки на досадния чичко.

— Хайде една тренировка тогава, а?

И без да чака се метна към стария рицар, който едвам успя да вдигне за защита стария си меч. Алекс нападна със скорост, за която и не подозираше, че е способен, а ударите му, макар и непохватни, изведнъж по средата на полета си ставаха много точни и предизвикваха отчаяни реакции у Валтъс, който отчаяно се стремеше да ги избегне. Накрая мечът на стария воин просто не издържа и се счупи.

Алекс вдигна победно острието си.

— Имаш хъс — задъхан изсумтя Валтъс, обърсвайки потта от челото си, — но ти липсва прецизност, дори и с Меча на Дракона. Ако

срещу теб е истински майстор…

— Ще си счупи оръжието в бронята — прекъсна го остро Санарос, сетне се усмихна: — Добра работа, Алекс. Ела с мен! А ти, Валтъс, престани с подмятанията си.

Момчето се захили и последва архимагът, очаквайки нови подаръци. Старият вълшебник го отведе в малка стая, пълна със странни предмети.

— Тук е моята обител — меко каза Санарос — и моят килер с вълшебни предмети.

Той взе едно шишенце и го подаде на момчето.

— Това е лековит еликсир. Ако си ранен, болен и прекалено изморен, той ще възвърне силите ти. В шишенцето има достатъчно за три отпивания, тъй че бъди внимателен.

След това Санарос извади ленена покривка, нави я на руло и я подаде на младежа.

— Това е вълшебна покривка. Веднъж на ден като я разпънеш, пред теб ще се появи обилно ядене. Пази я здрава, иначе ще развалиш магията.

— Ще я пазя — обеща Алекс, като я метна на рамо.

Аспирин за всичко, ядене на корем… какво ли още имаше да му покаже този чудесен старец?

— В същия дух е и третият ми дар — каза архимагът, подавайки една манерка на Алекс. — Тя винаги е пълна с вода, стига да не излееш всичката наведнъж — Санарос млъкна за миг, сетне продължи. — Повече магии няма да ти давам, тъй като те биха издали присъствието ти на емисарите на Прокълнатия, които скитат из Ралмия. Това би било пагубно за мисията ти.

— Дори с тази броня? — усмихна се невярващо Алекс.

— Срещу силите на тъмната магия няма защита — злокобно рече Санарос, — така че бъди внимателен.

Архимагът отново поведе Алекс по витата стълба на замъка, този път много надолу. Накрая те стигнаха до стая, пълна с карти и глобуси. Вътре чакаше лейди Олимпия.

— Миличък — каза тя, — убедена съм, че Валтъс и Санарос са забравили най-важното нещо за успеха на една мисия — и му подаде една тежка кесия, — вътре има 100 златици. Харчи ги внимателно.

— Мъдро решение, скъпа ми Олимпия — рече архимагът и се усмихна. — А сега нека запознаем нашия млад герой с географията на Ралмия.

Санарос махна с ръка и един огромен пергамент се разви пред тях.

— Ралмия е един континент. Близо до източната му част има група от острови, достигащи навътре в морето, което опасва цялата Ралмия и според нашите изследвания стига до края на света, където огромният водопад би те изхвърлил в друго селение.

— Значи Ралмия е плоска? — невярващо попита Алекс.

— Като палачинка — засмя се старецът. — На самия континент живеят най-разнообразни създания — елфи, джуджета, кентаври, троли, орки, гоблини, гноми и, разбира се, хора. Макар че често те са заедно в градовете, е важно да се отбележи, че елфите и кентаврите се чувстват най-уютно в горите, за джуджетата рай са планините, а орките и тролите предпочитат пещерите. Гномите обичат степите, а хората по принцип са привързани към големите градове.

— Това са разумните, и донякъде цивилизовани, раси, като тук не включвам откровените чудовища — блатни духове, вампири, върколаци, дракони и други създания.

— Какво е Обитателя? — внезапно попита Алекс.

— Откъде знаеш за него? — сепна се Санарос.

— Видях го в една книжка, преди стражите да ме халосат в библиотеката — усмихна се момчето.

Санарос сякаш се сви.

— Обитателя е древно същество, зло и покварено. То не служи дори на Прокълнатия. Някога е било джудже, но от алчност и жажда за власт се променило в звяр, отмъкнало богатствата на близките си и незнайно как ги отнесло на Пъкления остров, където живее и до ден-днешен. Дано пътищата ви не се кръстосат никога.

— Но стига за него — разкърши рамене архимагът.

— Кралският замък — той посочи картата — се намира ето тук, до река Песнопойна, която продължава на юг от нас до Езерото на Сияйните Залези. Твоят път обаче е в обратната посока, към Града на Пророците.

— Аха — тъпо кимна Алекс, докато наблюдаваше как пръстът на Санарос опасва почти цялата карта.

— Там трябва да се поклониш в храма на Оракула; на това място ще ти бъде и разкрито, къде е Перлата на Феникса. Наше предимство е, че създанията на Прокълнатия не могат да пристъпят там. Силите на Оракула са анатема за тях.

— Има няколко пътя в тази посока. Можеш да наемеш кораб по река Песнопойна, но слуховете, които дочувам, са, че част от нея е заблатена и нападната от блатни духове. Друг вариант е да поемеш през гъмжащата от гноми степ.

— Готино — отбеляза Алекс.

— И в двата случая трябва да се пазиш. Доспехите ти ще са предупреждение за обикновените пътни лешояди да не те закачат, но нощем, когато легнеш да спиш, не биха се поколебали да те атакуват. Затова си намери керван или наеми кораб. В никакъв случай не тръгвай сам — било пеш или с лодка.

— А ако не мога да намеря спътници? — попита младежът.

— Ще намериш, дори и в тези бурни времена минават кервани — каза Санарос. — Но дори и да няма керван, кораб ще има винаги. Той би те отвел до Планините на Забравата, негостоприемно място, обитавано от троли и орки. Там ще трябва да се пазиш много и все пак е по-добре отколкото обиколката, която би отнела месеци, за да те отведе до Пустинята на Жарта — място, където нищо не може да оцелее, освен пустинните орки.

— Аха, значи минавам някак си през тролите — въздъхна Алекс. — Нататък?

— Следва Гората на Сънищата. Там живеят елфите и кентаврите — рече архимагът — спокойно и свято място. Тя постепенно преминава в обикновен лес, в който е сгушен и Града на Пророците. Там ще получиш окончателно упътване за мисията си.

Санарос бръкна отново изпод робата си и извади лампа, подобна на тази на Аладин.

— Това, Алекс е вълшебна лампа за контакт — каза архимагът.

— Тоест? — попита момчето.

— Три пъти ще имаш възможност да я потъркаш, за да се свържеш с мен. Най-добре не ме викай, преди да си получил напътствията си в Храма на Оракула.

— А сега — архимагът постави ръце върху раменете на Алекс — е време да тръгваш.

КЕРВАН ИЛИ КОРАБ

И така Алекс внезапно се озова на път. Преди да хлопне крепостната порта зад гърба му, Санарос му беше дал и една торба, в която да носи покривката, еликсира и манерката с вода. В нея той трябваше да сложи и шлема, когато не е в бой, но момчето така му се радваше, че веднага щом се раздели със Санарос го постави върху русата си глава. Сетне отиде близо до течащата наблизо река Песнопойна и огледа отражението си във водата.

Хареса това, което видя — доспехите му стояха добре. Алекс гордо се изпъчи и се сети, че ако Бъди го види сега ще да побегне с писъци. Тази мисъл го накара да се разсмее.

Младежът се огледа наоколо, но не видя нито кораб да идва по реката, нито някъде на хоризонта да се движи керван. Момчето обаче бе много впечатлено от гледката на Кралския замък, който се издигаше много нависоко. Стори му се, че вижда на единия от прозорците сър Валтъс, но беше твърде далеч, за да е сигурен. При все това му стана приятно, като си спомни как се бе справил със стария мърморко. Алекс се позачуди колко много помагаше за самочувствието нещо такова. Досега той винаги беше свит и доста затворен, освен по време на бейзболните си мачове, където имаше възможност да блесне поне за малко. В Ралмия обаче му беше много приятно, а старият Санарос определено му бе помогнал да се почувства по-сигурен, даже малко да си вирне носа.

Все пак, с всички тези магически предмети, можеше да си го позволи.

След няколко минути взиране из степта от една страна и по реката от друга, той тръгна по брега, вървейки срещу течението, по пътя към Планините на Забравата. Те се виждаха дори оттук, но бяха много, много далеч. Алекс вървя няколко часа, без да бърза, но керван не се появи. Кораби минаха няколко, но всичките по течението. Момчето не видя нищо подозрително — нито усети мириса на тиня, характерен според Санарос за злите блатни духове, нито мерна гномски следи по земята. Към обед поспря, почина си и пи вода. Тъкмо тогава едно малко корабче, плаващо срещу течението, се появи откъм гърба му. Попътният вятър бе изпънал платната му и с помощта на мощни гребци го носеше напред.

Алекс реши, че това е шансът му да си намери транспорт и помаха към кораба. Някакъв дебелак веднага отвърна на поздрава му и с

енергични крясъци изпрати един моряк, който спусна лодка и приближи брега.

— Таксата за превоз е две златици на нощувка — каза морякът, щом приближи младежа — Вие закъде сте?

— Отивам към Планината на Забравата — отвърна Алекс. — Това колко нощувки прави?

— Три по две — шест златици — отговори в цифри морякът. — Плаща се в аванс.

— Добре — младежът посегна към кесията си, но морякът го спря:

— На капитана.

Алекс се качи на лодката и след няколко минути бяха на кораба.

— Здравейте, господине — мазно го посреща капитанът, същият този енергичен дебелак, който го бе забелязал. — Как сте, добре ли сте?

— Добре съм — отвърна Алекс. — Разбрах, че ви дължа шест златици до Планината.

— Нека да са шест, нека да са шест — кимна капитанът уж примирено, — но ако искате самостоятелна каюта, по-добре да ги сложим десет, как смятате?

Алекс усещаше, че го изиграват, но нямаше какво да направи. Беше виждал такива мексикански търговци на сувенири и знаеше, че човек не може да се измъкне.

Брои на капитана парите и рече:

— Ето ви десет златици.

Очите на моряка алчно светнаха, като видя парите, но после очите му се плъзнаха към меча и погледът му помръкна.

— Хубави оръжия, господине. Защо толкова оръжие на толкова хубав млад господин като вас? На война ли отивате?

— Кралска работа — отвърна Алекс високомерно.

Знаеше, че такива типове лесно се плашат от властта.

Така стана и този път. Като чу последното, капитанът му подаде ключа за каютата и го остави на мира. Внезапно младежът се сети за нещо странно.

Каква бе вероятността един отделен свят като Ралмия да ползва английски език? Защо той разбираше хората?

Миг по-късно се сети за книгите, чиито руни бе разбрал по загадъчен, необясним начин. „Магия“, помисли си момчето и потръпна.

Не, че се плашеше, но възможностите й го смущаваха.

Алекс остави багажа си в каютата, свали шлема и отиде на кърмата на корабчето, оставяйки вятъра да повее русите му кичури.

— Оо, я каква хубава броня имаш — дочу Алекс непознат глас и се извърна.

Пред него стоеше нахално ухилен млад моряк, вероятно двайсетина и една-две годишен. Беше облечен в широки, удобни дрехи, на главата си носеше кърпа, а на колана му заплашително се полюшваше дълга и тънка, закривена към върха, сабя.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна Алекс, на когото непознатият не се понрави. Приличаше му на нахален рап музикант.

— Кой ти я подари — мама, тате? — ухили се морякът. — Питам, защото си твърде малък, за да си я заслужил сам.

Алекс потръпна от обида и самоуверено изтърси:

— Ще се изненадаш от това какво съм заслужил и какво не. Бронята ми е подарък от архимага Санарос.

— Уоу, спокойно — изцъка с език морякът, — нямам намерение да се бутам в работите на магьосниците. Че, както е казал народът, те са тайнствени и опасни хора. Но на твое място… — младежът приближи Алекс — не бих парадирал с приятелството на Санарос. Не всички обичат магията… Хайде със здраве.

След тази не особено приятна среща Алекс нямаше повече проблеми в първия си ден от пътуването. Хапна от покривката, която наистина беше страхотна — приготви му любимата пица с бекон и пушено сирене. Алекс се засмя, като си помисли, че вероятно е единственият човек в Ралмия, ял пица. След това, уморен от емоции, побърза да си легне.

Нощта мина спокойно, но на сутринта, когато се събуди, Алекс усети, че корабът е спрял. Качи се на палубата и се огледа. Всички моряци изглеждаха нервни — очите им бяха разширени, а погледите им се стрелкаха насам-натам, като че нещо ги гонеше.

Или дебнеше.

Водите на реката бяха станали мътни и зеленикави, като в мочурище и отвсякъде се носеше отвратителната смрад на тиня. Чуваше се само спорадичното крякане на жабите.

— Какво става? — попита момчето.

— Местността е заблатена — проплака дебелият капитан и потръпна, при което тялото му се разтресе.

— Блатни духове — допълни, появилият се изневиделица млад моряк от вчера. Неизменната кърпа беше на главата му, а леко брадясалата му физиономия излъчваше презрение. — Удавници, отвърнали на призива на Прокълнатия. Неговата зараза бавно превръща хубавата река в мочурище.

Морякът погледна Алекс:

— Е, хлапе, не е зле да се приготвиш за битка. Да видим колко струваш в тая твоя броня.

Момчето се подразни от тона, с който му беше отправил съвета си, но призна, че е прав и след няколко минути, когато отново бе на палубата, бе в пълно бойно снаряжение. Мечът блестеше в ръката му, а доспехите му хвърляха сребристи отблясъци от слънчевата светлина.

Моряците също бяха извадили сабите си.

Отнякъде се чу тихичко пльокане и след това внезапно и без никакво предупреждение корабът бе налазен от пълчища уродливи речни същества, миришещи на водорасли. Бяха мръснозелени на цвят, с огромни усти и криви зелени очички, блестящи от злоба. Те се катереха като маймуни по кораба, стискайки в лепкавите си ръце ятагани и къси мечове. Моряците отвърнаха на атаката и скоро се разрази люта битка между тях и отвратителните нашественици. Алекс се оказа в центъра на ожесточения бой и в началото бе доста замаян, когато оръжията на създанията го заудряха. Те обаче бяха съвършено безпомощни срещу елфическата броня и младежът контраатакува, като острието му разсичаше създанията, които се превръщаха в мазни локви застояла вода.

По подобен начин вършееше и младият моряк с кърпата на главата, който скачаше като котка и сабята му с лекота разсичаше блатните нападатели. Не всички обаче имаха този шанс и пред ужасените очи на Алекс няколко човека, сред които и дебеличкият капитан, паднаха зад борда, като веднъж озовали се под вода, повече не се подадоха.

В това време блатните изроди успяха по някакъв начин да пробият и дупка в кораба, който започна бавно да потъва.

„Вълшебните предмети!“ сети се Алекс и трескаво се отправи към каютата си. Когато влезе в нея, видя, че над багажа му се е

надвесил блатен дух, който с любопитство оглежда покривката. С вик на погнуса Алекс отсече главата му и съществото се разля на пода като мръсно мокро петно.

Младежът взе торбата с предметите си и отново се върна на палубата, където повечето моряци вече бягаха с лодки. Само младият моряк беше останал, избивайки духовете с мрачно изражение на лицето. Беше обаче вече обкръжен от злите същества, които се кискаха подло край него, предвкусвайки успеха си.

Алекс реши да му помогне, въпреки антипатията си към него — той се втурна към създанията, размахвайки меча си наляво и надясно. Омагьосаното острие попиля създанията и те стъписани отстъпиха назад, съскайки с омраза към момчето.

— Намери лодка! — каза Алекс на моряка, който кимна и се втурна към една съвсем малка, забравена до някакви бъчви. Момчето го последва, махайки с меча си и държейки настрана отвратителните твари, които виеха от неприязън и омраза.

Скоро и двамата се спуснаха с лодката във водата, от чиито дълбини изкачаха ръцете на още жадни за смърт духове. Мечът на Алекс и дългата сабя на моряка обаче ги държаха настрана, докато накрая, след няколко напрегнати минути не стигнаха брега. Двамата изскочиха от лодката и се отдалечиха към високите треви на степта, които се полюляваха от вятъра.

Блатните духове се прибраха с бълбукане под мочурливите води, загубили всякакъв интерес към жертвите си в мига, в който те се озоваха на твърда земя.

Очите на младия моряк гневно блестяха.

— Мръсна, мазна паплач — процеди той.

Алекс го погледна, дишайки тежко. Все още шокът от битката беше твърде голям. Лицата на моряците, отвлечени от блатните духове под водата сякаш още бяха пред него.

— Алекс Джаспърс — представи се той на неволния си спътник.

— Роло Скарф — отвърна морякът не особено дружелюбно.

Все пак двамата колебливо стиснаха ръце.

СРЕДНОЩЕН ДУЕЛ

Алекс и Роло вървяха през целия ден из степта, решавайки да се отдалечат от отвратителната река, която бе погълнала кораба. За тяхно щастие не се натъкнаха на гноми, макар следите на малките гадни същества да бяха навсякъде.

Роло Скарф плюна, като ги видя и очите му блеснаха с яростен огън. Явно той мразеше и гномите, колкото блатните духове. Ухилената гримаса, с която той се разхождаше по кораба, бе изчезнала и бе заменена с мрачната физиономия на човек, комуто сякаш целият свят бе крив. Алекс никак не се радваше на мълчаливата му компания.

Вечерта ги свари в нещо като малка низинка, където си накладоха огън. Алекс разгъна вълшебната си покривка и за двамата изгладнели младежи се появиха превъзходни гозби, които те бързо погълнаха без остатък.

Като хапнаха, Роло за момент се усмихна и попита:

— Накъде така, по тая… кралска работа?

Момчето го погледна. От самото начало не харесваше кой знае колко наперения моряк и не искаше да му се обяснява много-много. Не вярваше да е емисар на Прокълнатия, но кой можеше да знае.

Във всеки случай Роло Скарф не приличаше на човек, вдъхващ доверие.

— Към един град — отвърна неопределено Алекс.

— Колко чудесно — показа зъбите си Роло в някакво подобие на саркастична усмивка.

— Кое? — не разбра Алекс.

— Докато Прокълнатия върлува из Ралмия, архимагът Санарос праща разни хлапета в лъскави брони на гурбет из „едни градове“. Велико!

Момчето замълча, не знаейки какво да отговори.

— И какво ще правиш в тоя град? — запита Роло, присвивайки очи.

Алекс се напрегна.

— Не мога да кажа — отсече той.

— Ясно — ехидно се усмихна Роло, — тайни кралски задачи.

Алекс не отвърна, а отпи малко вода. Почваше да съжалява, че не се е разделил с моряка по-рано.

Роло продължи:

— Видях те как се биеш. Знаеш ли какво мисля? — пиратът се ухили широко.

Алекс го погледна. Помисли си колко ли блатни духа бе направил днес на локви и как бе спасил човека до себе си. Почувства се горд.

— Не — каза само на глас, усмихвайки се леко.

— Мисля, че си измамник — спокойно каза Роло.

Усмивката изчезна от лицето на Алекс.

— Моля? — учуди се той.

— Мисля, че оръжията ти са магически и вършат цялата работа. Самият ти не струваш — морякът стоеше все така спокоен, но очите му блестяха като на хищник.

Алекс се изправи.

— Може и да не струвам, но аз те измъкнах от бандата на блатните духове, ако не си спомняш.

Роло направи кълбо назад и също стана.

— А може би, ако бронята беше в ръцете на компетентен войн духовете въобще нямаше да потопят кораба. Ако Санарос не раздаваше силите си на деца, ходещи до този или онзи град.

— Архимагът Санарос е велик човек! — викна Алекс и изтегли меча си.

— Защото е дал броня на палето, а? — намигна Роло. След миг сабята блестеше в ръката му.

На Алекс му дойде до гуша от този нагъл неблагодарник. Сега щеше да му даде да се разбере. Пък нека да е заради Меча на Дракона и Бронята на Сребърната Луна.

Младежът се хвърли напред, размахвайки меча си, уверен, че ще строши тънката сабя на Роло с един удар. Морякът обаче отскочи настрани и момчето усети мушкане в ребрата.

Алекс изохка и се обърна към нападателя си със сечащ удар, достатъчно силен да разсече Роло на две, но Роло просто отскочи назад, пазейки се от смъртоносното острие.

Морякът вдигна сабята пред лицето си и подигравателно каза:

— Хайде, удари ме де!

Алекс замахна с меча си, после отново и отново, но морякът беше просто дяволски бърз. Ако го доближеше достатъчно, мечът щеше да го довърши без проблем, но Алекс просто не можеше да достигне ловкия си противник, който от време на време го бодваше по бронята, колкото да го вбеси.

Успя.

Момчето се втурна с цялата си ярост към Роло, пъшкайки при всяко замахване и на няколко пъти морякът се размина в опасна близост от елфическото острие, което при единия от ударите си дори свали и

кърпата от главата му, разпускайки черната коса на Скарф. Малко преди този миг Роло сериозно се притесни и си даде сметка, че не е трябвало да предизвиква Алекс, който в крайна сметка наистина го беше спасил. Когато обаче острието на Дракона едва не го направи с глава по-нисък, морякът полудя от ярост и започна да кръжи край момчето като оса, мушкайки го отвсякъде. За щастие бронята на Алекс наистина бе безпогрешна и Роло с тревога отбеляза, че острието на сабята му се нащърбва. Не смееше да си помисли какво щеше да стане, ако двуръкият меч докоснеше крехкото му острие.

Алекс обаче се поувлече и при един от ударите заби меча си в земята почти до дръжката, изгубвайки равновесие и залитайки напред. Роло се възползва от момента и изрита момчето в носа.

Алекс изстена и падна назад, обезоръжен, а морякът се спусна над него като граблива птица. Върхът на сабята му леко докосна незащитеното гърло на младежа.

— Хареса ли ти демонстрацията, пале? — озъби се Роло зло, сетне се извърна и изтегли Меча на Дракона от земята.

— Хубаво оръжие, бих казал — засмя се морякът, — а сега е и мое.

— Върни ми го — проплака Алекс.

Чувстваше се унизен.

— За какво, паленцето ми? — полюбопитства Роло, — за ходенето до „единия град“ няма да ти трябва. А и да ти трябва чак толкова, дотърчи при Санарос, той ще ти даде друг.

Роло седна край пламъците. Алекс се изправи бавно и приближи моряка.

— Махни се или ще те убия — предупреди Скарф.

Очите му се свиха като на раздразнена котка.

— Върни ми меча — повтори Алекс с леко треперещ глас.

— Взимай си покривката и другите боклуци, но меча остава за мен. — Роло бе категоричен — Не ти се полага.

Алекс седна до него.

— Моля те, върни ми го. Този меч бе даден на мен.

— И ти го изгуби — отсече Роло безмилостно, — вече е за мен. С него ще прочистя реката от Блатните Духове.

Алекс замълча. Не знаеше какво да каже, какво да направи.

— Мислиш, че духовете са всичко ли? — накрая попита той.

— Какво, не ти ли стигат? — изсъска внезапно Роло — когато бях на твоя възраст, те се появиха за пръв път — сигнал, че Прокълнатия се завръща. Но ние не знаехме. Родителите ми не знаеха. Имаш ли представа, какво ми беше да ги гледам как потъват в гнусните им хлъзгави пръсти?! Знаеш ли изобщо каква е загубата на най-близките ти…

— ЗНАМ! — кресна му в отговор Алекс, целият почервенял.

Роло застина. Момчето до него се извърна, гневно от избилите по очите му сълзи. Спомни си полицаите в онази нощ, угрижените им физиономии, изсеченото лице на чичо Бърнард, начина, по който го хвана за рамото и започна да го увърта…

Роло постави внимателно Меча на Дракона до Алекс и го потупа по гърба.

— Съжалявам — каза той с неочаквано дрезгав глас. — Толкова съжалявам.

Алекс се обърна към него, после прибра меча си. Известно време не каза нищо. Двамата просто стояха, взирайки се в пламъците на весело пукащия огън.

— Сутринта ще те оставя — продължи Роло. — Дано стигнеш до онзи град.

Двамата продължиха да мълчат.

— Чувал ли си за Перлата от Феникса? — накрая попита Алекс.

Не знаеше какво го накара да направи това. Просто го стори.

Роло го погледна подозрително.

— Стара легенда. Какво общо има тя?

— Тя е в Ралмия. Отново — прошепна Алекс.

Морякът замръзна за миг, сетне си пое дълбоко въздух.

— Къде е?

— Не знам. Затова отивам в Града на Пророците — отвърна Алекс тихо.

Роло го зяпаше озадачен:

— О, Боже, архимагът е изпратил теб. Нали?!

Момчето кимна. Морякът се вгледа в него и замислено каза:

— Без да искам да те обидя, но ти не си трениран войн. Защо е избрал теб? С какво си по-различен?

— Аз не съм от този свят — тихо промълви Алекс и накратко му разказа историята си. Всичко. Започвайки от кончината на родителите

си. Роло го изслуша внимателно.

— Мили, Боже — възкликна доскорошният му противник — съдбата на света ни е в ръцете на хлапе от друг свят.

Алекс вдигна очи към него:

— Ще се проваля, нали?

По лицето на Роло премина сянка.

— Защо мислиш така?

— Ти, без да се обиждаш — криво се усмихна Алекс, — си обикновен моряк. И щом ти можа да ме победиш, какъв шанс имам срещу емисарите на Прокълнатия?

В този момент Роло се ухили по особен начин, едновременно гадно и окуражително:

— Аз не съм съвсем обикновен моряк. След като духовете отнесоха родителите ми, аз тренирах при най-добрите майстори на сабята из цяла Ралмия. Загубата от мен не е срамна. А що се отнася до емисарите на Прокълнатия, факт е, че днес затри доста от тях, а?

Алекс се усмихна неуверено.

— Освен това реших да те придружа в твоята благородна мисия — продължи Роло, — смятам, че днес ми отвори очите за нещо, пале.

Алекс вдигна вежди.

— Блатните духове вече не ми стигат. Искам на Прокълнатия прокълнатата тиква.

И двамата се засмяха — за пръв път след битката по Реката.

— Роло… може ли една молба? — накрая попита Алекс, леко неуверено.

— Слушам те, пале — отвърна морякът престорено сериозен.

— Не ми викай „пале“ — и двамата пак се засмяха.

— Добре, Алекс — внезапно сериозно произнесе Роло — отсега нататък сме приятели. И то — приятели по кралска работа!

Писъците на призраците банши се извисиха до кресчендо и изпълниха мрачната гробница, в която почиваха останките на лорд Дакавар, но старата, изхабена, черна броня упорито отказваше да остане в покой и току ставаше, жадна за нови кръвопролития. Зад нея крачеха четирите верни скуайъра на Черния лорд — отдавна

полуизгнили скелети, в чиито празни очни кухини обаче греeше злокобна отровно зеленикава светлина.

Лорд Дакавар пристъпи към светая светих на своята гробница — черния басейн, в който лениво като катран плуваха смъртоносни води, чиито допир носеше смърт за тленните. Не и за лорд Дакавар обаче. Рицарят на Смъртта хвърли стръкове имел в тъмната вода, а сетне обкованата му във вехта желязна ръкавица ръка разбърка съставките, докато водата не забълбука и не закипя и писъците от нетленните гърла на баншите не прегракнаха.

И тогава лорд Дакавар коленичи, тъй като от бушуващия басейн изплува образът на страховит силует, загърнат в черно наметало, с качулка, изпод която се виждаше само мракът. Както нормалните смъртни тръпнеха от ужас пред Рицаря на Смъртта, така и той самият трепереше пред своя господар Вземедушеца, когото жалките простосмъртни хулеха с унизителния прякор Прокълнатия.

— Скоро нашето време ще настъпи, мой верни рицарю — прошепна силуетът, а шепотът му беше като пращенето на сухи есенни листа по време на буря.

— Кога ще мога отново да потопя меча си в кръвта на нашите врагове, господарю мой? — попита лорд Дакавар с тътнещ глас, който сякаш че долиташе изпод стар саркофаг.

— Имай търпение, мой верни рицарю — отговори Прокълнатия. — Много скоро така нареченият Спасител на Ралмия ще ни открие тайната на Оракула и тогава вече няма да имаме нужда от него. Тогава, Меча ти ще пирува.

— Вашите думи ме изпълват с наслада, господарю мой. Вашата радост е и моя радост. Вашата воля пък е смисълът на живота ми — фанатично отвърна лорд Дакавар, докато силуетът на господаря му потъна обратно в езерото.

ГНОМСКА ВЕЧЕРЯ

Зората се пукна над смълчаната степ, а с нея от Планините на

Забравата подуха студен вятър. Алекс потрепери от внезапния хлад и

отвори очи. Роло вече беше станал и се мъчеше да разпали малко огън. Беше донесъл няколко риби.

Обърна се и обясни на още сънения си спътник:

— Нали покривката ти работи веднъж на ден, та донесох малко закуска, без нейна помощ.

Скоро над тревите се разнесе вкусният аромат на печена риба. Двамата младежи хапнаха и след това се стегнаха за път.

— Алекс, имам предложение за теб — каза Роло, бавно и някак колебливо, все едно говореше на котка.

— Слушам — момчето погледна притеснено Скарф. За миг помисли, че морякът пак ще поиска меча.

— Наблюдавах те вчера как се биеш — започна предпазливо Роло, — когато казах, че не струваш, те излъгах.

Алекс го изгледа учуден.

— Какво искаш да кажеш? Ти ме победи. При това лесно — за миг ушите на русия младеж пламнаха от спомена.

— Защото аз съм майстор — ухили се доволно спътникът му, — а ти нямаш никакъв опит. Имаш обаче хъс и вроден усет. С този меч би бил смъртоносен противник за почти всеки. На тази мисия обаче е вероятно да се срещнеш с изключенията — морякът стана сериозен. — Имаш нужда от някакво основно обучение.

— И? — Алекс все още не знаеше какво да мисли. Това бяха и думите на Валтъс.

— Аз, смея да кажа, че мога да ти разкрия някой и друг номер — очите на Роло светнаха, — дай ми време и ще направя от теб войн, който може да се изправи срещу абсолютно всеки!

— Архимагът каза, че нямаме време — плахо отвърна Алекс.

— За школна подготовка, не — съгласи се новият му приятел — обаче за около час подготовка всяка сутрин, бихме могли да направим така, че да си кофти изненада за доста народ.

Така започна обучението на Алекс. Роло в началото му показа някои основни позиции. Младежът забеляза, че са различни от тези, които самият моряк използва.

— Да, защото ти си тежковъоръжен и с двуръчен меч — обясни Скарф, — аз предпочитам сабята и по-лекия стил.

След час позиране от страна на Алекс и корекции от страна на Роло, морякът реши, че за днес са минали достатъчно материал и е

време да тръгват.

Планините на Забравата се издигаха заплашително над тях и върховете им сякаш докосваха мрачни гъсти облаци, сливайки се с небесата.

— Захлажда — отбеляза мрачно морякът. — Дано стигнем планините преди есенните бури. Иначе ни чака много тежък път.

Засега обаче пътят им минаваше през степта. След има-няма два часа ходене, Алекс и Роло отново забелязаха зловещите следи от гномски ботуши.

— Гноми — мрачно отбеляза морякът.

— Санарос ме предупреди за тях — спомни си и Алекс, — каза, че са опасни.

— И е прав, макар да не са изначално зли като блатните духове — съгласи се Роло. — За сметка на това са безкрайно суеверни и сега, поради проявите на мощта на Прокълнатия, го обожествяват.

— Значи трябва да ги избягваме!? — предложи момчето.

— Ако можем — сви рамене морякът.

Продължиха през оредяващите треви, а следите от стъпки на гномите зачестиха. По едно време попаднаха на скъсано наметало, хвърлено на пътя. Алекс потръпна.

— От гном ли е? — попита той.

— На елф е — успокои го Роло, — елф, когото гномите са пленили.

Момчето го погледна:

— Какво ще го правят?

Роло сви устни:

— Ще го принесат в жертва на Прокълнатия, предполагам.

— Това е ужасно — извика Алекс, — трябва да ги спрем!

— Как? — озъби се морякът — ако съдя по следите, са били поне десет.

— Не можем да оставим горкия елф така — настоя Алекс, — сам каза, че Прокълнатия вилнее безнаказано из Ралмия. Това е шанс да ограничим злото му.

— Или да станем на гномска вечеря — изплю се Роло.

— Моля? — не разбра Алекс.

— Жертвоприношението при гномите се изразява с ритуално поглъщане на жертвата. Демек — устата на моряка се изви в крива

усмивка — правят те на чорба и те изяждат. С чесън и подправки.

— Още една причина да не оставяме елфа там! — разпалено отвърна момчето. — Би било престъпление!

— Май няма как да те убедя, а? — намръщи се Роло. — Добре тогава, ще проследим гномите и ще видим какво може да направим.

Следата ги отведе навътре в степта, встрани от основния им маршрут. Тревите се поклащаха от подухващия вятър, а пътят на двамата младежи през тях бе наблюдаван от време на време от притеснени съсели и мармоти, които се скриваха обратно в дупките си.

След известно време дочуха тъп, ритмичен звук *„там-там, там-там“*.

— Какво е това? — попита Алекс.

— Гномски барабани — отвърна Роло, — кофти. Значи имат банкет.

Двамата приближиха предпазливо мястото, откъдето долиташе звукът и, скрити иззад високите треви, доближиха до малко окосено пространство, на което се разиграваше ужасна картина. Млада хубава жена с червени коси и заострени уши стоеше вързана на кол, а около нея подскачаха гноми, които носеха съчки и току се провикваха:

— С чесън и подправки! С чесън и подправки!

Елфата — защото това бе елфа — ги гледаше със смесица от съжаление и отвращение, а зелените й очи святкаха застрашително всеки път, когато някой гном хвърлеше слама, скилидка чесън или морков до нея.

— Хубава е — каза Алекс, който бе зяпнал, докато я гледаше. Той бе пленен от красотата на елфата и почти не забелязваше останалото.

— Но гномите не са — обади се Роло, — и са повече от десет.

— Не можем да я оставим — каза категорично момчето, сложи шлема на главата си и преди Роло да успее да го спре, изскочи с изваден меч и извика:

— Никой да не мърда! Аз съм кралски рицар!

Морякът завъртя очите си към небето и процеди:

— Идиот. Глупав идиот. — Сетне извади сабята си, също изскочи и на свой ред извика:

— Никой да не мърда! Адмирал! Аз съм кралски адмирал!

Алекс го погледна:

— Адмирал?

Роло му отвърна:

— Рицар?

Гномите се сащисаха и за момент спряха танца и виковете си.

— Защо прави така? — попита единият от тях. — Ние хванали вечеря, а вие иска вземе вечеря. Защо прави така?

— Роло, те са малоумни — прошепна Алекс.

— Млъкни и размахвай тоя меч пред теб — отвърна му морякът. — Аз отивам да освободя сладураната.

— Сладурана? — вдигна вежди Алекс.

— Ти махай с меча сега — намигна му Роло и пристъпи към вързаната елфа. Гномите застрашително се скупчиха, но Алекс трескаво размаха меча и те отстъпиха назад. Някои от тях имаха оръжия, но не им се рискуваше. За разлика от блатните духове, те бяха същества от плът и кръв и хич не им се умираше.

Роло сряза въжетата на елфата, която полека слезе от кола и изгледа накръв гномите.

— И друг път — закани се Алекс, държейки меча пред себе си, — не се занимавайте с кралски люде.

Елфата прехапа устните си, очевидно й беше смешно. Тримата започнаха да се отдалечават от гномите, които ги гледаха мрачно и злобно. Едно от съществата, очевидно по-старо и по-зло, се обади:

— Вие взели наша вечеря, но Прокълнат — накаже вас! — Гномът вдигна ръка: — Крал — мъртъв! Прокълнат — убил! Прокълнат убие вас също!

Другите гноми одобрително замърмориха, а сетне обърнаха гръб на двамата младежи и спасената от тях елфа и се разотидоха, като от време на време някой от тях тихо се провикваше: „С чесън и подправки!“.

Елфата изчака съществата да се махнат, след което прихна да се смее.

— Честно ви казвам, в името на Майката Природа, отдавна не бях виждала такива веселяци като вас. Благодаря, че ме спасихте, но… тая история с кралските хора можеше да мине само пред гномите.

— Според мен бронята и меча на нашия млад приятел бяха по-убедителни от историята, лейди — отбеляза Роло.

— Да — съгласи се елфата и се обърна към Алекс. — Откъде имаш Бронята на Сребърната Луна, момко?

— Архимагът Санарос ми я даде — отговори младежът, изненадан, че девойката знае името на доспехите му.

— Много хубаво, че го споделяш на всеки срещнат — обади се Роло. — Предлагам да си направим огромен байрак, на който да пише „ТЪРСИМ…“ — морякът се усети и млъкна. — Както и да е.

— Какво търсите всъщност — запита елфата с любопитство.

— Древен артефакт — гордо съобщи Алекс. — Кралска работа.

— Важна кралска работа — допълни Роло.

— Сигурно, щом архимагът е дал на момъка най-ценните оръжия на Ралмия — съгласи се елфата. — Но аз забравих обноските си. Името ми е Лиянна. Аз съм земелечител.

— Което ще рече — попитаха в един глас Алекс и Роло.

— Лекувам земята. Омразата на Черната Сянка е проникнала дълбоко в Ралмия и аз се мъча да обхождам земята, засявайки тук и там семена от Гората на Сънищата. Уви, все по-малко дават плод — елфата въздъхна, — а за благодарност местните се опитаха да ме изядат. Което вие предотвратихте… Сега закъде казвахте, че пътувате — лукаво попита тя.

Алекс се хвана на уловката.

— За Града на Пророците — отговори, без да се замисля.

Роло въздъхна.

— Търсите бъдещето. — В погледа на елфата се четеше известно разочарование. — Според мен то не носи нищо хубаво. Но — и тя се усмихна, — поне за известно време ще пътуваме заедно. Аз се връщам в Гората.

— Това е чудесно — отвърна Алекс, сетне се изчерви под погледа, който Лиянна му хвърли. — Ъъъ… искам да кажа… ъъъ… че сме повече и е по-сигурно…

— Да, така пътят ще е по-сигурен — развеселено отвърна елфата.

— След като си разменихте любезности — намеси се Роло, — можем вече да тръгваме, преди гномите да се върнат в по-големи количества и да решат все пак да ни сготвят за вечеря… с чесън и подправки.

Така тримата тръгнаха на път.

ПЛАНИНАТА НА ЗАБРАВАТА

Следващите няколко дни подействаха благотворно на Алекс и приятелството му с другите двама спътници. Роло се оказа забавен човек, който постоянно разказваше весели истории от плаванията си по река Песнопойна, като например как трябвало да спасяват скъпоценен

сапфир, откраднат от пеликан или пък как намерили крокодил в мрежите за риба. Не обичаше да разказва за битки, макар от време на време да подмяташе за срещи с блатни духове.

Тренировките между двамата продължаваха и Алекс усещаше, че вече е значително по-умел от преди, а съвършеният му меч се превърна в непреодолимо препятствие за моряка по време на учебните им двубои. Роло чистосърдечно призна, че ако в първата битка помежду им Алекс бе предпочел да се брани, вместо да напада, шансът му е щял да бъде нулев.

Лиянна стоеше малко настрана от тях, но често разказваше за странстванията си из Ралмия и чудноватите същества, които бе виждала там. Алекс беше очарован от нея и я намираше за уникална. Като се сетеше за глупавите момичета от училището си, които мислеха само за мобилни телефони и попмузика, и ги сравнеше с тази уникална елфа, ставаше още по-запленен от нея, макар да не можеше да се каже още, че я обича — чувството бе по-скоро на възхищение, отколкото на любов.

Планините наближаваха все повече и повече, а с това, и с напредването на есента, времето започна да се влошава. Небесата започнаха да потъмняват и да се мръщят, от време на време преваляваше дъжд, час по час в небето изтрещяваше гръм. Местността също започна да се променя — тревата стана по-рядка и значително по-ниска, появиха се големи, макар и разкривени дървета, а от равна земята започна да се издига на баири, които ставаха все по-стръмни и по-стръмни.

Скоро пътят им пресече множество малки реки и поточета, в които тримата можеха да се разхладят и утолят жаждата си. Дори с манерката на Санарос, Алекс бе благодарен, когато имаше възможност да се напие със студена вода — макар според Роло това да бе опасно и глупаво. В крайна сметка морякът се оказа прав и Алекс наистина се закашля същата вечер, след като бе пил от такова поточе, но Лиянна накладе голям огън и всичко се размина без проблеми.

Постепенно, когато започнаха да се изкачват по самите планини, пътят стана все по-непроходим и осеян с камънаци, докато най-накрая не се превърна в малка, криволичеща из височините пътека. По нея рядко минаваха странници, а и ония, които минаваха, бяха неприветливи и студени хора, спуснали качулки до носовете си в знак, че не желаят да бъдат безпокоени. Тези земи бяха неизвестни дори за

Роло, и Алекс се притесни, че ще се загубят в огромната планина, но за щастие Лиянна бе минавала оттук и ги успокои, че най-близкият град е на има-няма два дена път.

И малко след като го каза, се разрази буря. Започна изневиделица — с тежки, големи капки, които се посипаха от небето и за късо време образуваха водна стена, която ги измокри до кости и направи пътуването им по планинската пътека мъчително и опасно. Главата на Алекс се замая от внезапно зейналите ту отляво, ту отдясно пропасти и той все по-често се подхлъзваше и падаше по пътя. Дори ефирната в стъпките си елфа изглеждаше уморена и само свикналият да се катери по мачтите Роло изглеждаше не особено обезпокоен.

Всичко това доведе до бързата умора на Алекс, за когото бе трудно да направи дори няколко крачки, без да се строполи на земята. Роло му помогна, като метна ръката му през рамото си, но така скоро и той се умори. Лиянна, която бе избързала леко напред се обърна и каза:

— Наблизо има пещера!

Роло изръмжа:

— Обитавана или не?

— Не мога да преценя — сви рамене елфата, — но нямаме друг избор. Момъкът изнемогва, ти също, а и аз самата се чувствам изцедена.

С това разговорът завърши и скоро тримата се свиха близо до входа на огромната пещера, мокри и измръзнали. Кашлицата на Алекс от предишния ден се бе завърнала и сега той се давеше за всяка глътка въздух. Лиянна изглеждаше мръсна и безкрайно изморена и дори коравият Роло бе на края на силите си.

— Проклети баири — процеди той, — дай ми на мен реки и кораби, понасям и пеш през полето, но тези планини ми взимат здравето.

Прекъсна го кашлицата на Алекс.

— Не само на теб — сподавено каза момчето.

Лиянна се приближи до него, в уморените й зелени очи се четеше тревога. Тя докосна младежа с ръка по челото и ядосано каза:

— Гориш от треска.

— Не биваше да пиеш толкова студена вода вчера — заяде се Роло.

Алекс сви рамене и разпъна измокрилата се вълшебна покривка. Тя като по поръчка подготви и за тримата гореща супа и чай, които ги сгряха. Облекчението за Алекс обаче беше само временно и дори при разпаления от елфата огън му беше студено и неприятно. Започна да му се гади.

Тримата бяха съблекли поне горните си дрехи, та да изсъхнат и Алекс, вече без доспехи, се сви на кълбо с поглед към стената, за да не смущава елфата. Роло бързо бе успял да заспи и тихо похъркваше встрани.

Лиянна приближи Алекс.

— Още ли ти е студено?

— Д-добре съм — отвърна момчето, но нов пристъп на кашлицата го задави.

— Стой мирен и се отпусни — каза елфата и започна да го масажира по раменете. Алекс страшно се сконфузи, а после почти изврещя, когато пръстите на елфата го стиснаха за изстиналите мускули. Постепенно обаче из тялото му се разнесе топлина от раздвиженото кръвообращение и той заспа.

През следващия ден се чувстваше слаб и немощен, макар вече да не кашляше и треската да бе отминала. Все пак останаха в пещерата, като Алекс спа почти през цялото време, в просъница дочувайки разговори между Роло и Лиянна.

„Какво става, в името на Ралмия“, говореше елфата. „Кой е пратил това момче с най-великите оръжия на тоя свят и за какво?“.

„Не се бъркай в делата на магьосниците, елфо“ — долетя отговорът на Роло. — „Те са тайнствени и опасни хора“.

На следващата заран Алекс се чувстваше значително по-свеж и стана най-рано от всички. Горните му дрехи и доспехите бяха изсъхнали и той си ги навлече. Почувства се по-добре и излезе навън. В този миг чу скърцане и видя една от най-странните гледки в живота си. По пътя се носеше джудже, седнало в двуколесна каручка, теглена от голям елен.

— Хайде, Белвор, хайде — редеше джуджето, пляскайки гальовно елена с борова клонка, — още малко нагоре и ще стигнем до вкъщи.

Джуджето бе престаряло, с чорлава къса бяла брада и очилца, закрепени за широкия му като камба нос. То не забеляза веднага Алекс, но когато еленът внезапно спря, вдигна очи.

— Я, рицар — каза джуджето, сетне присви очи, — и то млад рицар. Какво търсиш тук, рицарче?

— Аз съм… спрели сме тук — отговори Алекс.

Джуджето бръкна в пазвата си и извади една дълга крива лула. Като я запали, всмукна малко и изпусна няколко кръгчета тютюнев дим.

— Спрели казваш. И кои сте вие?

— Не ти влиза в работата, джудже — дочу се гласът на Роло, който се бе появил изневиделица зад гърба на Алекс. Лиянна също дойде и попита:

— Какво става?

Джуджето всмукна още малко от лулата си, след което изпусна дима и рече:

— Става това, че сте се настанили в тролска пещера, драги мой. Звярът е излязъл на лов, но до ден-два ще се върне, може би още тази вечер.

— Ти откъде знаеш? — попита Роло, а пък Алекс самоуверено вметна:

— Ние не се боим от тролите.

Джуджето дръпна пак от лулата си, сетне рече:

— Никой от вас никога не е виждал трол, нали?

Тримата се спогледаха. Беше вярно.

— Така си и помислих — каза джуджето. — Ако бяхте виждали, щяхте вече да сте си плюли на петите.

— А ти как така не се боиш от трола — попита Лиянна.

Джуджето всмукна още малко от лулата си, сетне оформи две димни кръгчета във въздуха и се усмихна.

— Аз съм джудже. Ние не знаем що е страх. Освен това — дребосъкът пак дръпна от лулата и изпусна още няколко кълбета дим, — аз си имам разни защити.

Алекс поклати глава. Изглеждаше му малко вероятно джуджето да има защити, с които самият той да не разполага. Изсумтяването на Роло беше знак, че и морякът не хваща вяра на тези приказки, но Лиянна прие твърдението на джуджето.

— Ние и без това тръгвахме — каза елфата, — благодарим за съвета, джудже.

— Името ми е Клаус — отвърна дребосъкът и се усмихна, — сигурно сте тръгнали към град Каменодел, на ден и половина път оттук.

— И по-надалеч… — призна Алекс.

— Мислим да прекосим планината — прекъсна го Роло, преди момчето да се бе изтървало за Града на Пророците.

Джуджето засмука отново лулата си и каза през дима:

— Изключено е да стигнете донякъде.

— Как така? — попита Алекс.

Клаус вдигна палеца си към небето.

— Скоро ще вали пак. А после пак, и пак, и пак. Пещерите по пътищата са малко и са обитавани я от троли, я от орки или дори дракони. Ще се лутате из планините и ще загинете.

— Ще видим — отвърна Роло, но Лиянна изглеждаше притеснена. Явно на нея й бяха хрумнали същите неща.

— Няма ли някакъв по-лесен път? — попита Алекс, — не мога да чакам.

Клаус го погледна криво, сякаш да го прецени що за човек е, сетне се замисли.

— Не, няма — каза накрая.

Алекс обаче не му повярва.

— Ти се сети за нещо, джудже — каза момчето.

— Прав си, Алекс — потвърди и Роло — какво криеш, Клаус?

Джуджето плесна елена:

— Да вървим, Белвор.

— Чакай — обади се Лиянна, — извинявай ако сме те обидили. Но защо така…

Джуджето се обърна бавно.

— Няма безопасен път през Планините есента и зимата. Изчакайте пролетта. А най-добре лятото.

— Не можем да чакаме — настоя Алекс, — работата е неотложна. Спешна!

— Остави го, Алекс — изсумтя Роло, — ще попитаме някой в Каменодел.

Сега беше ред на Клаус да изсумти.

— В Каменодел ще ви вземат парите и ще ви упътят към гибелта ви.

— Тогава ти кажи откъде да минем? — настоя Лиянна.

Джуджето млъкна.

— Елате с мен — каза накрая.

* * *

След половин ден път Клаус ги отведе до уютна къща, сгушена сред скалите край пътя. Беше ниска и малка, но побра и четиримата, а зад нея имаше оборче за елена и каручката.

Джуджето сипа на групата по малко бобена чорба, но не скри очарованието си от покривката на Алекс, която им приготви печени пилета.

— Ах, откога не съм си хапвал така — радостно каза джуджето.

Другите също бяха доволни, че най-после ще могат да спят под покрив, макар и да беше тесничко.

— Каза нещо за пътя — по едно време настоя Лиянна.

Алекс се напрегна, Роло също наостри уши.

Джуджето пак запали лулата си и като попуши малко, заговори:

— Искам да ме убедите, че работата ви е спешна. Като ви гледам, прехвърлих няколко варианта в ума си и нито един от тях не ми се струва вероятен.

Клаус вдигна очи към тях.

— Първата ми мисъл, когато видях момчето бе, че то е богаташко чедо, което пътува за някакво забавление. Това обаче не може да обясни присъствието на негодяй като моряка и благородна дама като елфата.

Алекс и Роло потръпнаха от обидата, но Лиянна, която грейна от своето определение, им махна с ръка да се успокоят.

— Втората ми мисъл беше, че негодяят е отвлякъл хлапето и пътува за откуп. Обаче, къде остава тук елфата не знам? Третият вариант беше елфата да е тръгнала на поклонение и да е взела охрана. Но защо тази охрана ще бъде негодяй и момче, макар и в скъпа броня.

Клаус вдигна ръка, за да прекъсне изблиците на Алекс и все по-червенеещия от яд Роло.

— Затова стигнах до мисълта, че все пак е нещо важно. Но не мога да кажа нищо, без да знам за какво става дума.

Клаус всмукна от лулата си.

— Ние търсим древен артефакт — изтърси Алекс, докато другите двама се чудеха какво да кажат.

Джуджето отметна глава и гръмогласно се разсмя.

— Е, това обяснява всичко. Ловци на съкровища. Нека позная — богаташки син, накупил си доспехи, пират, бягащ от бесилото и луда

жрица на Майката Природа, нали?

Джуджето се ухили.

— И какво търсите? Окото на Базилиска? Сребърния чук на древния крал Митраир? Зъбите на дракона Ауганфил?

Алекс го изгледа сериозно.

— Перлата на Феникса — каза момчето. — А бронята ми е подарък от великия архимаг Санарос.

— А аз — обади се Роло гневно — не съм негодяй.

Джуджето не му обърна внимание, но се съсредоточи върху Алекс. Лиянна зяпна.

— Перлата… — отвори уста тя.

Джуджето я прекъсна:

— Никой, който не познава Санарос, не би твърдял, че той му е поръчал да донесе Перлата на Феникса. Защо му е?

— Това е единственият му шанс срещу Прокълнатия — отговори момчето.

Клаус се облегна назад на стола люлка, на който бе седнал и въздъхна тежко.

— Даа, Черната Сянка. Сега нещата ми се изясняват. Имало е някакво пророчество за теб и архимагът те е пратил заради него — само така може да се обясни защо толкова младо момче е пратено на такава отговорна мисия. По пътя си срещнал другите двама образи.

— Много си проницателен, джудже — каза Роло.

— Много съм стар — меко го поправи джуджето.

— Ще ни помогнеш ли? — попита Алекс.

Клаус намести без нужда очилата си и въздъхна.

— Има един път — каза той, — но не знам дали не е по-добре да рискувате с бурите.

ПЕЩЕРИТЕ НА СЯНКАТА

— Преди много, много години джуджетата започнали да дълбаят каменните недра на Планините на Забравата. В началото техният стремеж бил просто да изтръгнат ценни руди и скъпоценни камъни от скалните маси, но с времето те се привързали към своите тунели и започнали да ги правят все по-красиви и блестящи. С течение на времето те създали цели подземни градове, чиито слава и богатства били ненадминати в цяла Ралмия.

— Прокълнатия научил за силата и уменията на джуджетата и им завидял. Той насъскал своите верни хрътки — орки и троли срещу тях и отвратителната им гмеж изпълнила пещерите като мравуняк. В началото джуджетата се отбранявали смело от нападенията и ордите на Черната Сянка претърпели катастрофални поражения, и започнали да се страхуват от дребния, но смел народ.

— Тогава Безименния прибягнал до подлост. Той се обърнал за помощ към древен дракон, когото подмамил с обещания за непобедимост, като му рекъл, че съкровищата на джуджетата единствени подхождат на неговата власт и сила.

— Драконът се вслушал в двуличните слова на Вземедушеца и нахлул в недрата на Планините, сеейки огън и жупел. Срещу такъв враг дори джуджетата се принудили да отстъпят и така техните любими подземни градове били сринати и погребани под мощта на дракона.

— Минали години, Прокълнатия бил, макар и временно, надвит, а дори чудовищният му дракон се споминал от ръката на храбър рицар. Джуджетата обаче повече не можели да пристъпят в земите, осквернени от такова кръвопролитие и затова в тях отново нахлули орките и тролите, както и приспособяващите се към всичко гоблини. Други, по-слаби дракони, също се появявали от време на време и макар да били сянка на могъществото на техния древен предшественик, сеели ужас както в сърцата както на джуджетата, така и на тварите на Прокълнатия.

— Пещерите се покрили с плесен и били забравени, и само малцина от джуджетата запазили спомена за тяхното съществуване.

— Едно от тези джуджета съм аз.

Клаус отново издиша облак тютюнев дим, а очите му бяха леко насълзени.

— Днес моите братя се страхуват от подземния мрак, макар някога да са били негови господари. Това е дарът на Прокълнатия към нас. Ако той докопа Перлата на Феникса, съдбата на Пещерите на

Блясъка — които днес наричам Пещери на Сянката — ще сполети цяла Ралмия.

Алекс премигна. Разказът му изглеждаше невероятен, но и много тъжен.

— Обещавам ти да попреча на Прокълнатия — каза той, подвластен на някакъв импулс.

Клаус го погледна топло, почти бащински:

— Не обещавай нещо, което не зависи от теб, синко — рече джуджето. — Но каквото мога да ти помогна, ще го направя. От твърде дълги години Злият определя съдбините на нашето селение. Какво пък, може би ти си този, който ще забие последния пирон в ковчега му.

— Смъртта на прокълнатия червей ще е празник на цяла Ралмия — свирепо отвърна Роло.

— Ничия смърт не е празник, моряко — тихо каза Лиянна. — Но съм съгласна с Клаус, че земята ни заслужава да си отдъхне.

Джуджето бавно стана.

— Пещерите са опасни. Ако реша да ви преведа оттам, ще трябва да ме слушате много внимателно. Първо, осигурете си топли дрехи и провизии от града. Храненето от покривката няма да е достатъчно. Студът в планините е нищо в сравнение с мраза, с който ще се сблъскате вътре в глъбините им. Също така ще трябва винаги да бъдете нащрек. Дръжте оръжията си готови за бой, тъй като гнусните твари на Прокълнатия и до ден-днешен пъплят безнаказано из безкрайните тунели. Не пийте вода от подземните езера, защото не знаете какво има в нея. Ако тръгнем, ще трябва винаги да вървим в група. Ако някой се отдели, ще се загуби и никой няма да го намери…

Алекс преглътна. Дори Роло изглеждаше леко пребледнял. Елфата обаче бе спокойна, сякаш страховете на младежите до нея бяха глупави и несъществени.

— Значи, първо ще отидем до града — каза тя — и до вдругиден ще гледаме да се върнем при теб. Къде се намира входът на пещерите?

— Високо — навъсено отвърна Клаус. — Предпочитам да ти покажа, а не да разправям наляво-надясно.

— Разбирам — кимна елфата. — Утре ще тръгнем за града. А сега като гледам, вече се е свечерило и е време за сън.

Така тримата легнаха някак си в малката къща, която джуджето учтиво им остави. Самият Клаус отиде да спи в обора при еленчето си.

* * *

На следващата сутрин станаха рано и тръгнаха към Каменодел. Валеше ситен рядък дъждец, който изпълваше телата им със студ. Свикналият с речни плавания Роло вървеше намусен, а Алекс имаше чувството, че всичко го боли. Лиянна ходеше мълчаливо пред тях, без да казва нищо.

— Кога смятахте да ми съобщите за Перлата — по едно време каза тя, а в гласа й ясно се четеше обида.

Роло внезапно се съсредоточи в пътя си и остави Алекс да отговори. Момчето се сконфузи.

— Ами… — започна той — аз разбрах, че ти се прибираш у дома си и…

— Реши да не ме натоварваш с излишни сведения, които например даваш на всеки срещнат моряк или джудже? — язвително подхвърли елфата.

— Аз… ъъъ… съжалявам. — Алекс се почувства страшно неудобно. — Не исках да те обидя.

Елфата не каза нищо. Момчето усети чувство за вина макар да не можеше да разбере къде точно бе сбъркало. От една страна не трябваше да разправя наляво-надясно за заръката, която изпълняваше, от друга — бе премълчало истината пред елфата, която действително изглеждаше по-надеждна от лукавия Роло и от, меко казано, странния Клаус.

Алекс тръсна глава. В началото си мислеше, че в Ралмия няма да се чувства така глупав и непотребен както у дома. Смяташе, че пътуването до този свят му дава шанс да направи нещо важно. Доверието, което му гласува Санарос, ласкаеше младежа и — трябваше да си признае — го беше накарало да си вирне носа. Голяма вина за това имаха и предметите, които архимагът му бе дал.

Роло обаче му бе показал, че и с тях той е едно обикновено момче, захвърлено по някаква странна прищявка в свят, който не е негов, но пък съдбата на който е изцяло в неговите ръце.

Алекс се опасяваше, че следващия път, когато влезе в сблъсък с някой от жителите на Ралмия, той няма да е така добронамерен като моряка — независимо от уроците по бой с меч, които Роло му даваше.

Лиянна го объркваше, но и му даваше някакво чувство за сигурност. Още не знаеше какъв импулс го бе накарал да я освободи, но

откакто тя беше в групата, той се чувстваше по-спокоен. Може би причината беше във факта, че елфата е обикаляла Ралмия, а може би тайната се криеше в това, че не е човек… Така или иначе не можеше да забрави как тя успокои болката му, когато тялото му бе сковано от връхлитаща треска. Бе усетил съчувствието и загрижеността й. Роло, от друга страна, просто бе легнал да спи. Той не беше лош човек, но и не се грижеше много за своя спасител. Бе казал на Алекс да не пие студена вода и с това задълженията му се бяха изчерпали. Сега морякът му се пишеше съюзник, но Алекс все още не можеше да го усети като приятел. Още си спомняше жестокостта, с която Роло го преби по време на дуела им. С Лиянна не беше така. Той не знаеше какво чувства към нея, но чувстваше, че може да й се довери.

Може би и тя му имаше доверие, но сега я бе разочаровал. Е, да, имаше вътрешното усещане, че само истината може да убеди стария Клаус да им помогне. Вината не беше негова… Но в същото време май беше.

Той направи две-три бързи крачки и докосна Лиянна за рамото.

— Извинявай — каза й искрено.

Елфата се обърна, а в очите и се четеше изненада.

— Спокойно, Алекс — каза тя и се усмихна, — не ти се сърдя. — И го потупа по бузата.

— Но аз се сърдя на себе си — отвърна момчето и й разказа всичко.

Историята му започна трудно и колебливо, а гласът му от време на време неуверено прекъсваше. Когато свърши, слънцето бе превалило пладне.

— Дано ми вярваш — въздъхна Алекс.

Лиянна стисна ръката му.

— Вярвам ти — прошепна тя.

— Каменодел — прекъсна разговора им Роло.

И наистина, без никакво предупреждение иззад единия от завоите изникна градът, сгушен в една клисура. Слънцето бе грейнало през облаците и ситните капки дъжд създаваха дъга, опасала Каменодел като красива арка.

Гледката разведри тримата и те бързо се спуснаха до планинския град. Алекс бе смаян, когато влезе в него. Този град нямаше нищо общо с тези от родния му свят. Хората бяха много по-малко и всъщност… не

бяха хора. Повечето жители на Каменодел бяха джуджета, които търчаха насам-натам, мъкнейки разни товари на гърба си. Имаше също така и гоблини — дребни зеленикави създания като библиотекаря Грец, които най-често продаваха сушено месо и сандвичи на преносими масички, отрупани с предлаганата от тях храна. Роло си взе нещо, подобно на баница и веднага го заръфа, но Алекс не посмя да си вземе нищо. Предпочете да се довери на покривката си.

Скоро обаче навлязоха в по-цивилизована част на града, в която имаше само джуджета, отворили различни магазини. От тях накупиха кожени одеяла и наметки, за които Клаус бе настоял, провизии от сушено месо, сухар и малко сирене, факли и по един резервен чифт дрехи, с който да могат да се преоблекат при нужда. Щом видеха лъскавата броня на Алекс, джуджетата слагаха безбожни цени на стоките си, но той за щастие имаше възможност да плати. В крайна сметка всичките разходи възлязоха на 30 златици, което силно го притесни.

— После ще мисля за парите — промърмори си той под носа.

Докато свършат всичко, над града се бе мръкнало и тримата трябваше да си търсят странноприемница. Такива в града имаше три и Алекс предпочете по-скъпата, въпреки жадния поглед на Роло към очевидно долнопробен хан, на входа на който се търкаляше един пиян гном.

Скъпата странноприемница носеше многозначителното име „До последен грош“ и Алекс замръзна щом видя съдържателя й зад тезгяха — огромен рунтав минотавър с халка на ноздрите и рога, които бе позлатил. Роло приближи Алекс и му прошепна на ухото:

— Каквото и да правиш, не го ядосвай.

Лиянна обаче не се стресна от звяра, а го приближи. Той я погледна без особен интерес.

— Какво ще желаете? — попита. Гласът му бе дълбок и гърлен.

— Три стаи, ако обичате — каза тя спокойно.

Минотавърът мълчаливо сложи три ключа на масата.

— Четири златици — съобщи той цената, — шест, ако ще желаете и вечеря.

Алекс сви рамене и плати желаната сума. Минотавърът го изгледа от глава до пети, после погледът му се спря на сабята на Роло.

— Не искам скандали, каквото и да става — рече той, визирайки оръжията на двамата. — Ако искате битки, отсреща е „Червения череп“.

— Няма да има проблем — обеща Алекс.

— Надявам се — заплашително изсумтя ханджията.

Тримата оставиха багажа и новите покупки в стаите си, след което се запътиха към столовата на приземния етаж. Алекс бе свалил доспехите си — всъщност за пръв път отиваше някъде в Ралмия без тях, ако не се броеше времето, когато спеше. Роло също бе оставил сабята си в стаята и одобрително кимна, когато видя Алекс невъоръжен.

— Минотавърът нямаше да ни приеме с оръжия — каза той, — а в заведение с такъв съдържател нито има кой да го открадне, нито може да стане побой.

— Дано си прав, моряко — обади се Лиянна.

Алекс се извърна към нея и устата му увисна. Елфата отнякъде се бе пременила с нова рокля, в която изглеждаше чудесно. Бе я купила в Каменодел и Алекс разбра защо го е направила. Изглеждаше страхотно. В един момент се усети, че я зяпа, изчерви се и с известно усилие на волята си затвори устата.

— Изглеждаш много добре — успя само да смотолеви и силно се изчерви.

Роло се подсмихна до него, а елфата отвърна:

— Много ти благодаря.

След което тримата влязоха в ресторанта на странноприемницата. Вътре бе пълно с хора — първите, които Алекс виждаше в града — и джуджета — добре облечени и охранени, и… Лиянна рязко си пое въздух.

Около една голяма маса се мъдреха фигурите на шест едри зеленикави създания, твърде големи, за да бъдат гоблини. Присвитите им жълти очи хвърляха преценяващи погледи наоколо, а по дебелите им бърни час по час прибягваше раздвоен език.

— Май трябваше да си вземем оръжията — тихо каза Роло.

Алекс се досети какви са създанията и все пак потръпна, когато Лиянна произнесе името им на глас.

— Орки.

Тримата обаче седнаха на една маса далеч от тях и хапнаха храната, която им бе поднесена — печено агне с картофи.

— Не мога да си представя как орк може да стъпи в джуджешки град спокойно и то в такава скъпа страноприемница.

— Тези са богати — каза Роло, — виж!

Алекс се вгледа в зелените същества и наистина забеляза, че дрехите им са от хубава вълна, а по грубоватите им пръсти блещукат скъпоценни камъни от пръстените им. Един от орките видя, че момчето го гледа и се ухили гадно, разкривайки острите си жълтеникави зъби.

Алекс преглътна и за момент му се прииска да бе останал с бронята си. Можеше да усети кога някой има враждебни намерения. В училище имаше способността да усеща кой е побойник, когато го заплашва и кой просто се перчи. Сравнени с мазната, зъбата, ухилена физиономия на орка и най-лошите побойници, нападателите по футбол, пушещи трева в предградията, изглеждаха като ангелчета.

— Не го гледай — предупреди Роло и момчето се сепна.

— Ох — изпъшка Алекс, — зловещи създания.

— Зловещи е доста меко казано — мрачно отбеляза Лиянна. — От най-древни времена те се заклели да служат на Прокълнатия. Оттогава насам добри орки просто няма. Всичките са зли и покварени. Не мога да повярвам, че са влезли в град като Каменодел, държан от техните отколешни врагове — джуджетата.

— С пари може да влезеш навсякъде — обясни Роло и се ухили цинично.

— Нещо, по което моя свят и Ралмия си приличат — мрачно измърмори Алекс.

— Преди не беше така — тъжно рече Лиянна, — дори гоблините, които никога официално не са били на страната на Черната Сянка, не пристъпяха в земи, владени от елфите или джуджетата.

— Гоблините лоши ли са? — учуди се Алекс.

— Те са нещо средно между орки и гноми — отговори му Роло. — Не са приятни.

— И винаги са били на страната на орките във войните им с другите раси. Твърдят, от страх — рече Лиянна.

— Питам — Алекс приглади назад косата си, — защото в Кралския замък библиотекарят е гоблин.

— Много странно — учуди се елфата, — как Санарос е допуснал такова нещо. Та…

— Не се бъркай в работите на магьосниците — вдигна пръст Роло, повтаряйки любимата си поговорка, — защото са тайнствени и опасни.

Иззад тях се чуха тежки стъпки. Алекс се обърна и видя съдържателя минотавър, който обикаляше заведението си. Той приближи орките и един от тях, особено мазен, дебел и отрупан с бижута, стана и излая нещо на някакъв неразбираем език.

— Як тарр ака чакк, Калеб сарр.

Минотавърът скръсти ръце на гърдите си и отвърна на същия гърлен език.

— Арр таккара, Юржаб. Ярро карра таккала!

— Орките и тролите имат свой език — обясни Лиянна на Алекс, който гледаше учуден и разтревожен. Магията, която превеждаше ралмийския на английски в ушите му, явно не действаше.

— Някои други раси, като гоблините и, както виждаш минотаврите, също го владеят — допълни елфата обяснението си за нечленоразделната реч.

— Ако наричаш това сумтене език… — направи гримаса Роло.

— Ерр ту кар та-панака тара, Калеб сарр — оркът вдигна ръце, сякаш е невинен за нещо. — Аррр каза-им. Нурр то елф тарр-и-ко, нурр-то-татака.

После добави на обикновен ралмийски:

— Няма да има проблеми, кълна се в Прокълнатия.

— Надявам се. — Минотавърът кимна с рогата си и се отдалечи.

Пътьом приближи Алекс и спътниците му и каза на Лиянна:

— Не се тревожете, лейди елф. Орките няма да ви закачат, нито вас, нито приятелите ви.

Сетне се отдалечи. Лиянна се усмихна.

— Явно минотавърът е решен да запази мира в заведението си.

— И по-добре — кимна доволно Роло.

Въпреки това, когато Алекс отново погледна орките и видя кривите им усмивки, стомахът му се сви на топка.

* * *

След вечеря тримата се разотидоха по стаите си. Когато Алекс остана сам, си даде сметка, че за пръв път откакто е напуснал Земята, има собствена стая. Тя беше малка, но спретната и уютна. Трудолюбиви гоблини, работещи за минотавъра бяха наклали огън в малка печка, която топлеше много добре. Алекс се съблече и се пъхна под топлата завивка на малкия креват.

Макар да бе изморен, младежът не успя веднага да заспи. Мислите за орка го притесняваха още, а зловещата му усмивка не му даваше мира. Накрая, когато все пак заспа, сънува странен сън, в който той играеше футбол с орките и те искаха да го съборят и да му вземат топката. Събуди се посред нощ за малко, пламъците в печката още пукаха приятно. Алекс се зачуди дали гоблините не са влизали пак да я разпалят, но бе уморен да мисли и за това, и бързо отново заспа, като този път сънят му бе спокоен.

На сутринта минотавърът, който се казваше Калеб, беше приготвил нова изненада за гостите, при това влизаща в цената на нощувката, а именно леген с гореща вода. Алекс с удоволствие се изкъпа, измивайки напластената по себе си мръсотия, а врялата вода го ободри и освежи. След като се изсуши и търка косата си до такава степен, че заприлича в главата на рус таралеж, той се облече и сложи сребърните си доспехи. Над тях наметна кожeното си наметало и слезе по стълбичките, отделящи рецепцията на страноприемницата от стаите. Роло вече го чакаше. Морякът също се бе изкъпал и бе сложил любимата си кърпа на главата, макар тя да бе леко разкъсана от дуелите помежду им. Върху леките дрехи той се бе загънал с кожeното наметало.

— О, Алекс — поздрави го той. — Радвам се, че дойде. Опасявах се да не се бавиш повече и от елфата.

Алекс вместо отговор му подаде част от багажа. Морякът взе торбите и ги поразклати.

— Тежат — констатира.

— По-добре отколкото да останем гладни, когато минаваме през Пеще… — започна Алекс, но Роло го прекъсна:

— Да, да, да — и го погледна предупредително.

Алекс схвана, че пак се е изтървал и си затвори устата. След малко дойде и Лиянна. Беше облечена в по-просто облекло от вчерашната рокля, но той се улови, че пак я зяпа и се изчерви.

— Да тръгваме, че Клаус ни чака — каза и отвори външната врата.

Студеният въздух го удари в лицето и го изненада доста. Роло също потрепери, когато излезе.

— Мразя студа — сподели той.

— Мирише ми на сняг — допълни Лиянна, — да побързаме към Клаус.

И така тримата се отдалечиха от страноприемницата „Последен Грош“.

Никой от тях не забеляза погледа на орка, който се бе спотаил зад стълбището откъм гърба им.

Когато троицата си тръгна, той слезе към ресторанта и каза на своя вожд Юржаб.

— Юкк таро караттака!

— Хеджаир — въздъхна богатият, отрупан със скъпоценности орк и махна с ръка на събратята си — Еджра!

В това време Алекс и спътниците му бяха сполучили да излязат вън от очертанията на град Каменодел и поеха обратно по планинските пътеки, водещи към дома на джуджето Клаус. Пътят им се стори по-тежък на връщане, тъй като бяха натоварени с покупките. Дори Лиянна носеше своята част от торбите и категорично отказа помощ от Алекс.

— Ще се измориш и ще се проснеш по средата на пътя — сряза го тя, обяснявайки защо не му дава да носи и нейния багаж, — тогава ще трябва да носим и теб.

Момчето бе обезкуражено от отговора и не му стана по-леко, когато Роло го приближи и намигвайки му, сподели:

— Да ти кажа, тя е по-силна от теб — сетне се ухили и продължи по пътя си.

Продължиха напред мълчаливо. Кожените наметала им помогнаха много, тъй като сух студ бе плъпнал по Планината, студ, който охлаждаше костите и изпиваше силите им. Когато към обяд стигнаха дома на Клаус, бяха доста изтощени. Дори коравият Роло се бе задъхал, а Алекс имаше чувството, че ще падне от умора.

Джуджето ги посрещна спокойно. Каручката с еленчето бе готова и Клаус им препоръча да сложат багажа си на нея. Всички с радост се освободиха от товара си, който джуджето подреди, поставяйки най-отдолу вълшебните предмети на Алекс, над тях храната и дрехите, а

най-отгоре един странен инструмент от няколко тръби, свързани в голям мях, от който изкачаха причудливи клавиши.

— Какво е това? — попита Алекс заинтригуван.

— Нещо мое — отговори дружелюбно, но твърдо Клаус, — не го пипайте.

След кратка почивка, четиримата тръгнаха. Алекс се чудеше как престарялото джудже ще издържи на такъв поход и остана потресен, когато Клаус наложи темпо, което го остави препъващ се и изоставащ назад. Роло не бе много по-добре от него и накрая Лиянна помоли новия им водач да забави ход.

Джуджето се обърна изненадано назад, видя изплезилите езици младежи, изсумтя неодобрително и забави крачка.

— Далече ли е? — обади се по едно време Алекс.

— Пести си дъха, че и без това не ти достига — сряза го Клаус. — До входа на пещерите ще пристигнем едва утре. Но скоро ще спрем при едно дърво, в което има огромна хралупа. Там ще пренощуваме.

— Страхотно — коментира с облекчение Роло.

— Препоръката за пестенето на дъха важи и за тебе — остро изсумтя джуджето и продължи равномерния си ход.

Постепенно започна да се мръква, а обещаното от Клаус дърво така и не идваше. Въздухът стана още по-студен и излезе пронизващ вятър, носещ снежинки. Алекс вървеше механично напред, никога не си бе представял толкова тежък преход. Баирите бяха стръмни, а по пътеките се срещаха остри скали, които трябваше да заобикалят.

Накрая, когато стана съвсем тъмно, стигнаха огромно борово дърво, хванало се по уникален начин за скалите и образуващо нещо като тунел с грамадната си, отворена и от двете страни, хралупа.

— Тук ще отседнем — каза късо Клаус, спря еленчето и без да се бави напали малък огън пред хралупата.

Лиянна се отпусна до дървото и го прегърна.

— Толкова е силно — каза тя и се усмихна. — Когато се отдели от гигантското стебло, заредена от неговата сила, тя изглеждаше така, сякаш бе спала три дни.

— Полезен номер — отбеляза Клаус.

Алекс и Роло не бяха елфи и не владееха такива номера. Двамата с пъшкане се стовариха на земята. Краката на Алекс го боляха страшно

и когато свали обувките си, видя, че целите му ходила са в мехури. До него пък Роло трепереше от студ.

— Не ви е срам — обади се джуджето. — Въоръжени до зъби млади мъже, а в ходенето бяхте надвити от един старец и една жена.

Клаус приближи двамата. Първо се спря на Роло и отметна наметалото му. Като видя тънката му моряшка риза, поклати глава неодобрително и отиде до каручката.

Върна се от нея с няколко вълнени пуловера, които му подхвърли.

— Облечи това, иначе до утре ще замръзнеш.

Сетне отиде до Алекс и погледна разранените му ходила. С тежка въздишка извади кутийка с някакъв крем и внимателно ги намаза. Момчето в началото потръпна, но сетне усети как болката в тях се успокоява. Клаус му даде нещо като тънки терлици, които му препоръча да сложи на краката си още отсега и да ги остави там и като си слага ботушите.

— Не си свикнал да ходиш по такъв път — обясни джуджето, — но това ще ти пази краката. Как се чувстваш, топло ли ти е или студено?

Оказа се, че Бронята на Сребърната Луна пази телесната температура и не позволява на приносителя си да се охлади, което бе добре дошло за Алекс и приятно изненада Клаус.

След краткия преглед Алекс и Роло разпънаха вълшебната покривка и като озверели изядоха появилата се от нищото яхния. След като утолиха глада си, двамата със стон се проснаха един до друг и веднага заспаха.

Алекс се събуди с усещането, че му е студено и бавно отвори очи. Чувството не го лъжеше. През нощта бе валял сняг и докъдето погледът му стигаше, всичко бе бяло.

Момчето полека стана и се огледа. Лиянна и Клаус си говореха тихо за нещо и закусваха. Обикновено ранобудният Роло все още спеше.

— Добро утро — каза сънено младежът.

Джуджето се обърна:

— Добро да е. Хубаво си поспахте като гледам, вече е време да тръгваме.

Клаус стана и разбуди Роло. Морякът се разшава със сумтене и с недоволен поглед огледа снежната шир около себе си.

— Сега ще трябва да вървим в снега, нали? — попита той.

— Освен ако не знаеш да летиш — отвърна с насмешка Клаус.

След кратка закуска четиримата отново тръгнаха на път. Мрачните опасения на Роло за снега бяха верни и двамата с Алекс се запрепъваха в натрупалата снежна покривка. Лиянна нямаше такива проблеми и ходеше някак ефирно, а джуджето си бе сложило нещо като снегоходки, с които почти не потъваше. За щастие снегът не бе чак толкова дълбок и поне хрупаше приятно, иначе Алекс щеше да полудее през този преход.

Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-хладно ставаше. Дъхът им излизаше на пара от устите им, а няколко пъти Алекс помоли и за кратки почивки, колкото да си поеме въздух. Клаус не одобряваше това, но за изненада на момчето, Роло го подкрепи в молбата му.

По едно време групата се спусна надолу по една странична пътека. Тя бе заслонена от скали отвсякъде и затова вятърът не ги измъчваше. Слизането се видя нелека задача за Алекс и Роло, които трябваше да внимават да не се хлъзнат, но Лиянна буквално тичаше върху снега и личеше, че е в добро настроение.

— Ето едно място — радваше се тя, — което все още е чисто и неопорочено.

Клаус не каза нищо, но сбръчканото му лице се разшири в топла усмивка.

Най-накрая стигнаха малка долчинка, където пътят свършваше. Пред тях се издигаше огромна черна скала.

— Това е мястото — каза джуджето и бръкна под кожуха си, откъдето извади голям метален ключ.

— Довечера, когато месечината изгрее, светлината й ще очертае вратата и ще можем да влезем. А сега — джуджето се обърна към Алекс, — най-добре извади тази твоя покривчица.

Момчето радостно изпълни заръката и скоро за четиримата спътници изникнаха ястия, които всеки от тях обичаше най-много… и които изглеждаха страшно нелепо едно до друго.

Защото за Алекс се появи меню от сусамен бургер с панирано пилешко месо и пържени картофки; за Роло — скумрия на скара с лимон, за Клаус — овнешка яхния, а за Лиянна — салата от всевъзможни плодове.

Всеки от четиримата си хапна до насита и след обяда се почувстваха значително по-добре. Алекс дори се облегна на скалата и затвори очи от удоволствие. Роло също изглеждаше много доволен и поздрави момчето:

— Ти си страхотен приятел.

Алекс се поусмихна и полека задряма. По едно време чу шепота на Роло в ухото си:

— Сложи си шлема.

Момчето отвори очи и видя как Роло му подава красивия елфически шлем в ръцете.

— Какво… — недоумяваше Алекс, докато си го слагаше на главата, а морякът се отдръпна от погледа му, за да му разкрие пет едри силуета, които слизаха по пътеката.

Смръщеното изражение на Лиянна и свитите устни на Клаус не му бяха необходими, за да разпознае слизащите.

Орки.

Не след дълго те доближиха, чакащите спътници. Водеше ги огромният, дебел орк с бижутата, сега завит с кожух и сложил голяма ушанка на главата си. Зад него бяха и останалите, в същите облекла и със същите кръвожадни, алчни изражения, застинали на лицата им.

— Махнете се оттук — тихо, но твърдо им каза Клаус.

Пръстите му галеха странния инструмент с много тръби и копчета, който бе отгоре на каручката му. Еленът изпръхтя тревожно.

— Веднага — избоботи в отговор оркският вожд, — веднага щом малчото ни даде хубавите си доспехи и парите, които носи.

— И аз се опитах да ги взема — каза Роло и се усмихна, при което зъбите му се оголиха заканително. В ръката му блесна сабята, — не се получи.

Алекс също изтегли меча си и преглътна. Застана по-близо до Лиянна, за да я защити в случай на нужда.

— Хей, по-кротко — отстъпи крачка назад оркът.

Спътниците му се разхилиха злобно и стиснаха здраво ятаганите си.

— Не знаете с какво се захващате — обади се отново Клаус.

Лиянна се огледа разтревожено. Тя не бе войн. Ставаше опасно за нея.

Орксият вожд вдигна примирено ръце, сетне се почеса по главата… и изтегли иззад гърба си огромен арбалет, който насочи към елфата.

— Играта свърши, деца — каза той и се ухили, — парите, богатствата и оръжията. След това ще си помисля какво да правя с вас.

Смехът на орките зад гърба му бе красноречив.

— Ако се възпротивите, тя умира — очите му блеснаха злобно, — дайте ми каквото искам и ще ви оставя на мира.

Роло се озъби в отговор.

— Защо не се пръждосаш… — каза той, вдигайки сабята си, — в геената, от която си изпълзял?

Оттук нататък всичко се разви много бързо. Оркският вожд изруга и стреля към Лиянна, която мълниеносно се отдръпна встрани… но Алекс бе по-бърз.

— Не! — извика той и инстинктивно се метна на пътя на стрелата. Тя го удари в гърдите, изкара му дъха и го запрати в скалата, където той се свлече омаломощен. В това време сабята на Роло прониза гърлото на мерзкото същество, което ги беше нападнало и то се свлече долу, хъхрещо зелена кръв. Миг по-късно Клаус натисна едно от копчетата на странния уред и от няколко негови тръби изхвърчаха шрапнели, които разкъсаха трима от оставащите орки. Последният се метна към Роло, но ловкият моряк с лекота блокира тромавата атака на ятагана и оркът падна, гърчещ се в предсмъртни конвулсии.

— Алекс, добре ли си? — попита Лиянна, трескаво спускайки се до поваления младеж.

Бронята го бе спасила от наранявания, но той се олюля, докато се изправи, наблюдавайки мъртвите орки. Гледката на окървавените и разкривени трупове го потресе дълбоко. Наистина младежът бе посякъл не малко блатни духове, но те бяха неестествени същества, разпадащи се в локва мътна вода. Това бяха твари от плът и кръв… В кръв…

В много кръв.

— О, Боже — прошепна той и се отпусна на скалата.

Стана му лошо и за миг му се стори, че ще повърне, но успя да го потисне. Заля го обаче пристъп на слабост и той щеше да се свлече на колене, ако Лиянна и Роло не бяха го подхванали от двете му страни.

— Добре ли си? — повтори Лиянна, в очите й се четеше истинска загриженост.

— Да — пресипнало отвърна Алекс. — Нищо ми няма. Просто…

— Не си виждал мъртви досега — каза разбиращо приближилият го Клаус.

Момчето кимна. Роло го потупа по рамото.

— Ще се оправиш. И аз бях така първия път.

Алекс свали шлема си и отпусна глава назад. Прохладният вятър посипа русите му коси със скреж.

— О, Боже — повтори той.

Още не можеше да осмисли станалото. Беше ужасно. Знаеше, че е нямало какво друго да се направи, но това не го правеше по-малко отвратително.

— Оставете ни — махна с ръка Лиянна и Роло и Клаус се отдръпнаха назад.

Елфата погледна момчето в очите и постави ръка на раменете му.

— Много съм трогната, че ме спаси, Алекс… Макар намесата ти да бе ненужна, глупава и опасна — усмихна се тя. — Но пък беше трогателна… Що се отнася до реакцията ти сега… — Лиянна замлъкна за миг, — и тя е затрогваща — че си огорчен от загубата, дори на този мерзък живот, какъвто е оркският. Имаш чувствителността не елф.

Алекс кимна глупаво. Все още бе в шок от станалото.

В този момент Лиянна наклони главата си, приближи я до лицето му и леко го целуна по устните.

— Благодаря ти, че си такъв, Алекс — каза елфата и се отдалечи от него, оставяйки го още по-объркан от преди.

След няколко часа луната изгря, осветявайки с призрачната си светлина четиримата чакащи спътници и останките от орките. Когато бледите ѝ лъчи докоснаха скалата, в нея грейнаха очертания на порта, която Клаус отвори с металния си ключ. Отвътре зейна чернота.

— Палете факлите — рече джуджето, — навлизаме в Пещерите на Сянката.

В МРАКА

На бледата светлина от пламъци успяха да огледат пещерата, в която бяха влезли. Стените й бяха високи, а сводът се губеше в тъмнината. Скални рисунки на джуджета войни с двуостри брадви, обкръжени от орки, гоблини и троли украсяваха пещерата навсякъде. Имаше и руни, указващи имената на различни джуджешки владетели. Често срещан образ беше и огромен дракон — черен с разперени криле и бълващ огън. На други рисунки се виждаше изображение на драконов скелет с отровнозелени очи, също разперил криле и бълващ мрак.

Клаус видя, че Алекс гледа рисунките:

— Драконът Ауганфил — рече джуджето — е могъщ черен звяр, който опустошил нашите пещери. В замяна Прокълнатия го дарил с неестествено дълъг живот, дори по стандартите на драконите. Цената обаче била ужасна — блестящите черни люспи на Ауганфил окапали, последвани от мускулестата му плът, докато накрая станал огромен жив скелет, сянка на предишното си великолепие, но още по-могъщ и силен. Той владял пещерите векове, докато един смел рицар не слязъл в леговището му и не го убил.

— Уау! — момчето бе впечатлено от историята. Дори Роло изглеждаше заинтригуван.

— Какво станало с рицаря? — попита морякът.

— Това е друга трагична история — отвърна джуджето. — С убийството на дракона рицарят наследил и ужасното проклятие на неговото безсмъртие. Някои казват, че Прокълнатия от самото начало го насочил срещу Ауганфил, тъй като вече бил недоволен от дотогавашния си съюзник. Така или иначе сър Дакавар, както се казвал рицарят, изгубил живота си и се превърнал в черно чудовище, Рицар на Смъртта или Черен Лорд, най-ужасният съюзник измежду всичките слуги на Черната Сянка.

— Значи това е легендата за произхода на лорд Дакавар? — учуди се Лиянна. — Ние, елфите от много отдавна умуваме за тайната на неговата мощ.

— Елфите сте като деца — отговори Клаус. — Мислите, че знаете всичко, защото сте близо до горичките и тревичките. Истината е, че ние, джуджетата, сме най-близо до това, което се случва, тъй като сме слизали до недрата на Ралмия, до нейното сърце. Ние помним проклятието на Ауганфил, прехвърлено и на Дакавар — знаем, че то е вечно и докато го има Прокълнатия, то също ще съществува.

— Чакайте малко? — разтревожено се обади Алекс. — Този лорд Дакавар… жив ли е още? Или по-точно, нежив ли е още? — момчето се поусмихна насила.

— Хей, това са легенди — засмя се Роло, — лорд Дакавар, капитан Хорсах, немъртвият ужас на моретата… Ралмия е пълна с такива митове.

— Понякога в легендите има истина — възрази Лиянна.

— Така е — потвърди и Клаус. — Нашите пещери също се считат за легенда, но ето ни стъпили в тях. Това, че Рицарят на Смъртта не се е появявал от столетия, не значи, че не съществува.

— И все пак аз предпочитам да се терзая с реалните ни врагове — сви рамене Роло.

Алекс обаче бе разтревожен от това, което чу. Дали в търсенето на ценната Перла нямаше да се сблъска с тази мрачна легенда?

* * *

Вървяха няколко часа из безкраен лабиринт от мразовити пещери, пълни с прилепи, които крякаха раздразнени от светлината на факлите. От време на време попадаха на още скални рисунки, някои изографисани явно от джуджетата, а други, надраскани в по-груб, неприятен стил и изобразяващи невиждани ужаси — огромен черен силует, надвесил се над жертвоприношение на деца.

— Оркска религиозна гравюра — обясни Клаус, — гнусна като религията им. Принасят младенци в жертва на Черната Сянка.

— Гадно! — възкликна Алекс, макар да знаеше, че в древността и някои народи от родната му Земя са практикували такива ритуали.

— Орките са отвратителни — съгласи се и Роло.

По едно време Клаус стигна до нещо като малка каменна кухина, обърна се към спътниците си и рече:

— Тук ще пренощуваме.

Алекс бе щастлив от новината, тъй като лутането из пещерите го потискаше, а и Роло изглеждаше притеснен от огромното количество камък, надвиснало над тях. Дори Лиянна бе някак угнетена.

Четиримата хапнаха от провизиите, които джуджето разопакова. Роло се заинтересува от оръжието му.

— С какво всъщност уби орките? — попита той.

— С това — поклати Клаус странния уред с тръби и клавиши.

— И какво представлява то? — любопитно се обади и Алекс.

— Много неща — усмихна се вещо джуджето, — които в случай на нужда ще ви демонстрирам.

Морякът изсумтя разочаровано. След известно време се обърна към Алекс:

— Искаш ли да играем на тролска борба?

— Какво е това? — запита Алекс, обзет от лошо предчувствие. — Нямам желание пак да се бия с теб.

— Спокойно!

Роло набързо му обясни на правилата на играта, която се оказа сходна с познатата на Алекс канадска борба. Той не я обичаше много, макар че понякога, поради прецизните си рефлекси, придобити от бейзбола, успяваше да надвие дори по-яките момчета от училищния футболен отбор. Все пак се съгласи да се пробва с моряка.

Двамата се бориха за надмощие известно време и до един момент младежът почти изненада моряка. В крайна сметка обаче, Алекс бе на шестнадесет години, а Роло — на двадесет и една, а и по-развитата мускулатура на моряка му даде предимство, позволявайки му да спечели. Момчето призна поражението си с недоволно изсумтяване.

— Още една игра? — запита Роло, доволен от победата си.

— Не мисля — отряза го Алекс.

— Искаш ли да опиташ с мен? — внезапно се намеси Клаус.

Роло го погледна изненадан, сетне се усмихна самоуверено.

— Защо не, старче?

След малко двамата застанаха един срещу друг около плоския камък и Роло натисна от самото начало. Изглеждаше, че ще спечели за секунда, но джуджето задържа ръката си на милиметри от каменната повърхност. Морякът се напъна с всичка сила, но Клаус оставаше непоклатим. След като постояха така близо минута, джуджето спокойно започна да повдига ръката си пред изумения поглед на своя опонент. Младият мъж напрегна сили до краен предел, но колкото и да се мъчеше и да пъшкаше, бе безпомощен. Клаус си играеше с него, току задържайки неумолимия ход на ръката си, докато накрая не прикова десницата на моряка към камъка. Роло нададе невярващ стон:

— Ъъ, ти ме разби — на което Клаус просто сви рамене.

Алекс се подсмихна и погледна настрани. Време беше някой да натрие носа на моряка. Погледът му попадна на Лиянна и той въздъхна. Елфата си бе легнала по-рано да спи и изглеждаше неземно красива. Спомни си как го бе целунала на входа на пещерата и се усмихна.

Беше хубаво.

С тази мисъл той се отпусна и заспа.

ТРОЛИ, ОРКИ И ДРАКОНИ

Следващите няколко дни се сториха страшно угнетяващи на Алекс, Роло и най-вече Лиянна. Постоянният мрак и огромните тонове скала над тях изопнаха нервите им и ги направиха сприхави и несговорчиви. Алекс потъна в мрачно униние и започна да си мисли, че никога няма да излязат от пещерите. Тревожеше се и за Лиянна, тъй като тя бе постоянно умърлушена и уморена. Личеше си, че й липсва живата природа и контактът с нея. Момчето постоянно я питаше как е, на което веднъж тя не издържа и троснато отвърна:

— Не съм добре, остави ме на мира!

Това необичайно избухване съкруши Алекс и той съвсем увеси нос. Не му помагаше и Роло, който бе станал свадлив и злобен и дори отново започна да нарича Алекс „пале“, което много обиждаше момчето.

Клаус беше безмълвен и безизразен, не се месеше в кавгите им, единствено някой сърдит поглед към този или онзи издаваше неодобрението му. Джуджето мълчаливо ги водеше, като гледаше да избягва проходите, където можеше да има орки.

А те не бяха малко. Гнусните им гравюри вече бяха на всяка стена, разкривайки все по-ужасни и неприятни ритуали. Джуджето започна да си мисли, че гадините имат цял подземен град наблизо, но не сподели подозренията си с никого, тъй като нямаше желание да ги изнервя още повече.

Поради заплахата от орките, джуджето трябваше да избира все по-обиколни и мрачни тунели, обрасли с мъхове и лишеи и носещи неприятен мирис на сяра. Той нямаше как да се изгуби — познаваше всеки един от тунелите — обаче беше много вероятно да ги набута в леговището на нещо гладно и новодошло. Не бе стъпвал от години в пещерите и забеляза с тревога, че следите от присъствие на гнусните същества вътре са много повече отколкото си спомняше. Само изключителните му умения на водач и може би късметът, предотвратяваха засега срещата с някое изчадие на мрака.

Но късметът им не можеше да трае вечно. Така в един опасен ден — или нощ, времето нямаше особено значение в подземния мрак — групата се натъкна на смразяваща гледка.

Изпървом пред тях се дочуха остри, тревожни писъци, а после тътрене на нещо тежко.

— Проклятие! — изруга джуджето и се обърна към тримата:

— Пригответе се за бой.

Алекс извади меча и постави шлема на главата си, сабята блесна в ръцете на Роло.

— Най-после да стане нещо — процеди морякът.

— Аз щях да съм по-щастлива и без премеждия по пътя ни — рече Лиянна и се намръщи.

Роло се обърна и вдигна вежди:

— Че кой те пита пък тебе?

— Я не й говори така! — извика Алекс гневно.

— И какво ще направиш, пале? — заяде се Роло.

— Тихо! — прекъсна ги Клаус и тримата млъкнаха.

Писъците пред тях се засилиха и скоро на пътя им излезе влечугоподобно създание с размерите на пони, дългнеста муцуна, от която излизаше пушек, и тънки, недостатъчно пораснали прилепоподобни криле, които отчаяно махаха, но не можеха да издигнат животинчето над земята.

Алекс не бе виждал такова създание никъде, освен по скъпите холивудски продукции от родния му свят, но го позна веднага:

— Дракончe! — възкликна учудено той и пристъпи напред.

Животинчето спря и изписка объркано. Момчето протегна ръка и го погали по муцунката.

— О, Боже! — извика джуджето, като го видя — това е дракон, бре, момко! Дръпни се от него!

Роло обаче вдигна пръст някъде над Алекс и прошепна:

— А това какво е?

— Нещото, което стана — отговори Лиянна саркастично, но и тя бе пребледняла.

Към тях се задаваше огромен великан със зеленикава брадавичеста кожа, бивни, излизащи от устните му и грамадна бухалка, която влачеше по земята.

— Пещерен трол — въздъхна Клаус, — стар съм вече аз за тия работи.

Алекс вдигна очи към голямото същество, а дракончето изписка и се скри зад него. На момчето му идеше да се разкрещи от ужас, но като видя оръжието му изведнъж почувства прилив на остра неприязън, която си носеше от своя свят. От устните му само се отрони:

— Батър. Мразя батърите.

Пещерният трол нададе страховит рев и вдигна бухалката си за удар, който вероятно щеше да смаже и дракончето, и застаналия пред него младеж. Алекс обаче не го изчака, а се втурна напред и заби Меча на Дракона в глезена на съществото. Тролът нададе неистов рев и се наведе към нахалната муха, която го бе пробола така.

Алекс вдигна меча си и го размаха пред себе си.

— Ела де, ела ми, грознико! — викна момчето, макар съвсем да не се чувстваше сигурно в себе си.

Тролът нададе рев и безцелно цапардоса каменната стена, след което понечи просто да стъпче дразнещия го младеж. В това време Роло, който се бе съвзел от шока, се втурна да помага на Алекс и започна да се катери като котка по висящите наоколо сталактити.

Лиянна приближи дракончето с пребледняло от ужас лице.

— Ама и ти в какво ни забърка… — съществото я погледна и нададе тънък, подобен на мяукане звук.

— Какво можеш да очакваш от дракон — каза Клаус, докато също тичаше напред, — трол и двама млади глупаци, чиито глави са пълни със слама, наместо с мозък!

В това време тролът понесе още няколко бодвания от Алекс, след което го нацели ловко и го подритна във въздуха. Момчето описа парабола и падна безжизнено на земята.

— Не, гадино! — изрева Роло, който се метна на врата на трола и започна да го боде по главата със сабята си. Оръжието обаче не бе като Меча на Дракона и предизвика на изчадието вреда, колкото въшка би наранила човек. Все пак тролът прокара пръсти през мръсната си глава и отметна Роло от себе си като досадна муха. Морякът падна от високо и, също като Алекс, не мръдна.

Тролът нададе победен рев, сетне се обърна към дракончето и изръмжа заканително.

Тогава прогърмя гласът на Клаус.

— В името на древния крал Митраир и славата на джуджетата, бий се с мен, мръснико!

Тролите бяха глупави и примитивни същества. В мисленето им обаче бе вкоренена дълбока омраза към джуджетата. Чудовището се обърна и като видя Клаус, моментално забрави и за Алекс, и за Роло, и за малкия дракон. Вместо това нададе рев и просто се втурна подир

джуджето, събаряйки огромни количества камъни с грамадната си бухалка, която размахваше насам-натам.

В това време Клаус стигна ръба на дълбока пропаст и се обърна към преследвача си. Като видя, че жертвата му няма къде да бяга, тролът се усмихна зловещо и изръмжа.

Джуджето надигна странния си инструмент и изхвърли от него струя мас. След миг изстреля и залп шрапнели, които се забиха в трола и го влудиха. Звярът се втурна напред и след миг изгуби контрол над движението си, подхлъзвайки се върху мазнината.

Чудовището се пльосна по очи и нададе отчаян рев, докато гледаше как Клаус просто се отмества от пътя му.

Тролът падна в пропастта и изчезна в мрака.

* * *

Алекс усети нещо мазно на устните си, стана и се закашля. В началото му бе трудно да фокусира погледа си, но след малко успя да види загрижените лица на Лиянна и Клаус, който държеше бутилчицата с целебен еликсир.

— Добре ли си, хлапе? — попита джуджето.

— Мисля, че да — отвърна момчето, сетне потърка очи. — Какво стана? Къде е Роло?

— Лежи ей там — посочи джуджето — и двамата бяхте в безсъзнание. Мислехме, че трола ви е привършил. Но глътка от този еликсир оправя всичко. Добре, че Лиянна се сети да разтършува в багажа ти.

— Ъмм… — запъна се Алекс. — А на Роло дадохте ли?

— Чакахме твоето решение — отговори Клаус, — защото забелязах, че двамата сте като куче и котка.

— Дайте му веднага! — викна Алекс и понечи да се вдигне, но Лиянна го бутна за гърдите и го принуди да остане легнал.

— Спокойно, ще му дадем — каза елфата. — Ти сега лежи.

В това време джуджето отиде при падналия моряк и сипа от еликсира в устата му. Алекс пресметна наум, че остава само още една доза.

Роло изпъшка и се закашля, след което бавно се изправи.

— Алекс? — попита той замаяно.

— Ето ти го — отвърна джуджето. — След толкова крамоли е трогателно да видя как сте се загрижили един за друг.

Морякът се усмихна криво и с неуверена стъпка тръгна към момчето. След две крачки залитна, но Клаус го подхвана отстрани.

— Полека… — рече джуджето. — И двамата бяхте взели-дали. Добре, че Алекс има лековит еликсир, та да ви оправим.

Роло кимна и като стигна до момчето седна до него.

— Благодаря ти за еликсира — смотолеви той.

— За нищо — отговори Алекс бързо. — Бих го направил пак, но — той се усмихна — да знаеш, че има само още една доза.

— Ами така е като рипате срещу троли — сподели Клаус.

— Трола! — двамата се ококориха внезапно. — Къде е?

Джуджето се усмихна.

— Опитах се да го науча да лети.

— А? — не разбра Алекс.

— Не стана — отвърна отнесено Клаус, сетне намигна на двамата. — Казах ви още като се запознахме, че тролите не ме плашат изобщо.

Алекс се сети обаче и за виновника на всичките проблеми.

— А къде е дракончето?

— Офейка — отговори джуджето — вероятно да търси мама. Аз казвам ние да се махнем, преди тя да е дошла.

— Каква неблагодарност — засмя се Роло. — Само наш Алекс обаче може да се нахвърли върху трол заради съчувствието си към дракон.

— И само наш Алекс може да даде лековит еликсир на човек, който постоянно се заяжда с него — отговори Лиянна, — затова си го обичам такъв. — Сетне се наведе и за втори път го целуна по устните.

Алекс замръзна. Първия път може би беше случайно, но втория… Момчето усети как стомахът му се сви от емоцията и го изпълни чувство на радост. Миг по-късно елфата се изправи.

— Време е вече да тръгваме. Мама дракон може да дойде всеки миг, а си мисля, че дори Клаус не може да победи дракон.

— Не съм опитвал — сви рамене джуджето, но потръпна.

Двамата младежи се изправиха бавно и полека и поеха отново на път, макар и леко залитайки. Клаус обаче този път вървеше по-бавно, а

и Лиянна бе близо до Алекс, в случай че младежът почувстваше пристъп на слабост. Той я помоли да помага и на Роло, но гордият моряк отказа.

— Срещата с трола ни сплоти — по едно време отбеляза Алекс.

Клаус сардонично отбеляза:

— Несъмнено битка с трол е добър начин за заздравяване на едно приятелство. Сигурно, ако се бяхме били с лорд Дакавар, щяхме да тропнем един танц.

Четиримата се засмяха, макар всеки един от тях наум да си пожела никога да не се сблъска с Рицаря на Смъртта. Старата легенда, разказана им от джуджето, изглеждаше невероятно правдива в мрачните пещери.

След няколко часа ход Алекс и Роло бяха съвсем изморени, тъй като все още бяха доста замаяни от ударите на огромния пещерен трол, независимо от благотворния ефект на целебния еликсир.

Четиримата спряха да нощуват в малка издатинка и заспаха едновременно, твърде изморени за да мислят за предпазни мерки, въпреки обезпокоителния брой оркски гравюри по стените.

Алекс се събуди, от неприятното усещане, как нечии силни длани извиват ръцете му зад гърба, след което ги връзват с въжета, а в устата му натикват мръсен парцал. Той отвори широко очи и видя Клаус и Лиянна — овързани като колбаси и със запушени усти. Очите на джуджето святкаха гневно и бяха пълни с погнуса, същото чувство лъхаше и от погледа на елфата.

Алекс дочу стонове отстрани, обърна глава и видя, че Роло се опитва да се съпротивлява. Обкръжен от петима орки обаче, дори здравият моряк нямаше шанс. Един от зверовете заби юмрука си в стомаха му, изкара му дъха и го преви на две, докато другите бързо го овързаха.

В този миг пред погледа на Алекс се извиси черният силует на огромен орк, пред който убиецът от кръчмата „До последен грош“ изглеждаше като ангелче. Той бе наметнат с тежко вълнено наметало, а под зелената му кожа играеха мощни мускули. Плътта му бе покрита с отблъскващи татуировки на жертвоприношение, а зъбите му бяха изпилени и остри като бръснач. Около широкия му врат имаше гердан от зъби на различни създания, а над несъразмерно голямата си глава бе

спуснал дълбока качулка, която хвърляше сянка по и без това уродливото лице и го правеше още по-отблъскващо.

— Аз съм Каджар, Върховния Жрец на Прокълнатия — каза чудовището, — а вие ще бъдете негови жертви.

Сетне звярът се обърна към спътниците си и нареди:

— Ярр дагга арр каxx срат!

След което оркската банда понесе плячката си незнайно накъде.

* * *

„Дум, дум, дум“, ехтяха оркските барабани — монотонен тътен, който бе в пълно съзвучие с адската атмосфера в подземния град на зелените същества — уродливи каменни постройки, построени без план и ред, почти нахвърляни една върху друга и населени с отблъскващи, гнусни създания, пъплещи напред-назад и просващи се ничком всеки път, колчем Каджар минеше.

Алекс и приятелите му бяха вързани за колове над огромен площад в центъра на града пред гигантска статуя на Прокълнатия — огромна закачулена фигура, изваяна от гранит, пред която се издигаше олтар за жертвоприношения. Коловете бяха разположени в кръг около него, а в краката на всеки един от пленниците лежаха неговите оръжия.

Вече ден и половина жертвите на орките стояха в това тежко положение и Алекс почти се молеше да умре. Беше целият схванат и изтръпнал, беше му причерняло, а от мръсния парцал в устата постоянно му се гадеше. Орките бяха смъкнали доспехите от него и ги бяха стоварили в краката му и той се чувстваше безпомощен и безполезен.

И другите не бяха по-добре. Роло се бе съпротивлявал най-много, поради, което орките го бяха пребили. Целият в синини, той висеше безжизнен на своя кол и Алекс се чудеше дали е още жив.

Клаус не издаде нито звук и макар орките да го плюха и дращеха, докато го бяха окачвали на кола — той постоянно ги гледаше някак насмешливо, все едно не могат да го достигнат.

На лицето на Лиянна бе изписано върховно отвращение и много тревога за другарите ѝ, особено за Алекс, към когото често поглеждаше уплашено.

Часът на жертвоприношението явно наближаваше, защото отвсякъде се стичаха орки, а Каджар обикаляше напред-назад, ръмжейки и крещейки, от време на време спирайки се пред някой от пленниците, зъбейки му се и ругаейки го ту на общия ралмийски език, ту на собствения си оркски.

Когато тълпата орки стана предостатъчна, Каджар се обърна към тях и започна да държи протяжна реч на родния си език, често прекъсвана от аплодисменти и ревове на тълпата. В това време оркски жреци накладоха огън пред олтара на Прокълнатия и започнаха да го обикалят, ломотейки безсмислени молитви и час по час хвърляйки се по очи на земята.

Алекс затвори очи. Значи така щеше да свърши всичко. Цялото пътуване досега, приятелството му с Роло и Клаус, незапочналата му любов — сега смееше да я нарече така — с Лиянна, заръката на Санарос и собственият му млад, безсмислен живот. Очите на момчето се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по мръсното му лице.

Каджар ги видя и избухна в гръмък смях. Скоро целият оркски площад се дереше от безумен кикот. Лиянна и Клаус погледнаха със съчувствие момчето, а Роло, макар и почти смазан от бой, се поразклати на въжето си, но това предизвика само още по-бурния смях на оркския върховен жрец.

Пламъците пред Олтара на Прокълнатия вече лумтяха бурно и Каджар започна да им се кланя, удряйки чело в земята и повтаряйки неразбираеми напеви.

По едно време пламъците се разклатиха и се чу тътен, различен от барабаните.

Дум. Дум. Дум.

В първия момент Алекс си помисли, че самият Прокълнат ще му се яви, за да изтръгне душата му, в която се прокрадна лепкав, непознат досега страх.

От смъртта. И от това след нея.

Тогава обаче момчето забеляза нещо странно. Орките започнаха да се споглеждат тревожно и нервен шепот изпълни тълпата им.

Дум. Дум. Дум. Дум.

Тътенът стана по-чест и по-силен, и Каджар се изправи. На лицето му, тъй надменно допреди миг, сега се четеше страх.

В този момент във въздуха се разнесе неистов рев. С върховно усилие на волята Алекс завъртя главата си настрани и застина.

Извисяващ се високо над каменните постройки на орките, от сенките на гигантската пещера, където се намираше подземният град, бе изпълзял огромен златисточервен дракон с гигантски криле, който с тежките си стъпки събаряше първите предградия на оркското селище.

Неистовият му рев отново изпълни пещерата и този път бе придружен от огромна струя пламък, която взриви десет сгради едновременно, пръскайки ги като постройки от карти.

И в този миг орките се разбягаха. Пръв от тях това стори „храбрият“ Каджар, който смъкна наметката си, заряза всякакви молитви и химни и запрепуска като преследван глиган накъдето му види погледа. При тази гледка, първи хукнаха другите жреци, а подир тях припнаха и останалите орки. Без да бърза, драконът се зае да събаря жилищата им едно по едно (или по-точно, десетина по десетина), като за целта използваше или огнения си дъх, или мощните си лапи, или гигантската си опашка, която се люлееше насам-натам. Ако някой нещастен орк се появеше пред погледа на звяра, драконът ловко го клъвваше, подобно на кокошка, изяждаща дъждовен червей.

Алекс не можеше да откъсне поглед от завладяващата гледка, напомняща му японски филм за гигантски чудовища, когато чу стон до себе си и се обърна. Това, което видя, го смая. Неустрашимият Клаус се гърчеше във въжетата си и очите му бяха ококорени от див ужас. Той успя да изплюе някак си оркския парцал и изкрещя:

— Проклятие, този е просто огрооомен!!!

Алекс поклати невярващо глава и хвърли поглед на Лиянна. Елфата изглеждаше възхитена от мощта на червения звяр, макар и потресена от разрушенията, които причиняваше за секунди. Що се отнася до Роло, главата му бе клюмнала надолу и Алекс не можеше да прецени дали е изпаднал в униние при вида на новото чудовище или просто отново е изгубил съзнание.

В това време драконът вече бе разрушил три четвърти от града и се отправи към тях.

— Това е краят — бодро оповести Клаус. — Съжалявам, момчета и момичета, не трябваше въобще да ви водя тук.

Драконът ги приближи, стъпвайки внимателно, за да не ги смачка, сетне се изправи на задните си лапи и се отпусна върху статуята на

Прокълнатия, както куче прегръща стопанина си. Грозният паметник с жално скърцане се разпадна под тежестта на червения звяр.

Чудовището, сякаш доволно от себе си, наклони глава към последните няколко останали постройки и издиша финална струя пламък, която ги превърна в пепел.

— Така — изведнъж се чу щастлив женски глас, като на готвачка, току-що приготвила вкусна торта. На Алекс му трябваше известно време, за да разбере, че гласът е на дракона, — вече можеш да дойдеш, миличък.

Туп, туп, туп — и от пепелищата се появи малкото драконче, което Алекс бе спасил. Младежът се ококори.

— Браво, мамо! — чу се тънък момчешки глас и дракончето се изправи на задни лапки, оглеждайки завързаните на кол спътници — единствените останали в пандемониума — Тези са — одобрително добави то.

— Ами хайде, освобождавай ги тогава — каза червеният дракон нетърпеливо.

Синът й щастливо реши да изпълни заръката и малките му остри зъбки скоро скъсаха въжетата около ръцете на Алекс. Момчето падна напред, махна парцала от устата си и пое жадно въздух. Цялото тяло го болеше, а крайниците му направо боцкаха от първото раздвижване от часове насам.

Алекс се изправи с мъка, а дракончето вече бе освободило Лиянна, която се спусна на земята и се втурна към момчето.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да — кимна Алекс задъхан. — Аз да, но…

— Сигурен ли си, че трябва да пускаме джуджето, миличък — внезапно се разнесе дълбокият глас на червения дракон.

— Да, мамо, той уби трола — отговори синът и зъбките му скоро освободиха Клаус, който падна, претърколи се и погледна дракончето като отровна змия.

То обаче вече бе притичало до Роло и скоро морякът се просна по очи, останал без сили.

— Бедната твар — констатира майката със съчувствието, с което богаташките в света на Алекс коментираха умрелите гълъбчета. — Явно е взела-дала.

— Не! — възкликна Алекс и се разтършува в струпания до кола му багаж.

Успя да намери целебния еликсир и изтича до поваления си приятел. Той бе целият в синини и всеки негов дъх бе пресипнал стон. Алекс отвори устата му и изля в нея остатъка от еликсира си.

Роло изпъшка, отвори очи и като видя момчето, поклати уморено глава.

— Алекс, ти… изхаби всичкия…

— Тихо — отвърна момчето и помогна на моряка да се изправи, мятайки ръката му през раменете си. — Спокойно, сега ще се оправиш.

— Няма ли да тръгваме вече — чу се зад тях троснатият глас на майката дракон. — Не мога цял ден да стоя тук.

Алекс я погледна въпросително, а Роло, който внезапно забеляза съществуването ѝ, почти извика.

— Къде да ходим? — попита слабо Алекс.

— В гнездото, разбира се — каза малкото драконче и дотича до двамата. — Каним ви на гости.

Клаус проплака отстрани, а Лиянна изглеждаше твърде смаяна, за да реагира.

— Хайде качвайте се и да тръгваме вече! — настоя червеният дракон и нервно тропна с опашка, събаряйки няколко по чудо останали здрави основи на оркски къщи.

— Момент! — Алекс стана и започна да събира багажа си. Роло уморено прибра сабята си и падна на колене, все още съсипан от оркския побой.

— Ти си най-уморен, качвай се пръв — каза драконът майка, взе го в устата си като птиче и го постави на гърба си.

— Ти си втора!

Миг по-късно и елфата бе на гърба на драконката.

— Ти, дето си като трепетлика, идеш трети — и врещящият във въздуха Клаус се озова до Лиянна и отпусналия се върху драконовия гръб Роло.

Джуджето стискаше своя уред до гърдите си като кукла, която трябваше да го спаси от кошмар.

— А ти, дето сина ми толкова те харесва… защо си се навлякъл в тия лъскави дрешки?! — Драконът критично изгледа бронята на момчето. — И какво си мислиш, че можеш да постигнеш с този бодил

— рече драконът майка визирайки меча. — Хм, в който между другото има люспа от моя вид — внезапно забеляза тя. — Но после ще ми обясняваш.

И след една секунда висене във въздуха Алекс също се намести до спътниците си.

— Вилхелм, качвай се и ти! — строго рече червеният дракон.

— Но, мамо! — възрази дракончето. — Мога и сам да летя!

— Не, не можеш! — кресна майката — и не спори с мен, защото ей сега ще ти изхвърля приятелите насред тоя мравуняк!

Алекс с ужас установи, че звярът има предвид оркския град. В този момент дракончето с недоволно мърморене се вкопчи в опашката на майка си.

Червеният звяр плесна с огромните си криле и полетя във въздуха, издигайки се нагоре до най-тъмните висини на извисяващия се десетки метри свод, откъдето през грамадна пещера в тавана се заиздига много, много нависоко, докато в един момент не излезе през един отвор на открито.

Алекс погледна надолу и настрани и видя, че се намират на връх, обгърнат от облаците. Режещият студен вятър развя русите му коси и ги посипа със скреж. Обзето от еуфория, момчето извика:

— Уоу! Уоу!

До него Клаус изглеждаше сякаш всеки момент ще се разплаче, а Лиянна бе зяпнала от почуда и възхита. Дори омаломощеният Роло понадигна глава и измъченото му лице се разкриви в щастлива усмивка.

— ВИЛХЕЛМ! — чу се истеричният писък на драконът майка, разваляйки вълшебния миг. — Веднага се хвани обратно за опашката ми!

— Мамо, виж, аз летя! — засмя се по детски дракончето и мина покрай нея, правейки лупинги.

— Ох, не мога повече с това детенце — почти изхлипа червеният дракон и полетя подире му. — Стой тук, малък немирнико!

Накрая стигнаха съседен връх, откъдето се спуснаха в огромно гнездо, което по преценка на Алекс можеше да побере половин Хадънсвил.

Драконката спусна хората като по пързалка върху купчина сухи листа и после се разкрещя на кацналия си син:

— Повече няма да ти нося никакви играчки, калпазанин такъв! Марш в ъгъла и никакви агнета днес!

Дракончето се сви и пълзешком отиде в края на гнездото. Сетне майка му се извърна към гостите си.

— Вие стойте тук и ако ви е мил живота не скачайте от гнездото. Аз отивам на лов.

Сетне огромният червен звяр хвръкна във въздуха и отлетя някъде надалеч.

* * *

Каджар невярващо пристъпи към руините на града. На неговия град. Каменната глава на Прокълнатия тъжно се търкаляше нейде настрани, а това, което доскоро бяха гордо издигнатите постройки на народа му (поне по преценката на въпросния народ) в момента бе станало на сол.

Самият народ се бе сгушил нещастно в околните пещери и още не смееше да се покаже.

На Каджар му идеше да се разреве. До преди час всичко това беше негово. До преди час той бе могъщ владетел.

Сега драконът бе унищожил всичко, ей така, *между другото* и всичко това заради някакви незначителни хора и едно джудже.

— Не може да бъде — проплака оркският първожрец. — Това е сън и сега ще се събудя.

Но изобщо не се събуждаше. Това беше жестоката, грозна и донякъде банална действителност. Защо? Какъв беше интересът на дракона да извърши това разрушение, след като години наред изобщо не ги беше закачал.

Внезапно Каджар усети да го лъхва хлад. Оркът вдигна очи от пепелищата и безсилно се отпусна на колене, обзет от внезапен страх.

Драконът бе по-малкият му проблем.

От мрака и пушилката към него пристъпяше страховит силует в черни доспехи, черно наметало, с рогат шлем, изпод който обаче нямаше лице, а само две безмилостни червени цепки — очите на лорд Дакавар, Рицарят на Смъртта. Зад него крачеха четири скелета,

облечени във вехти ризници, чиито празни очни кухини грееха с отровнозелена светлина, а костеливите им пръсти стискаха копия.

— Господарю — прошепна оркът и удари чело в земята.

— Глупак — изхриптя Черния лорд, а гласът му долиташе като изпод стар саркофаг. — Твоята некомпетентност и лакомия изложиха дълго обмисляния план на Господаря на опасност.

Рицаря на Смъртта бавно изтегли меча си — дълго, черно острие, обсипано с руни, навяващи хлад и отчаяние.

— Но аз… — Каджар започна да заеква, а тялото му се покри със студена пот. — Аз исках да…

— Ти провали всичко — Господаря, мен, твоя народ. Отчайващата ти простотия доведе дори и до разрушението на прекрасното светилище на Вземедушеца.

— Простете! — изписка оркът обезумял от страх.

Лорд Дакавар вдигна меча си:

— Сега ще платиш за твоята безидейност и липса на въображение.

Мечът на Черния лорд се спусна надолу. Чу се кратък писък.

Рицаря на Смъртта се обърна към един от оцелелите оркски жреци, свил се наблизо, треперещ като лист, посочи го с окървавения си меч и каза:

— От днес ти си първожрец на Господаря Вземедушец сред орките. Не ме разочаровай, иначе ще последваш участта на предшественика си.

Сетне лорд Дакавар обърна гръб на орките и изчезна заедно с ужасните си скуайъри така, както беше и дошъл.

* * *

Малкият дракон Вилхелм искрено се радваше на гостите си и непрекъснато бърбореше, разказвайки им за това как успял да убеди майка си Клара да им помогне. Особено много се радваше на Алекс, който считаше за най-добрия си приятел, тъй като пръв му се бе притекъл на помощ. Дракончето постоянно идваше при момчето и се закачаше с него, полека захапвайки крака му или пък гушейки се в него.

Това развесели Алекс, който от самото начало бе харесал животинката. Младежът обаче се почуди на нещо:

— Защо, когато първия път се видяхме, не ми каза нищо?

Дракончето го погледна дяволито:

— Не си ме питал — а после отиде да поиграе и с Клаус. Джуджето бе върнало самообладанието си, но постоянно повтаряше:

— Кой би повярвал, че ще се озова в драконово леговище.

— Това е гнездо, а не леговище! — възмути се Вилхелм.

Лиянна бе запленена от малкото люспесто същество и постоянно го следваше, за да го погали. Дракончето полека разперваше малките си криле и се оставяше да го чешат от вътрешната им страна, която бе нежна и чувствителна.

В това време Роло погледна през ръба на гнездото и каза:

— Имате ли си идея на каква височина сме?

— Приблизителна — отговори Клаус. — Три километра.

— Как го изчисли — зяпна Алекс, който също бе погледнал навън и видя, че земята долу му изглежда като на географска карта.

— Знам на кой връх сме — Орловия Нокът — обясни джуджето. — Но не знаех, че на него има драконова бърлога.

— Гнездо! — обидено поясни Вилхелм отново. Сетне се обърна към чешещата го Лиянна и се озъби: — По-леко!

Елфата се усмихна и започна да гъделичка дракончето в основата на крилете му.

— Ау — засмя се то и се загърчи. — Престани!

Лиянна обаче бе напипала слабото място на създанието и продължи да го гъделичка, докато дракончето не падна по гръб и не започна през смях да се моли:

— Милост!

— Не съм предполагал, че ще видя дракон в такова положение — промълви Клаус. — Гледам и не мога да го повярвам.

Алекс наблюдаваше ситуацията развеселен, когато Роло се приближи до него.

— Хмм, извинявай, искам да ти кажа нещо — морякът изглеждаше притеснен.

— Кажи — момчето се обърна към него усмихнато. — Някакъв проблем ли има?

— Не — бързо отговори Роло. — Това, което направи с еликсира. Даде ми го целия… благодаря ти.

Алекс беше учуден.

— Естествено, че ще ти го дам — сви рамене той. — Не беше добре и имаше нужда от него. Какво друго да направя?

Роло погледна към облаците, които бяха в общи линии до гнездото.

— Как да ти кажа… родителите ми бяха търговци и постоянно пътуваха. Нямал съм много приятели и след като блатните духове ги погубиха, нещата не се промениха за добро. Мисълта ми е… — Роло се поколеба. — За пръв път някой прави нещо за мен, без да му е платено или да очаква нещо в замяна.

Алекс се умълча за миг, сетне отвърна:

— Там, откъдето идвам, не бях лишаван от нищо, но… бях не по-малко чужд, отколкото съм тук. Разбираш ли… — сега бе ред на Алекс да се поколебае. — Аз израснах при чичо си, далеч от мястото, където съм роден и никога не ме приеха за свой, а и аз не бях. Никога не съм имал приятел, с който да… — младежът преглътна — … да се поразходим, да идем на кино или на дискотека — момчето се усети, че говори непонятни за моряка неща. — Както и да е. Просто нямах приятели.

В един миг и двамата се загледаха в облаците.

— Аз се отнасях лошо с теб, Алекс — призна накрая Роло. — Извинявай!

— Не се притеснявай за това — усмихна се момчето и сложи ръка на рамото му. — Не се сърдя.

— Елфата е права за теб, Алекс. Ти си много добър човек. Приятели?

Роло протегна ръка към него.

— Приятели! — кимна момчето и двамата си стиснаха ръцете.

В този миг зад тях падна една умряла крава.

— Аа! — Лиянна се стресна и отскочи назад, а Вилхелм се изправи и изписка.

— Мамо!

И наистина миг по-късно червеният дракон кацна в гнездото и започна да се храни с животното, което бе пуснал, като внимателно

отделяше най-вкусните части за сина си, който от своя страна лакомо захрупа.

Докато наблюдаваше вцепеняващата гледка на хранещия се дракон, Алекс се сети за един забравен спомен от детството си, когато лекомислено бе гледал късен филм на ужасите. Във филма се разказваше за тиранозавър рекс, дошъл неизвестно как в нашия свят и започнал поголовно избиване на тийнейджъри в някакъв колеж. Филмът беше евтино направен и понеже злодеят беше гумена кукла режисьорът бе компенсирал с отвратителни сцени, в които динозавърът ръфа и поглъща многобройните си жертви.

Алекс не бе ял два дена след въпросния филм и докато гледаше какво прави Клара с нещастната крава се замисли колко ли време ще му отнеме съвземането сега. Момчето усети как вътрешностите му се бунтуват, а Лиянна направо извърна поглед, пребледняла. Дори Роло изглеждаше леко вцепенен от това, което се разразяваше пред очите му и се изплези в знак на погнуса.

— Ох, как бях изгладняла — по едно време каза Клара и лениво седна настрани. — Вилхелм, ти наяде ли се?

Дракончето обаче бе заето да рови из нещастния череп на кравата и не отговори.

— Господи! — възкликна Лиянна, когато се обърна и го видя, сетне пак се извърна, вглеждайки се в облаците.

Драконът критично изгледа свилите се в ъгъла Роло, Алекс и Клаус и изтърси:

— Вие си горяхте храната, преди да ядете, нали? — и без да дочака отговор, Клара изстреля една огнена кихавица, която буквално препече един къс оцеляло месо.

Алекс се ококори удивено, но Клаус сви рамене, приближи опърлените остатъци от кравата и заяде.

— Вкусно ли е? — попита Роло на шега.

— Не — отговори съвсем сериозно Клаус, — но засища.

— Я кажете — обади се драконът, вече нахранен и в настроение за разговор, — вие как се озовахте в онова оркско леговище.

— Бяхме изморени след спасяването на сина ви — отговори Клаус, дъвчейки — и забравихме всякаква предпазливост, лягайки да спим. Когато се събудихме, бяхме овързани от орките, които ни

помъкнаха към града си. Там щяхме и да си намерим края, ако не ни бяхте спасила.

— Е, то отдавна трябваше да си почистим мазето — изсумтя ехидно драконът, — а и Вилхелм ми наду главата с вас. Благодаря ви, че спасихте сина ми от трола — внезапно гласът на звяра стана сериозен. — Няма да го забравя. Утре ще ви отнеса докъдето поискате.

— Но, мамо — обади се Вилхелм, — не може ли да си ги задържим!

— Категорично не! — отговори драконът. — Те не са играчки!

След това се позамисли и каза:

— Освен това, нямам никакво намерение да ги хрантутя.

Алекс преглътна. Той харесваше Вилхелм, но съдбата на домашен любимец, пък макар и на дракон, му се виждаше унизителна.

За щастие нямаше такава опасност. След една нощувка в драконовото гнездо, в която групата преспа завита в слама и листа, Клара събуди гостите си рано и с един последен, но пък величествен полет, ги стовари близо до Гората на Сънищата — там, откъдето идеше Лиянна.

ЕЛФИ И КЕНТАВРИ

След като се сбогуваха с Клара и Алекс прати специални поздрави на Вилхелм, четиримата отново тръгнаха на път. Драконът ги

беше свалил съвсем близо до Гората на Съницата, спестявайки им дни, може би и седмици на преход. Дърветата се издигаха пред тях, могъщи и величествени и колкото повече ги приближаваха, толкова по-притеснена ставаше Лиянна. На Алекс също не му бе леко. Той изпитваше силни чувства към елфата, харесваше я, може би дори я обичаше, но сега тя се връщаше у дома си и щяха да се разделят завинаги.

Алекс въздъхна. За пръв път се чувстваше така спрямо момиче и му беше криво, че всичко трябваше да свърши. Роло усещаше емоциите, които изгаряха приятеля му и не го закачаше.

На лицето на Клаус се бе върнало характерното непроницаемо изражение, макар че гостуването при драконите бе малко поразклатило увереността и възгледите му за живота.

След около час групата достигна покрайнините на Гората на Съницата и след кратка почивка за обед от по чудо съхранилата се вълшебна покривка, навлязоха в дъбравата. Тук бе спокойно, тихо и приятно. Навсякъде се чуваха песните на пойни птички, а във въздуха се носеше мирис на цветя и горски плодове. Алекс вдиша с пълни гърди от ароматите и се почувства малко по-добре, а Роло изглеждаше изпълнен с енергия и час по час скачаше във въздуха. Дори лицето на джуджето се поразведри, но пък Лиянна изглеждаше все по-мрачна. Алекс се зачуди какво я натъжава толкова и в главата му пробягна смелата мисъл, че може би и тя страда от раздялата им.

В този миг храстите пред тях се разтвориха и на пътя им с тропот се появиха двама въоръжени с копия кентаври — момчето нямаше как да обърка вида на снажните същества, съчетаващи в себе си телата на здрав мъж до кръста и вран кон нататък. Зад тях леко пристъпваше приказно красив, бял еднорог със златиста грива и излизащ от челото сребърен рог. На гърба на благородното животно седеше елф, облечен в сребърни доспехи — почти като на самия Алекс.

— Виж ти, виж ти — каза елфът, — принцеса Лиянна благоволи да се завърне в родината си. И то с гости, както мога да видя.

— Принцеса?! — Мисълта, която мина като светкавица през мозъка на Алекс излезе като въпрос от устата на шокирания Роло.

Двамата младежи зяпнаха, потресени от обрата на събитията, а Клаус седна на земята, хвана се с две ръце за главата и процеди:

— О, Господи.

— А — насмешливо каза елфът, — виждам, че ти дори не си казала на приятелите си дребната подробност за твоята отговорна позиция в общността ни. Е, скъпа ми сестрице, скромността ти е похвална, но за сметка на това неуместна и дори бих казал обидна, предвид, че единият от приятелите ти — той погледна строго Алекс или по-скоро доспехите му — носи такава ценна реликва — погледът му се спря на меча — даже няколко такива.

— О, я стига, Рианн. — Елфата изглеждаше крайно раздразнена. — Предупредих и теб, и татко, че съм решила да обиколя Ралмия и че никой няма да ме спре.

— Да, и татко ти каза поне да изчакаш пълнолетието си. — Рианн театрално вдигна ръце. — Уви, твоето юнашко сърце не изтрая и ти тръгна по дивите чукари на Планината — сам-самичка и невъоръжена.

— Не можете да ме държите в кафез! — възрази принцесата. — А и както виждаш, аз си намерих приятели и закрилници.

— Без съмнение. — Рианн скочи от еднорога и подигравателно, но грациозно се поклони на Алекс, Роло и Клаус. — Толкова ви благодаря, че сте опазили лудата ми сестра най-вече от самата нея.

Сетне се обърна към Лиянна:

— Татко ще се радва да те види, мила. — И след като задържа погледа си върху Алекс добави: — И ще е прелюбопитен да разбере откъде си намерил нашата Броня на Сребърната луна. Другите спокойно могат да си тръгват.

— Където е Алекс, там съм и аз — възрази Роло.

— Аз не тръгвам наникъде — настоя и Клаус, което предизвика изненадани погледи у другите.

Всъщност джуджето бе свършило своята работа, превеждайки ги през Планината! Защо би останало с тях?

— Ами можем да ви накараме да преосмислите позициите си… — Погледът на Рианн светна заплашително и кентаврите надигнаха копията си.

— Те са мой гости, братко — махна с ръка Лиянна и кентаврите свалиха оръжията.

Елфът се обърна учуден към сестра си и сложи ръка на сърцето си:

— Възхитен съм от вас, сестрице. Едва си идвате и вече провеждате преговори с дипломатическите гости от съюза на

джуджетата трапери, морските разбойници и малолетните рицари — обирджии на елфически брони.

— Първо плавам по реки, а не морета и второ, аз не съм разбойник, а честен моряк — избухна Роло, сетне попита: — И, ъъ, как разбра, че се занимавам с пътувания по вода.

— Само моряците си слагат кърпи на главата — хладно отвърна Риaнн, но в това време Алекс извика, не по-малко ядосан от приятеля си:

— Не съм откраднал нищо! — Момчето бе потръпнало от обидата на елфа — Архимагът Санарос ми даде бронята!

Риaнн го погледна потресен:

— Дал я е на теб?! — Сетне вдигна очи и изрецитира любимата поговорка на Роло — Не се бъркай в делата на магьосниците, защото те са тайнствени и опасни хора.

После елфът килна червенокосата си (като на сестра му) глава и попита Клаус:

— А ти джудже? Кой си всъщност? Древният крал Митраир, върнал се да крачи по земята?

— Аз съм си джудже трапер, както каза — отговори Клаус. — И бих се върнал в Планината, но там в момента бушуват бури и не е здравословно. Затова с радост бих приел изненадващата покана на още по-изненадващата принцеса.

Риaнн отметна глава и се засмя звънко:

— Ето някой с чувство за хумор. Е, джудже, а и вие — елфът се обърна към младежите, — храбри рицарю на архимага и, хъмм, честни моряко, добре сте дошли на гости на принц Риaнн и принцеса Лиянна.

Сестра му изсумтя.

* * *

— Принцеса! Истинска принцеса и изобщо не ни каза! — повтаряше си Роло, сновейки напред-назад из широката стая хралупа, в която елфите ги бяха настанили.

Народът на Лиянна живееше в съюз с расата на кентаврите, като двата народа се бяха устроили в странни, изградени в самите гори градове, издигащи се на нива. На най-ниското ниво, в нещо средно

между шатри и конюшни, живееха кентаврите, както и еднорозите — приказните коне на елфите, чиито чела бяха украсени от блестящ сребърен рог. Самите елфи живееха на по-горните нива, в изкуствено изградени хралупи, обзаведени като домове. Отделните дървета се свързваха с мостове от дърво и лиани и целият град създаваше усещане за простор и свежест.

Алекс, Роло и Клаус бяха настанени в широка хралупа, която можеше да побере поне още пет човека и след като се изкъпаха в специално предоставена за това уханна вода, се бяха събрали да чакат да стане неизвестно какво, неизвестно кога. Лиянна бе отишла с брат си при нейния баща, крал Арлеанн Трети и сега Алекс нещастно въздишаше по нея.

— … Непълнолетна и избягала от кралството си принцеса, искаш да кажеш — изсумтя джуджето. — Не бих казал, че има с какво толкова да се похвали човек.

— На колко ли е години? — позачуди се Роло. — Колко живеят елфите?

— Повече от хората, по-малко от джуджетата — лаконичен бе Клаус. — Макар с магия, нещата могат да се обърнат в една или друга посока. Съдейки по вида на Лиянна, тя да е на не повече от 30 години, вероятно по-малко. Което ще рече, че ако беше човек, възрастта й би отговаряла на, хмм, на тази, на която е Алекс.

Момчето се изправи:

— Значи ние сме на една възраст?

— Приблизително — уклончиво отговори джуджето.

— Няма да стане, Алекс — обади се Роло.

— Кое? — Не разбра момчето в първия момент, след това схвана и се наежи. — Теб пък какво ти влиза в работата? Все пак тя целуна мен.

— Тя е принцеса, Алекс — отвърна Роло.

— Е, да, ама аз пък съм рицар, изпратен от архимага — начумери се младежът.

— Освен това е елф — контрира морякът.

— Да, обаче… ъъ… — Алекс се запъна.

— Остави момчето да помечтае! — каза Клаус на Роло, смеейки се. — И по-странни неща са ставали.

— Вярно е — кимна примирено Роло. — Веднъж една гномка се влюби в блатен дух.

Клаус избухна в гръмогласен кикот, а Алекс зяпна:

— Шегуваш се.

— Какво стана? — попита смеещото се джудже.

— Тя реши да го свали, като го хлопне с бухалка по главата. Той се разпльока на много неприятна локва. Гномката се почуди какво става, пък после се изкъпа с нея.

— Отвратително — възмути се Алекс, докато джуджето започна да се смее още по-гръмко.

В този момент в стаята им влезе висок елф с превзето изражение на лицето, който им съобщи патетично:

— Негово величество крал Арлеанн Трети ви кани на аудиенция след половин час. Моля последвайте ме. А вие — елфът погледна Алекс, — моля елате с бронята си.

— Аз по принцип си ходя с нея — сви рамене момчето, докато поставяше доспехите си, които освен всичко, се и слагаха сравнително бързо.

До него Роло просто зави традиционната кърпа на главата си.

— Трябва и аз да си имам нещо отличително — съобщи той на гледащия го неодобрително елф.

— И да не ми пипате вещите! — помаха с пръст джуджето, след като се уви в палтата си, въпреки че в Гората бе много по-топло, отколкото в Планината.

Тримата последваха елфа по серия от въжени мостчета и дървени стълби, които най-накрая ги отведоха на малка поляна, където на дъбов трон стоеше елфическият крал. Той бе висок, с тъмноруса коса, като годините съвсем леко бяха помрачили прекрасния му лик. На главата си носеше венец от сплетени върбови клонки, поръсени с нещо като сребърен прашец, а в ръцете си стискаше сребърен жезъл. Лиянна и Рианн стояха на почтително разстояние зад него, а до тях бе застанала жена, която бе копие на елфата, но изглеждаше малко по-възрастна — вероятно нейната майка. Полянката около тях бе пълна с елфи и кентаври, които тихо шумяха, чакайки гостите. Щом ги видя, кралят се понадигна и махна с ръка:

— Добре дошли, скъпи гости. — Гласът му бе дълбок и мелодичен, — от разказа на щерка си разбрах, че сте я спасили от

тъжната участ да бъде погубена от гномски мародери, а по-късно, пак с вас, е избегнала неизбежна гибел по стръмните чукари на Планината на Забравата. Народът на елфите и аз лично ви дължим благодарност за това.

Отвсякъде се разнесоха ръкопляскания и Алекс леко се притесни, след което го изпълни непознато, топло чувство. У дома в Хадънсвил никой никога не го бе поздравявал така. За пръв път откакто Санарос му бе дал непобедимите доспехи, Алекс отново се почувства — макар и в по-малка степен — уверен, че това, което прави има смисъл и не е някакъв странен сън, от който всеки миг ще се събуди.

До него Роло също се посмути и започна да се оглежда нервно — и за него цялото това внимание беше непривично. Клаус обаче им изшътка авторитетно:

— Я се поизпъчете малко!

След като аплодисментите позаглъхнаха, крал Арлеанн Трети продължи:

— От разказа на своята дъщеря обаче чух най-интересни и причудливи новини. Чух, че Перлата на Феникса отново е в Ралмия.

Полянката се разшумя, отвсякъде елфите и кентаврите започнаха тревожно да си шептят.

— Научих, че и младия рицар, известен като Алекс, е изпратен от архимага Санарос като спасител, който трябва да намери скъпоценността. Това е благородна мисия без съмнение и ни дава надежда, че Санарос не е забравил своя дълг към Ралмия, както мнозина смятат.

Един кентавър излезе напред:

— Санарос плю на Ралмия! От години той не излиза от своя замък! Няма избор на нов крал! Санарос е узурпатор, криещ се зад лъжи и легенди за пророчества и прокълнати!

Част от площада екна одобрително, друга възрази. Преди да настане какофония, Арлеанн вдигна ръка и накара мнозинството да замълчи:

— Нека сър Алекс каже какво наистина се е случило.

Алекс се притесни силно, но Клаус го побутна напред и момчето след прокашляне започна:

— Първо искам да ви кажа, че архимага Санарос е, ъмм, добър човек. Той обаче е зазидан в замъка си. Прокълнатия е направил

заклинание, което не му позволява да излезе навън.

Тълпата се умълча, стъписана.

Крал Арлеанн се намръщи.

— Това, което казваш, е много сериозно. Считаше се, че замъка на Върховния Крал на цяла Ралмия има непобедима защита и не може да се омагьоса отвън.

— Прокълнатия е успял — убедено отвърна Алекс. — Аз… ъъ… как да кажа, бях призован с магия от земи, извън пределите на Ралмия.

Мълчанието стана още по-тежко. Алекс си даде сметка, че досега бе разкрил истината за произхода си само на най-близките си приятели. Разбира се, елфите и кентаврите наоколо не бяха глупаци и стопроцентово се досещаха, че той е отнякъде много далеч, но го възприемаха като нарочен от Санарос воин и не задаваха много въпроси, но сега, когато и те разбраха, че е пришълец от друга земя? Дали щяха да го приемат?

— Архимага ме натовари със задачата да открия Перлата — продължи притеснено Алекс. — И аз ще направя каквото е във възможностите ми, за да не се проваля.

Кралят се облегна назад. Погледът му се спря задълго на Алекс, а когато заговори, гласът му звучеше по бащински загрижен:

— Архимагът ти е дал могъщи оръжия, за да се справиш, а виждам, че си успял да намериш и съюзници по пътя, но дори и с Меча на Дракона и Бронята на Сребърната Луна, задачата ти е нелека. Кентаврите прорицатели ме тревожат с лоши вести. Прокълнатия се раздвижва и неговата сянка замъглява всичко. Птиците ми носят злокобни слухове, казват, че силует на рицар, не от тленния свят, ги хвърля в ужас и скова всичко живо. Казват, че лорд Дакавар отново броди в земите на живите.

— Проклятие — изръмжа Клаус, — дано да не е вярно.

— Но и в най-мрачните времена има капка надежда — каза кралят. — Ние ще те снабдим с провизии за дългия и тежък път, сър Алекс, и ще се молим късметът да ти се усмихне. А днес забрави за грижите и се усмихни, тъй като дъщеря ми ще изпълни танца на Пълнолетието, на който ти ще имаш уникалната възможност да присъстваш, докато приятелите ти ще отдъхват с вкусни гозби заедно с останалите ми поданици. А сега е време за тържество!

След тези думи на полянката бяха донесени маси, отрупани с плодове и зеленчуци, носени от яки кентаври.

— Съжалявам, но в нашите земи не се яде месо — обясни елфическият крал. — Затова пък с удоволствие пием мляко.

Вечерята продължи дълго и Алекс имаше чувство, че в нея взема участие цялото кралство. Удивително обаче, никой не се буташе, блъскаше и прережда̀ше, за разлика от коктейлите на чичо му Бърнард, където знайни и незнайни люде се ръгаха с лакти за някой сандвич. Плодовете на елфите бяха невероятно вкусни, свежи и сочни и момчето изяде голямо количество от тях. Същото сториха Роло и Клаус, макар джуджето да мърмореше, че няма „мръвчица“.

По някое време се стъмни и месечината изгря на небето. Алекс слушаше с интерес една от историите на Роло как уловил петметрова есетра, когато от нищото се появи принц Рианн.

— Ела, о, храбри рицарю — каза той с лека ирония, след което продължи по-сериозно. — Сестра ми би искала да присъстваш на танца й, а аз не бих искал да я разочароваш.

Момчето кимна:

— И аз самия не го искам — отвърна малко дръзко Алекс и последва принца из криволичещи между дърветата пътеки, които го изведоха на друга поляна, огряна от лунната светлина.

Тревата бе дъхава и мокра от странна сребриста роса. Лиянна стоеше облечена в странна премяна, накичена с венец от горски цветя. Щом видя Алекс, тя се усмихна и приближи до него:

— Благодаря ти, че дойде.

— Аз… — понечи да каже момчето, но тя вече се отдалечаваше, отивайки до баща си, който стоеше в страни от тях, заедно с майка й и един престарял кентавър със сребърна флейта. Арлеанн вдигна ръка и когато я свали, кентавърът долепи флейтата до устните си и започна да свири приказно красива омайна мелодия.

— Сега ще видиш силата на елфите, човече — прошепна принц Рианн. — Ще бъдеш един от малцината от твоя род, имали такава възможност.

Лиянна започна да танцува в такт с мелодията, първоначално по-бавно, а сетне по-бързо и по-бързо, изпълнявайки странни акробатични движения. Тялото й оставяше светещи линии — сребърна магия във въздуха.

Алекс стоеше зяпнал от възхита и не бе единственият.

— Великолепна е — прошепна Рианн, красивото му елфическо лице изразяваше пълно възхищение.

Крал Арлеанн и съпругата му се прегърнаха, горди с чедото си, а цялата поляна засия от танца на елфическата принцеса.

Тя приближи баща си с грацията на кошута и целуна ръката му, а той вдигна жезъла в другата си ръка и я благослови. Подир това Лиянна прегърна майка си — всичко това танцувайки — и получи целувка по челото.

Младата елфа елегантно коленичи пред свирещия кентавър, сетне направи няколко превъртания и пръстите й се докоснаха с тези на Рианн. Той й кимна окуражително, а лицето му изразяваше безрезервна братска обич, която принцът през цялото време бе прикривал с насмешливото си поведение.

Миг по-късно Лиянна се озова пред Алекс. Дъхът на младежа секна. Той искаше да каже много неща, да я поздрави, да коленичи… но елфата прекъсна всичко с един простичък въпрос:

— Обичаш ли ме, човешко дете? — Лунната светлина я озаряваше от главата до петите, червената й коса приличаше на огън около красивото лице, а тялото й бе като изваяно от слонова кост.

В този миг Алекс разбра. Чувството, което бе тлеело от самото начало в сърцето му, лумна като пожар в гърдите и извади дълго напиралите да излязат думи:

— Обичам те — каза той просто.

Лиянна приближи устните си до тези на момчето и за миг двамата се сляха в едно. Когато приказната целувка свърши, секна и мелодията на кентавъра.

— И аз те обичам — отвърна елфата. — И няма значение какъв си като раса или от кое селение идваш.

— Аз… — заекна Алекс.

— Нито има значение аз каква съм — прекъсна го отново Лиянна. — Важното е, че се обичаме. И аз никога няма да те оставя. Тръгвам с теб към Храма на Оракула и отвъд, към Перлата на Феникса.

В небето изтрещя гръм и изневиделица заваля дъжд.

— Щеше ми се да не бе давала това обещание, мила — чу се гласът на крал Арлеанн. Старият елф бе приближил двамата млади незабелязано. — Но дадената дума е хвърлен камък, а изборът ти на

годеник, и може би партньор в живота, е изцяло твой. Все пак — Арлеанн вдигна ръка, — преди да тръгнеш, искам да приемеш подаръка на твоя брат.

Принц Рианн застана до баща си и измъкна изпод плаща си дълъг златист лък и колчан със стрели.

— Изковах го за теб, сестрице — каза младият елф. — Той никога няма да те изостави. Нито пък ще пропусне. Надявах се да си остане декоративна вещ в дома ти, но не било така писано.

— А що се отнася до теб — принцът погледна Алекс и се намръщи, — не смей да разочароваш сестра ми!

— Той няма да го стори — обади се изненадващо майката на Лиянна. — Мога да позная истинската любов и тя пламти в очите му, както и в тези на моята малка сърничка.

— Нека съдбата бъде благосклонна към вас — каза крал Арлеанн. — А сега отивайте да празнувате. Сигурен съм, че приятелите ви чакат — и устните на краля елф се разшириха в окуражителна усмивка.

Когато Алекс и Лиянна се върнаха на тържеството, кентаврите вече свиреха нежна музика и всички танцуваха, въпреки ромонещия дъжд, който не само не им пречеше, но като че и обгръщаше танцуващите в бляскав ореол. Елфически младежи и девойки се разминаваха със своите родители с елегантни стъпки на танц, подобно на валс. Роло бе успял да завърти главата на съвсем млада елфа и накичил цвете на ухото си ловко се въртеше около нея, докато Клаус танцуваше с достолепна елфическа дама, очевидно трогната и развеселена от вниманието му.

— Наш ред е — каза Лиянна.

— Аз… ъъъ… не мога да танцувам — изчерви се Алекс.

— Ще се научиш — отвърна елфата и в следващите часове двамата изкараха най-хубавите мигове от живота си досега.

И когато накрая приключиха с танците, капнали и уморени, в сърцата и на двамата цареше чувство на върховно щастие и удовлетвореност.

— Дааа… каза малко по-късно Клаус, докато с Роло и Алекс си лягаха, изтощени от нощния танц и мокри от топлия дъжд. — Принцесата на елфите и момчето от друг свят. Направо може да се напише балада.

Той и не знаеше колко е прав.

* * *

Не всички обаче бяха тъй щастливи в тази прекрасна, късна есенна вечер в Ралмия. На десетина мили от мястото, където Алекс и Лиянна доскоро бяха танцували, една страховита черна сянка коленичи до малко горско изворче и хвърли в бистрите води листенца имел, черен като нощта. Сетне изтегли дългия си, лъхащ на скръб меч и разбърка водата, която забълбука и закипя, сякаш отдолу изригваше вулкан.

Лорд Дакавар прибра оръжието си и смирено коленичи, когато страховитият образ на Прокълнатия изпълни нощния мрак.

— Докладвай — гласът, напомнящ пращене на настъпени сухи есенни листа прорязa околната тишина.

— Момчето спасител и неговите приятели са гости на крал Арлеанн, господарю мой — започна Рицаря на Смъртта. — Аз наказах оркските жреци, които поради некадърност допуснаха риск от объркване на плановете ви, господарю. Какво да правя с червения дракон, който е сринал вашата статуя?

Прокълнатия се замисли за миг.

— Засега го остави — отговори той бавно, — няма нужда да разкриваш присъствието си твърде рано. Нещата се придвижват точно според плана ми.

Дакавар свали шлема си и червените искрици, които му служеха за очи, се поразшириха леко:

— Господарю мой, краля на елфите може да окаже помощ на момчето спасител — рече с мъртвешкия си тон Черния лорд.

— Вече нищо не може да помогне на това глупаво дете — отговори Вземедушеца. — Много скоро то ще научи това, което ни интересува и тогава ще го оставя на теб, мой верни рицарю — гласът на Черната Сянка стана по-тътнещ, същински грохот от разпадащ се айсберг. — Най-после моят дългогодишен план ще даде плод. Ралмия ще бъде завладяна от мрака, така както е трябвало да бъде от самата зора на времето.

Лорд Дакавар сведе почтително глава, докато ужасното привидение се стопи и изчезна така, както и беше дошло.

ОТНОВО НА ПЪТ

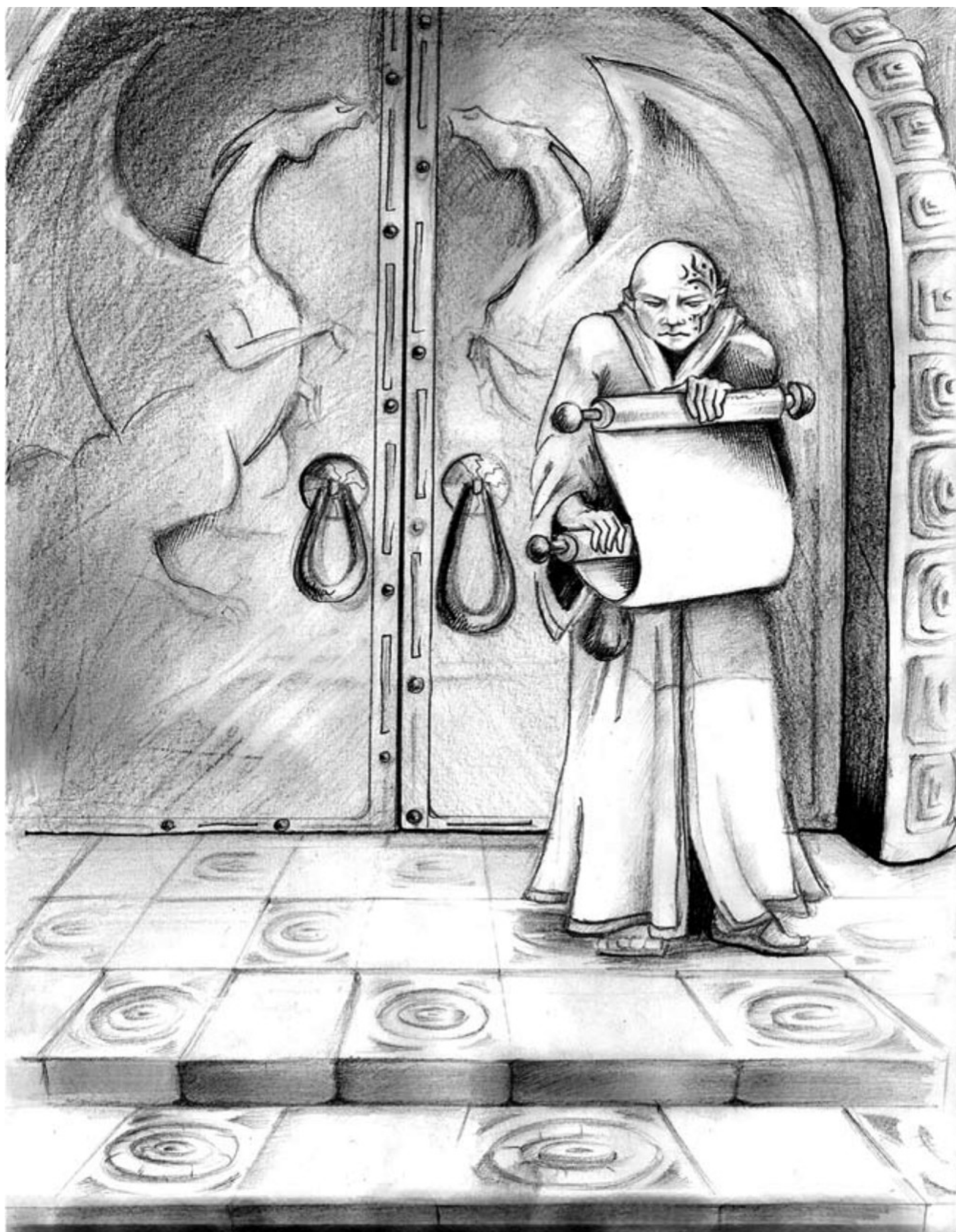

След кратко, но сърдечно сбогуване с крал Арлеанн, съпругата му и принц Рианн, Алекс, Роло, Клаус и Лиянна отново бяха готови да

тръгнат на път. Времето се бе смръщило и след прекрасната вечер на предходния ден сега отново валеше дъжд, който обаче не бе дружелюбен като онзи от предната вечер. Елфическият крал бе дал красиви тъмнозелени наметки на пътниците, които ги пазеха отчасти от тежките капки.

Алекс бе наметнал своята върху бронята и забеляза, че по подобен начин е облечена и Лиянна, която също бе получила лека ризница от баща си. Под наметалото тя държеше и новия си лък.

Четиримата се отправиха мълчаливо на път, спуснали качулки над лицата си в напразна надежда да останат малко по-сухи. Елфическата принцеса бе предложила на Клаус да остане в Гората на Сънищата през цялата зима, докато времето се оправи и му позволи да се върне в Планината, но джуджето веднага отказа:

— Стигнах дотук и искам да видя какво ще стане накрая.

Не след дълго прекрасният горски град бе само спомен зад гърба им, но благотворният ефект на гората се усещаше дори в непрестанния дъжд и пътниците не униваха, нито се чувстваха уморени. По пътя си често виждаха или усмихнати елфи, или препускащи кентаври, които им махаха за поздрав или ги канеха на гости, където ги гощаваха с вкусни плодове и зеленчукова яхния. Така изкараха няколко дни, след което Гората се превърна в обикновен лес, дърветата станаха по-разкривени и недружелюбни, пътеките — по-занемарени и обрасли в храсталаци и бурени, а странниците, които срещаха все по-рядко, не бяха така дружелюбни.

Времето също стана по-студено и дъждът, който се лееше над елфическата гора, се превърна в хапещ бузите сняг. Той отнемаше силите им и разпалваше стръвен глад в телата им, който едвам утоляваха въпреки наличието на вълшебната покривка и плодовите провизии на крал Арлеанн.

Нощем четиримата разпалваха огън, край който се грееха, седнали близо един до друг. Алекс и Лиянна станаха още по-близки в тези вечери и често заспиваха прегърнати, като елфата отпускаше глава върху гърдите на своя любим. В тези моменти Алекс се чувстваше едновременно силен и уязвим, съзнавайки в пълна степен важността на мисията си.

Уви, откакто излязоха от владенията на елфите, спътниците също имаха чувството, че някой не особено добронамерен — ги наблюдава.

На Алекс му се струваше, че между дърветата час по час профучава злокобен черен силует, а всеки от групата от време на време усещаше безпричинен хлад, който не бе нито от биещия в лицата им леден вятър, нито от носения от него сняг.

За щастие, когато гората оредя, неприятното усещане отмина, а с него утихна и вятърът. Остана само снегът, който продължи да вали бавно и някак омайващо, предлагайки измамно спокойствие и топлина.

— Някой ни следеше — рече по някое време Клаус, — но или се е отказал, или е изостанал назад.

— И аз го усетих — потвърди Роло, — но беше дяволски добър, не можах да видя нищо повече от тъмна фигура, която се показва иззад някое далечно дърво.

— Който и да беше, не ни мислеше доброто — потръпна Лиянна. — Ти не го ли усети Алекс?

— Почувствах някакъв мраз и ми се стори, че мернах нещо черно да профучава на няколко пъти — кимна момчето, — но не бях сигурен дали не е игра на въображението.

— Сигурно всички сме просто по-изнервени и ни се привиждат разни неща — съгласи се Роло, но физиономията на Клаус подсказваше, че джуджето е убедено в това, което е видяло.

Гората обаче наистина свърши, а с нея и всичките грижи за тайнствения преследвач. Докъдето стигаше погледът на Алекс, се простираше хълмиста заснежена местност, осеяна с малки селца, от които дружелюбно и подканящо се издигаше пушек.

— Градът на Оракула е наблизо — каза Клаус. — След два-три дена сме там.

Пътят през хълмовете бе уморителен с постоянните си изкачвания и спускания, но поне имаше достатъчно селца, в чиито ханове четиримата можеха да поседнат, да утолят глада си и ако замръкнат, да си легнат в постеля.

Крал Арлеанн щедро бе дал пари на дъщеря си и затова златиците, които бяха започнали да намаляват застрашително в Каменодел, вече не тревожеха Алекс.

Както джуджето обеща, Града на Оракула не беше далеч и след два дни се появи пред тях. Той не бе много голям, но все пак значително се отличаваше от околните села. В него имаше изключително и само страноприемници, тъй като той бе изграден

около Храма от предприемчиви търговци и ханджии, които посрещаха прииждащите от цяла Ралмия странници. Цените в града бяха значително по-високи отколкото в селата край него, а домакините винаги бяха коварно усмихнати, предлагайки различни услуги, сувенири и амулети.

Самият Храм в центъра на Града бе висока мраморна постройка с един-единствен централен вход, който изглежда бе постоянно залостен с метална врата. Пред нея стоеше висок стар жрец, записващ в голям пергамент желаещите да видят оракула срещу скромната сума от двадесет златици. Жрецът не направи компромис на Алекс, въпреки че момчето настоя.

— Пратен съм от Санарос — каза младежът, гневно тръсвайки русата си коса, когато научи, че свободен час има чак след седмица — по спешна задача!

— Млади момко — отговори търпеливо жрецът, — ако ще и Прокълнатия да ви беше пратил със спешната мисия да му откриете митичната Перла на Феникса, пак нямаше да ви пусна.

Алекс преглътна гневния си отговор или по-скоро се насили да затвори устата си, след като усети как Лиянна предупредително го стисва за рамото. Момчето ядосано плати исканата сума и се отдалечи, едвам сдържайки яда си.

— Така е винаги, когато има бюрокрация — обясни Роло. — Все гледат да те бавят и да ти приберат парите.

Сега четиримата трябваше цяла седмица да бездействат.

Решиха, че няма смисъл да плащат безбожните цени в града и затова отседнаха в хана на близкото село, в който срещу 5 златици им предоставиха удобна широка стая за целия им престой, като в това включиха и храната.

През тези дни Роло и Алекс подновиха тренировките си по фехтовка. Откакто бяха се видели с Клаус, двамата не бяха имали възможност да се упражняват и Алекс бе позабравил някои от основните стойки и хватки, поради което в първата тренировка безпомощно махаше с меча си насам-натам, докато Роло обикаляше около него като оса и току го бодваше по бронята. Не след дълго обаче момчето си спомни наученото и по време на учебните им битки морякът можеше само да бяга — влезеше ли в близък бой чудодейните свойства на Меча на Дракона изхвърляха сабята от ръката му.

В това време Лиянна се наслаждаваше на новия си лък, който подобно на оръжието на Алекс, имаше магически свойства и стрелите му винаги поразяваха целите, независимо дали бяха празни кратунки или листа в близките дървета.

В един от последните дни преди да настъпи дългоочакваната аудиенция при Оракула, Алекс и Роло отново тренираха. Беше привечер и отделни снежинки прехвърчаха във въздуха. Лиянна и Клаус ги гледаха отстрани — Лиянна стоеше, стискайки палци за любимия си, докато джуджето ровеше в странния си инструмент оръжие, за който почти бяха забравили.

Роло бе решил на всяка цена да си върне изгубеното предимство от последните няколко двубоя и скачаше на върха на акробатическите си възможности, търсейки начин да измори Алекс и да го накара да направи грешка. Обаче, уверено в способностите на меча и доспехите си, момчето никак не бързаше и помахваше с острието само колкото да накара моряка да заотстъпва и да се изнерви.

Дуелът вървеше с доста променлив успех — нерядко Меча на Дракона профучаваше опасно до моряка и само мълниеносните му кълба напред или назад го спасяваха от обезоръжаване. От друга страна на няколко пъти Роло успяваше да докосне с острието си доспехите на Алекс, което винаги дразнеше младежа и го караше да напада не особено обмислено, правейки грешници, които пък бяха шансът на моряка.

Увлечени в битката помежду си, а Лиянна — в гледането й, тримата не забелязаха нещо, което Клаус улови случайно. Джуджето смазваше нещо по своето особено оръжие, когато погледът му се вдигна и видя нещо странно.

Четиримата провеждаха тренировките в покрайнините на селото, за да не правят впечатление на местните и оттам имаха изглед към един много висок хълм.

Сега Клаус видя, че там е застанал човек — или поне нещо, подобно на човек, не можеше да се каже със сигурност, тъй като вече се смрачаваше, а и бе доста далече. Виждаше се обаче, че фигурата на странника е висока и наметната с дълго черно наметало, а от главата му излизаха подобни на рога израстъци.

Внезапно джуджето усети как го полазва хлад и от устата му се изтръгна вик:

— Хей!

Алекс и Роло спряха битката си, а Лиянна подскочи стресната.

— Какво? — попита морякът.

— Там — джуджето посочи с пръст, но когато останалите обърнаха очи в указаната посока, на върха на хълма нямаше никого.

— Имаше някой — прошепна Клаус, — кълна се.

— Сигурна съм — кимна меко Лиянна, — може би е горския преследвач?

— Убеден съм — поклати глава джуджето — защото някак си го усещах по същия начин. Но… не му е чиста работата.

— Важното е, че сега го няма — сви рамене Роло и внезапно вдигна свалената си сабя, спирайки я под носа на Алекс — а ти губиш, — ухили се морякът.

— Ъъ, не е честно — възрази Алекс, — аз бях спрял битката.

— Фатална грешка — изцъка с език Роло, — но вече става късно. Време е да се прибираме.

И наистина бе прав, беше се смрачило съвсем.

Когато се прибраха в хана, лорд Дакавар отново се изкачи на хълма, а червените му очи проблеснаха злобно в хладната нощ.

СРЕЩАТА С ОРАКУЛА

В следващите дни мрачният силует на лорд Дакавар, не се появи и Алекс и приятелите му забравиха за инцидента. Накрая настъпи и моментът, в който Алекс трябваше да се яви пред Оракула. Тръгнаха порано, тъй като през нощта бе валял сняг и ходенето бе по-трудно. Града

на Пророците обаче бе наблизо и четиримата не бяха особено изморени, когато пристигнаха пред високия Храм.

— Само един може да влезе — високомерно каза старият жрец.

— Естествено! — изсумтя Алекс. — Те само ме придружават. Да не би и затова да се плаща?

Жрецът не обърна внимание на заяждането на младежа, а просто отвори металната врата. Момчето погледна за последно приятелите си и целуна Лиянна, която му прошепна:

— Не се притеснявай. Всичко ще е наред.

— По-бързо! Да не искаш Оракула да се простуди!? — обади се нервно жрецът.

Алекс с неудоволствие се отдалечи от елфата и се шмугна в огромния храм.

Вътре бе тъмно и спокойно, пълно с горящи свещи. Оказа се, че подът е най-обикновен пясък, въпреки пищния вид на сградата отвън. В центъра на просторната зала имаше огромна дупка, от която излизаше дим. Край дупката се бе сгърбила стара, съсухрена жена облечена в черна роба, която жадно вдишваше от пушека.

— Ти не си оттук, момче — бавно прошепна старицата и Алекс разбра, че тя няма предвид града.

— Не — кимна той. — Идвам за…

— Знам за какво идваш — прекъсна го жената, — макар да е трудна и неясна за разчитане съдбата ти. Обвит в мъглата от лъжи си ти. Измяна отвисоко дебне те.

Алекс изтръпна. Измяна? Кой щеше да му измени?

— Търся Перлата на Феникса — накрая каза той. Гласът му отекна в Храма.

— Перлата на Феникса — кимна старицата. — Талисман древен, тя е. Могъща сила крие, но в грешни ръце гибел ще донесе.

— Знам — кимна Алекс. — Аз няма да позволя това да се случи.

Старицата се засмя.

— О, каква увереност. Присъща за младите тя е. Чуй, момко хубав, онуй що търсиш, е близо край морето, в град на раците що кръстен е, а хората от риба прехраната си вадят! Чуй това, но побързай, други също алчно дебнат за талисмана, а от теб те по-стари са, могъщи и лукави.

Алекс зяпна.

— Кой? Прокълнатия ли я търси?

— И старата Сянка, дето дебне и плете козни като паяк, тя също, нейния палач и той, но и още един, що някога е бил джудже.

Алекс тръсна неразбиращо русата си коса. Нищо от това, което старата жена му казваше нямаше никакъв смисъл.

— Чуй последно нещо, момко хубав златен, а след това тръгвай, тръгвай и побързай. Перлата скъпоценна взора ти ще види, но Ралмия не ще напуснеш нивга ти.

Алекс замръзна. Нямаше да напусне Ралмия никога… значи щеше да… да умре?!

— Хайде, тръгвай, бърже, че съм уморена!

Механично Алекс се обърна и бавно излезе от храма. Наведените му рамене и глава му спечелиха съчувствен поглед от жреца, който тихо промълви:

— Не всякога пророчествата са това, което искаме да чуем.

Но момчето не му обърна внимание.

Лиянна, Роло и Клаус го приближиха, но щом видяха изражението му, лицата им посърнаха като попарени.

* * *

— Това са глупости! — горещеше се Роло, ръкомахайки гневно.

Четиримата се бяха прибрали в хана, в който бяха отседнали. Алекс се беше отпуснал с тъпо изражение на масата, а Лиянна бе увила ръка около раменете му и се мъчеше да го успокои, шепнейки му на ухо нежни думи. Клаус мрачно отпиваше от халбата си с бира.

— Никъде не е казано, че да не се прибереш в селението ти означава, че ще умреш — морякът беше сериозно ядосан.

— Санарос ми обеща да ме върне щом успея — със слаб глас каза Алекс, — значи няма да успея.

— Не е така, миличък — каза му нежно елфата, — може пък да останеш с мен, както си обещахме в Гората на Сънищата.

Тази мисъл разведри младежа и той се поусмихна.

— Няма смисъл да тълкуваш бъдещето, Алекс — намеси се и Клаус, — по-скоро се съсредоточи върху непосредствената си задача. Града на Раците не е далеч от тук, ако наемем сал по близката река,

даже ще стигнем за по-малко от седмица. Ще вземеш Перлата и всичко ще приключи.

— Оракулът каза за други… — момчето се помъчи да си спомни думите ѝ — джудже, което е било… не… който някога е бил джудже…

Лицето на Клаус потъмня.

— Това може да е само Обитателя.

Обитателя! Отвратителният спомен от бестиария изплува в мислите на Алекс.

— Все пак не мисли за това. Утре ще тръгнем и всичко ще е наред — джуджето се мъчеше да убеди и себе си.

— Да, да… — кимна Алекс, сетне се сети за нещо — колко съм глупав! — и се изправи на крака — изчакайте ме тук! Аз трябва да свърша нещо сам в стаята.

И с бързи крачки той се изкачи до помещението, в което бяха настанени, влезе вътре и хлопна вратата зад гърба си.

Сетне бръкна в багажа си и извади малката лампа за контакт, която Санарос му беше оставил. „Три пъти ще имаш възможност да я потъркаш, за да се свържеш с мен“, бе му казал архимагът. „Най-добре не ме викай, преди да си получил напътствията си в Храма на Оракула.“

Момчето потърка лампата и зачака. От нея полека се разнесе облак дим, в който се оформи нещо като прозорец, от който го гледаше Санарос. Архимагът изглеждаше остарял и уморен. Лицето му бе изпито, а под очите му имаше дълбоки сенки, като от постоянни грижи.

— Алекс, момчето ми — каза той със слаб глас и лицето му се озари от неуверена усмивка, — толкова се радвам да те видя. Какво става? Изпълни ли заръката ми? Стигна ли Града на Пророците?

— Да, архимаг Санарос, говорих с Оракула. Перлата на Феникса се намира на място, наречено Града на Раците. Аз отивам да я взема и да ви я донеса.

Лицето на стареца грейна.

— Браво, момчето ми, браво — каза той и въздъхна, — ти си едничкият лъч надежда в мрака. Докато те нямаше, Прокълнатия отново атакува с адските си магии. Болестта, отнела живота на краля, отново върлува из замъка. Сър Валтъс и лейди Олимпия вече ги няма.

Алекс потръпна. Старият свадлив рицар и добрата богата дама — мъртви!?

— Скоро ще остана сам, момчето ми — продължи Санарос, — освен ако ти не ми помогнеш — очите на стареца се изпълниха със сълзи, — ти си едничката ни надежда, Алекс…

— Няма да Ви разочаровам, архимаг, — отвърна младежът, а в гърлото му сякаш заседна буца. — Още утре тръгвам за града. Още утре…

Алекс мислеше да попита Санарос за предсказанието на Оракула, но реши да не го безпокои. Архимагът и без това изглеждаше стар и безкрайно уморен.

— Добре, момчето ми — каза Санарос, — желая ти успех.

И видението изчезна.

Малко по-надалеч от хана едно друго видение хриптеше и съскаше доволно. Прокълнатият, изплувал като кошмар над един изоставен кладенец, открито злорадстваше.

— Най-после Ралмия е в моята хватка, мой верни рицарю — каза сянката на коленичилия лорд Дакавар. — Ключът към моето господство се крие в жалкия Град на Раците. Вземи Перлата за мен и ми я донеси, мой верни рицарю! Тогава ще владеем този свят навеки!

Лорд Дакавар надигна шлема си и червените му очи проблеснаха като въглени.

— Какво да правя с момчето спасител и приятелите му, господарю мой? — Попита Черният Лорд със своя потискащо гробовен глас, долитащ като изпод саркофаг.

Прокълнатият прошепна отговора бавно, сякаш дъвчеше всяка дума като вкусна хапка, която му даваше сили:

— Избий ги всичките, мой верни рицарю! Избий ги до крак!

НАПАДЕНИЕТО

Събудиха се рано сутринта почти едновременно. Клаус стана първи, малко подир това се размърда и Роло, а накрая очи отвориха и

Алекс, и Лиянна. Беше още призори и навън бе тъмно. Облякоха се набързо, приготвиха багажа си и слязоха да закусят. Кръчмарят бе станал рано и им сипа малко топла попара. Ядоха с апетит, защото знаеха, че денят пред тях е дълъг и вероятно ще го изгубят в търсене на подходяща баржа. Пътят им до Града на Раците бе най-пряк по река Снежноструйка, която извираше като бистър поток от Планините на Забравата, минаваше покрай Града на Пророците и се вливаше в Морето.

Алекс вече бе привършил с яденето си и ровеше с дървената лъжица по дъното на купата, от която се хранеха, когато го обля чувство за хлад.

— Нещо не е наред — вдигна той поглед.

Клаус също се оглеждаше.

— Онзи, който ни следеше — каза — е наблизо. Усещам го.

Алекс бръкна в торбата с багажа си и постави шлема върху русата си коса, полека изправяйки се.

— Какво става — попита разтревожен кръчмарят, мършав оплешивяващ човечец, чиито очи станаха широки като чинийки.

— Ти си трай — отвърна Роло и се изправи грациозно като котка, а сабята цъфна в ръката му.

В този миг чувството за студ заля всички и кръчмарят изпищя.

Вратата на хана се отвори и в нея влезе Злото. То имаше вида на огромен, обкован в черна стомана рицар, наметнат с тежък мрачен плащ, с рогат шлем, разкриващ валма от най-черен мрак, увенчани с две зли червени очи. Зад него със зловещо тракане пристъпиха четири скелета, чиито кости бяха покрити от вехти ризници, с изтеглени саби, потъмнели от времето, но все така остри и смъртоносни.

Никой от групата не го бе виждал преди, но го познаха веднага. Рицарят на Смъртта. Черният Лорд Дакавар.

— Съпротивата ви е безсмислена — проговори мрачният войн с глас, който сякаш долиташе изпод надгробен камък. — Предайте се и ще ви даря с бърза и безболезнена смърт без последствия за душите ви!

Вместо отговор, Клаус вдигна оръжието си и натисна едно от копчетата. Навсякъде се разлетяха шрапнели, които буквално разпарчетосаха два от скелетите, пръскайки ги като рохки яйца.

Алекс изтегли меча си, а сърцето му туптеше като ковашки мях в гърдите му.

Лорд Дакавар на свой ред изтегли своя меч и кръвта на младежа се смрази. Защото в черното острие на Рицаря на Смъртта той видя оръжие, равно на Меча на Дракона, мрачен инструмент на злото и унищожението, изографисан с руни за смърт, студ, безкрайни омраза и страдание.

— Убийте останалите, момчето е мое — заповяда лорд Дакавар на скелетите си и атакува нещастния Алекс, който едвам смогна да отбие първия му удар.

Двете остриета се срещнаха с взрив от искри, които се пръснаха по пода.

В това време двата скелета пристъпиха с вдигнати саби към Роло и Лиянна. Елфата изстреля стрела към първия, после втора, трета, четвърта и пета. Натежал като таралеж от тях немъртвият се стовари напред и черепът му отлетя настрани. Все пак костеливите му ръце се протегнаха за последен удар, но в този миг Клаус го разпарчетоса с нов изстрел на оръдието си.

Другият кокален враг кръстоса сабя с Роло. Морякът направи няколко кълба и подскока, опитвайки се да заблуди противния си враг. Мъртвият обаче не можеше да бъде объркан, той неизменно посрещаше ударите на Роло, каквото и да опитваше гъвкавият младеж. Но Клаус отново бе на линия и, издебвайки гадното същество отзад, го разката с пореден изстрел на мешестата си машинария.

Така най-сетне тримата можеха да помогнат на Алекс, който определено се нуждаеше от това.

Лорд Дакавар бе принудил неопитния си съперник да изпадне в състояние на глуха защита и вече на няколко пъти черният меч бе ударил доспехите на младежа, оставяйки го скован и вледенен.

— Учил си се добре, откак си дошъл в Ралмия, момче — коментираше Рицаря на Смъртта, небрежно отбивайки една по-смела атака на Алекс, — но нищо не би могло да те подготви за мен.

Като видя разпадането и на последния си скуайър, лорд Дакавар грабна с две ръце прокълнатия си меч и мощно атакува Алекс. Младежът бе на практика беззащитен срещу такъв враг и скоро Меча на Дракона изхвръкна от ръцете му, а той самият залитна назад и се просна по гръб, ужасен и победен, безпомощен срещу изчадието на смъртта, което връхлиташе върху него.

— Сега удари твоят час — лорд Дакавар надигна меча си, — почивай в мир!

Острието се спусна надолу… за да бъде пресрещнато от сабята на отчаяно хвърлилият се напред Роло.

— Храбро… — лорд Дакавар погледна с пурпурните си очи моряка, — но глупаво.

Меча на Дракона като магическо оръжие даваше защита на Алекс от злите руни по острието на Черния Лорд. Морякът обаче имаше една проста сабя и усети как по тялото му се разлива студ и го обзема чувство на безбрежно отчаяние. Той се свлече на земята стенейки от болка, пронизваща душата и тялото му.

Този кратък миг обаче бе важен за Алекс, който се претърколи настрани и грабвайки Меча на Дракона, макар и залитайки, успя да се изправи.

— Усилията ти са трогателни, но безплодни — сухо коментира лорд Дакавар, обръщайки се към него, — твоят млад живот тупти със сила, която бледнее пред мощта на смъртта… и я привлича както светлината подмамва нощна пеперуда.

— Подмами това, гадино! — чу се гласът на Лиянна, която изпрати няколко стрели в гърба на Рицаря на Смъртта.

Лорд Дакавар залитна леко, но той не бе като скелетите си и само се отърси, и елфическите стрели паднаха от него сякаш бяха снежинки.

— Приятелите ти не могат да те спасят — заяви той и се впусна в нова смазваща атака, засипвайки Алекс с градушка от удари.

Меча на Дракона съумя да спре едва няколко от злокобните замахвания на Дакавар и повечето достигнаха до Бронята на Сребърната Луна. Момчето буквално се разплака от болката под ударите на противника си. Дори и в първата си битка с Роло, Алекс бе изглеждал като опитен фехтувач в сравнение със сблъсъка си с този враг.

Лиянна крещеше гневно и изстрелваше стрела подир стрела по Дакавар, но Черния Лорд не обръщаше никакво внимание нито на ударите, нито на няколкото посетители на кръчмата, които побързаха да я напуснат с писъци, последвани от изцъклилия очи кръчмар.

Клаус обаче не стоеше безучастен в това време. Той приближи падналия Роло и му прошепна.

— Можеш ли да ходиш? — Морякът кимна и джуджето изръмжа одобрително, — стани и ми донеси огнена главня.

Роло с пъшкане се изправи и бързо доближи тезгяха на кръчмата, зад който намери малко огниво и парче дърво.

— Хайде, хайде — нервно си повтаряше той, докато запалваше цепеницата.

В това време Клаус напръска целия под и стените с мас, хвърчаща на струи от сложния му инструмент.

— Какво по дяволите правиш! — изкрещя Лиянна — Той го убива!

Лицето й бе мокро от сълзи, а точно в този миг Алекс не издържа и за втори път изпусна меча, дишайки на пресекулки и хлипове от болка и отчаяние.

— Вече няма кой да те спаси — изсъска Лорд Дакавар и ужасяващият черен меч се издигна наново.

И този път нямаше нищо, което да го спре.

Изведнъж троен залп шрапнели избута Рицаря на Смъртта назад. Той се обърна към джуджето, а червените му очи блеснаха свирепо.

— Какво… — понечи да каже той, когато Клаус го напръска с мощна струя мазна течност.

Лиянна разбра какво са замислили с Роло и очите й се разшириха. Тя скочи до падналия Алекс, помогна му да вземе меча си и подпирайки ръката му на рамото си започна да го влачи навън.

— Още не — каза Клаус на държащия горяща главня до него моряк и изстреля нов залп шрапнели по Черния Лорд.

Дакавар залитна назад, сетне надигна меча си.

Джуджето отстъпи към приближаващите изхода Лиянна и Алекс, следвано от Роло.

— Още не — повтори Клаус и стреля още веднъж.

— Това няма да ме спре, джудже — каза разтърсеният, но все така страховит Дакавар.

— Но ще те сгрее — ехидно му отвърна Клаус, след като елфата бе извлякла любимия си извън хана, — би ти било полезно след толкова години в ковчег.

Сетне джуджето се огледа и прошепна:

— Сега!

Роло хвърли горящата цепеница на пода и двамата с джуджето отскочиха назад, миг преди цялата странноприемница да пламне.

Лорд Дакавар бе обхванат от пламъците и грейна като факла, но въпреки това продължи да пристъпва към тях с вдигнат меч.

— Хайде, падни проклет мръсник такъв! — изруга Клаус и изстреля още няколко залпа с оръдието си.

Черния Лорд, обаче ги отчете само с леко олюляване и продължи напред. Дори Клаус изглеждаше притеснен от подобна проява на неуязвимост. Погледът му се спусна надолу към странното му оръжие, след което отново се впери в Дакавар.

Следващите няколко изстрела бяха насочени към дървените подпори на тавана и миг по-късно, покривът на пламтящата странноприемница не издържа и се стовари върху Рицаря на Смъртта, погребвайки го под тежестта си.

Джуджето плю и се обърна първо към Роло, който дишаше тежко.

— Добре ли си?

— И по-добре съм се чувствал — изстена морякът в отговор, разтривайки рамото си. Все още се чувстваше вцепенен от сблъсъка си с лорд Дакавар, — ти обаче виж Алекс.

Момчето трепереше в прегръдките на Лиянна, пребледняло и изплашено. Клаус си даде сметка колко малък е Алекс всъщност. Лицето му бе като тебешир, а очите му горяха от болка, срам и безпомощност. Елфата успокоително го люлееше в ръцете си като дете, събудено от кошмар.

Клаус клекна до него:

— Не знам каква част от теб е будна и каква парализирана от шока, синко — джуджето постави ръка на рамото на Алекс, — но искам да ти кажа едно. От всички ни ти имаш най-малко основание да се чувстваш победен или засрамен. Ти беше онзи, който се изправи срещу Черния Лорд и го задържа, докато успея да измисля нещо.

Сините очи на Алекс се успокоиха леко, но оставаха изцъклени и пълни със страх:

— Ние няма да те оставим, Алекс — продължи джуджето, — с теб сме до Перлата и отвъд, ако ще срещу нас да са Прокълнатия, лорд Дакавар и Обитателя едновременно. Никога няма да вървиш сам.

Клаус помълча за миг, сетне продължи:

— Но днес имам нужда от още малко от силите ти. Стани и ходи, защото трябва да се махнем оттук колкото е възможно по-скоро!

Джуджето със страх погледна горящите останки на хана.

— Мислиш, че лорд Дакавар е оцелял след всичко това? — гласът на Роло бе пълен с ужас.

— Сигурен съм — късо отвърна джуджето, — помогни на Лиянна с Алекс и да се омитаме. Веднага! — кресна Клаус.

Морякът кимна и преметна другата ръка на Алекс на рамото си. Момчето го изгледа с мътен поглед, в който се четеше благодарност и с помощта на любимата и приятеля си запристъпва напред.

* * *

Ходеха бавно и мъчително. Алекс трепереше — дали от болка, студ или страх — никой не знаеше — и бе почти неадекватен. Единствено помощта на Роло и Лиянна го крепеше изправен. Клаус вървеше зад тях, час по час хвърляйки разтревожен поглед назад, очаквайки черният силует на лорд Дакавар да изплува като проклятие иззад гърба им. За щастие това не се случи и четиримата стигнаха пристанището на Града на Пророците заедно с лъчите на изгрева.

— Пази Алекс за няколко минути — каза Роло на Лиянна и внимателно отмествайки ръката на ранения си приятел, се затича към най-близкия кораб, който сякаш се стягаше за отплаване по течението на реката. Макар и не голям, на вид плавателният съд бе широк и тумбест, а на кърмата му грееше надпис, огласяващ името му — „Веселата Видра“.

— Хей! — извика Роло — ще се намери ли място за четирима пътници?

— Закъде сте? — попита го млада жена, застанала на палубата.

— Града на Раците! — отговори Роло — ще си платим, а аз мога и да помагам.

Жената махна с ръка:

— Качвайте се тогава.

Морякът се ухили и помаха на приятелите си. Клаус и Лиянна домъкнаха Алекс до кораба и със задружни усилия го качиха.

— Не ми казахте, че един от вас е ранен — изрази недоволството си младата жена.

Беше висока и стройна, с кестенява коса. Лицето й бе красиво и гордо, а на кръста й се полюшваше рапира.

— Да не би да ви гони някой? — поинтересува се тя — Не искам неприятности.

— Ще платим добре — обеща Лиянна, — само ни приемете, моля. Приятелят ми е много зле.

— Това го виждам и сама.

— Къде всъщност е капитанът на кораба? — запита Роло. — Може ли да говоря с него?

— Говориш — леко се усмихна младата жена — с нея. Аз съм капитан Киара.

Роло зяпна за миг.

— Не отговорихте на въпроса ми — продължи Киара, — преследва ли ви някой? Моят кораб е търговски, не искам неприятности.

В този момент от кея се разнесоха писъци. Роло се обърна по посока на звука и изруга, пребледнявайки като смъртник.

Лорд Дакавар приближаваше към тях, а по черните му доспехи нямаше и следа от пламъците или срутилата се сграда. Очите му блестяха злобно, а прокълнатият меч в ръката му излъчваше болка и студ.

По-лошо, четирите му скелета също се бяха възстановили и отново крачеха напред с вдигнати саби.

— Нека отплаваме бързо! — извика Лиянна.

— Лорд Дакавар…? — очите на Киара бяха широко отворени и изпълнени с ужас — това не е възможно… той е… вашият преследвач? В какво, за Бога, сте се забъркали?!

Сетне се обърна и извика команда към екипажа. Моряците й започнаха да вдигат котвата и да опъват платната. На Лиана й се струваше, че всичко става бавно, твърде бавно.

Елфата вдигна лъка си и стреля по Рицаря на Смъртта. Черният му меч се завъртя във въздуха и съсече стрелата в полет.

— Не можете да избягате, елфическа принцесо — гробовният му глас отекна в утринния въздух и изплашените викове на околните

замлъкнаха, — вашата съдба е предопределена. Моят господар ще пирува с душите ви така, както мечът ми с вашите тела.

Киара изруга, извади рапирата си и посече въжето на бавно издигащата се котва. Корабът се разклати и се люшна по течението.

— Кажете на гребците да напънат с всички сили! — извика младата жена.

Лорд Дакавар леко наклони глава към отдалечаващия се кораб. Червените му очи фиксираха Киара.

— Не биваше да се замесвате в това, милейди — каза си Черния Лорд, — сега ще споделите съдбата на бегълците, които приютихте.

След това лорд Дакавар се завъртя на пети и се отдалечи от кея, следван от немъртвите си скуайъри и писъците на околните.

ПО РЕКАТА

Светът беше студен, мрачен и враждебен. Сенките бяха навсякъде, съскащи и хриптящи, плашещи и в същото време приканващи към своя измамен покой. Той още си спомняше дуела с Черния Лорд, всеки смазващ удар, който тялото му понасяше дори през

елфическата броня, удар, оставящ го жалък и смразен, неспособен да защити себе си, приятелите си, мисията си и света, който го бе приел.

За щастие другарите му бяха отблъснали чудовището, бяха му помогнали и, говорейки му разни неща, го отведоха далеч от Черния Лорд, там, където той нямаше да може да го стигне и да изтръгне душата от крехкото му тяло.

Спомняше си ходенето към Града на Пророците като някакъв безформен кошмар, в който почти бе влачен напред, после Черния Лорд, който се надигаше, жаден за мъст, неумолим, непобедим.

Качиха го на нещо — на кораб? — и отплаваха тъкмо навреме, малко преди палачът на Прокълнатия да го застигне и черното му острие отново да се издигне за нов, този път последен удар.

Положиха го на някакво топло легло, свалиха доспехите от него и го завиха с тежко одеяло в малка каюта. Приятелите му стояха над него и му говореха нещо, но той не ги чуваше.

Накрая остана само Лиянна, която бе винаги до него, още от самото начало. Неговата принцеса, неговата любов. Тя го прегърна и залюля, като дете, което е сънувало лош сън и му запя стара елфическа песен за смелост, за кураж, за обич и за надежда. Постепенно той спря да трепери, успокои се, унесе се и заспа дълбок, сладък сън, далеч от Черния Лорд и неговите кошмарни сенки.

* * *

Събуди се на следващия ден, объркан и непомнещ нищо. Последното, което се бе запечатало в съзнанието му бе как вдига Меча на Дракона пред лорд Дакавар и после как Рицаря на Смъртта връхлита, обсипвайки го с градушка от удари.

Потръпна от спомена и се изправи. Намираше се в дървена стая, която леко се поклащаше. За момент Алекс помисли, че има нещо с главата му, после осъзна, че е в каюта.

Изправи се в леглото си и изпъшка. Цялото му тяло бе в синини и го болеше. Синини, които, ако не беше Бронята на Сребърната Луна, сега щяха да са кървави рани. Самата броня стоеше в ъгъла, леко поочукана, но все така здрава, както в мига, в който Санарос му я даде.

Младежът понечи да стане на крака и се олюля. Подпря се с ръка за стената и постоя така няколко минути, докато вълната на слабост попремине. Сетне бавно и неуверено стигна до вратата на каютата си и я отвори. Озова се в дълъг дървен коридор, ходенето по който изцеди силите му. Когато стигна малки стълби, водещи нагоре към палубата, той изстена и седна на тях да си поеме въздух и да събере още малко сили.

Усети, че пак се унася, тръсна глава и отново стана, макар това да му коства известни усилия. Сетне се изкачи по стълбите и излезе на палубата. Силната слънчева светлина го заслепи и той присви очи.

Видя как Роло и някаква непозната жена си говорят, облегнати на кърмата. Клаус беше седнал под едно корабно платно и пълнеше оръжието си с някакви частици. А Лиянна…

— Алекс! — Чу гласа и усети ръцете й да го подпират — Защо си станал?

Младежът се отпусна до нея и я целуна леко. Дочу стъпките на Роло и Клаус, които също се приближиха.

— Добре ли си, братле? — попита морякът.

Алекс видя искрена загриженост в очите му и се трогна.

— Гладен съм — успя да каже накрая.

Непознатата жена, която стоеше зад Роло, звучно се засмя.

— Това е добър знак. — Сетне се обърна към един дребен моряк и нареди — донеси супа!

Сложиха Алекс да седне на малко, дървено столче и му донесоха топла чорба за ядене, която той погълна с удоволствие. Сгрят от храната той се почувства по-добре. Сетне нещо му хрумна.

— Покривката още ли е с нас?

— Да — озадачено кимна Роло, — но има и още супа.

— Донеси ми я — помоли момчето. Приятелят му скочи, отиде до каютата си и след миг се върна с вълшебния предмет, разтваряйки го.

Алекс се усмихна щастливо. На покривката се появи голям, млечен, аериран шоколад.

— Какво е това? — попита Роло, гледайки учуден кафявите блокчета. Алекс не отговори, а грабна шоколада и го захрупа с апетит.

— Хмм — въздъхна накрая щом изяде половината, — сега наистина съм по-добре.

Сетне видя обърканите физиономии на приятелите си и се засмя:

— Опитайте де!

Той им подаде остатъка от шоколада. Лиянна го раздели на няколко редчета и като ги разпредели между себе си, Клаус и Роло, отхапа от своето. Лицето й се озари от щастлива усмивка. Роло отхапа предпазливо от неговия си дял, след което и той придоби доволно изражение и подаде едно блокче на жената зад себе си:

— Киара, искаш ли малко?

Капитанката подозрително захапа блокчето, но щом усети вкуса се ухили.

— Само заради това си струваше да ви кача — каза накрая.

Клаус гледаше своя шоколад като пепелянка, но като видя реакциите на другите, бързо го лапна и джуджешката му физиономия се разтопи в щастлива гримаса.

Алекс се засмя отново, като видя реакциите на другарите си, а сетне русата му глава клюмна напред и той отново заспа.

* * *

Събуди се на заранта в леглото си. Чувстваше се много по-отпочинал и в по-добро настроение. Битката с Дакавар вече бе повече като мътен, неприятен спомен и той веднага я изхвърли от ума си. За миг се сети за Перлата и ужасно се притесни, но впоследствие си даде сметка, че вероятно е качен на кораб, пътуващ именно към Града на Раците и отново се успокои.

— Уф! — каза си, докато ставаше и се прозя.

Беше жаден и… гладен. Стана и излезе на палубата, която бе сравнително пуста. Очите му зашариха насам-натам и попаднаха на Роло, който отново бе с непознатата жена от кораба. Двамата си говореха нещо под едно от платната. Морякът се бе нахилил, а новата му приятелка се смееше с пълно гърло.

Алекс си даде сметка, че няма какво да гледа нататък и се сети за своята Лиянна, докато отиваше към задния край на кораба. Навсякъде покрай реката имаше красиви равнини, огрявани от лъчите на изгрева.

Ралмия бе прекрасна, даде си сметка той и се усмихна. В този миг, в който бе сам със себе си и със света, в който се бе озовал, разбра истината. За любовта на Лиянна, за приятелството на Роло и Клаус,

дори за страховитата битка с лорд Дакавар. За пророчеството на Оракула.

Наистина той нямаше да се върне повече в Хадънсвил. Там нямаше нищо за него. На чичо му Бърнард не му пукаше изобщо за племенника. В училище го считаха за чужд и непотребен. Там нямаше приятели или интереси.

Тук бе обичан. Тук бе нужен.

Осъзнавайки тези прости житейски неща, Алекс си обеща, че няма да остави Прокълнатия да разруши Ралмия. Каквото и да му костваше, той щеше да го спре.

— Хей, красавице, можеш ли да си служиш с това? — Алекс чу гласа на Роло и се извърна.

Морякът сочеше рапирата на новата си приятелка. Тя се усмихна лукаво.

— Горе-долу — с престорена свенливост отвърна тя. — Може би ще ми покажеш някой трик?

Роло се нахили самоуверено и извади сабята си.

— Ще съм галантен, за да не те ударя — предупреди той и двамата кръстосаха оръжията си.

Алекс се облегна на кърмата и с любопитство се загледа в движенията на бързите остриета. Изглеждаха му елегантни и изящни, за разлика от отвратителния меч на лорд Дакавар, който имаше излъчването на гробищна пръст, хвърлена на вятъра.

Скоро стана ясно, че приятелката на Роло е далеч по-добра отколкото си признаваше. След едно особено продължително развъртане на сабите, тя успя да проникне покрай защитата на моряка и леко да го докосне с тъпия край на острието по ребрата.

Роло изпъшка изненадан и отстъпи крачка назад.

— Я, ти си била много добра, бре, Киара — сетне се усмихна заканително и отново нападна.

Остриетата на двамата отново се кръстосаха, бързи като мълнии, спускащи се едно към друго като ястреби в любовен танц. За момент Алекс реши, че приятелят му е спечелил предимство, но с невероятен рефлекс на китката си Киара отклони острието на сабята му настрани и върхът на рапирата й го докосна леко по гърдите.

Роло отново изпъшка и тръсна глава объркан.

— Нещо не съм във форма — каза той и пак опита нападение, този път спускайки се с кълбо напред и разчитайки на акробатиката си.

Киара обаче, без да се стресне, отстъпи настрани и леко натисна с крак моряка докато все още се превърташе. Това го запрати по гръб на дъската и тя просто свали острието на рапирата до гърдите му.

Роло зяпна.

— От много отдавна не съм бил побеждаван така — отговори той, все още изненадан от лекотата, с която жената го бе надиграла.

— Да, да — чу се ехидният глас на Клаус, който бе излязъл на палубата и наблюдаваше отстрани, — с лорд Дакавар се срещна преди има-няма три дена.

— Уф, тоя не се брои — изсумтя Роло, докато Киара му помагаше да се изправи.

— Ох, ако обичате, не го коментирайте пред мен — Алекс направи гримаса.

Роло се огледа и направи печална физиономия:

— Всички ли станаха свидетели на позора ми?

— Лиянна още спи — заговорнически му смигна джуджето и се засмя.

— Както и повечето от моряците ми — допълни Киара, — а и това не бе кой знае какъв позор. Ти си по-добрия от двама ни.

— Така ли? — вдигна вежди Роло, — не забелязах.

— Там ти е проблемът — погледна го Киара — не забелязваш нещата. Като моряк съм изненадана, че при фехтовката не отчиташ клатенето на кораба. Биеш се като на твърда земя и там би ме надвил — жената сви устни, — освен ако не ме заглеждаше през цялото време на схватката.

Роло се изчерви и промърмори нещо под носа си.

— Последно, да те питам — ти си се бил с лорд Дакавар? Затова ли ви преследва? — изражението на лицето на Киара изразяваше изумление.

Роло поклати глава:

— Основно Алекс се би с него. — Отвърна й Роло, а момчето потръпна от спомена, — дълга история е.

— Навярно, но мога да послушам — имаме време. Закъде бързаме — сви рамене Киара, — а и аз все пак ви качих на кораба.

Клаус се намеси.

— Мисля, че Алекс трябва да реши какво да разкажем и какво не. Той води експедицията.

— Сигурно, щом се е бил с Дакавар — сви рамене Киара, — при това положение съм изненадана от добрата форма, в която го донесохте.

Алекс неволно се разсмя, спомняйки си ужасното състояние, в което беше.

— Не е смешно — каза Киара, — когато тренирах бой със саби, от съвсем малка ми натрапваха, че Черния Лорд е най-добрия фехтувач в цялата история на Ралмия, дори да не броим хилядите бонуси, които е получил от Прокълнатия в замяна на вековната си вярна служба.

— Това не са никакви бонуси — каза внезапно Клаус, — нямаш идея колко страда той всъщност.

— Страда? — Алекс килна невярващо глава — на мен ми изглежда, че другите страдат покрай него.

Джуджето въздъхна.

— Това е древна история, синко. Някога Дакавар е бил най-смелия рицар в цяла Ралмия. Нейната най-светла надежда. Предсказали му, че един ден именно той ще сложи край на злината на Прокълнатия. Това било грешка. Дакавар пораснал смел, но арогантен рицар. Нямало кой да се изправи на пътя му, еднакво лесно той съкрушавал и войни, и чудовища — орки, троли…

Клаус млъкна за момент.

— Прокълнатия се уплашил от силата му. Видял как орисията може и да се сбъдне. Тогава той се пременил като благочестив абат и отишъл при рицаря с измамни, но сладки слова. „Драконът Ауганфил от векове тормози Планините на Забравата, о, смели рицарю. Ти си едничкият, който може да ни спаси от него“.

Очите на Клаус пламнаха.

— Лицемерни, гнусни слова на мерзка твар! — думите му изплющяха във въздуха. — Именно Прокълнатия насъска Ауганфил срещу нашия род, за да ни вземе пещерите! Именно той го обрече на ужасната участ от блестящ красив звяр с черни люспи, наш приятел и закрилник, да стане костно изчадие, сеещо смърт и разруха, вонящо на гнилоч! ПФУ!

Джуджето изглеждаше разгорещено.

— Но накрая Прокълнатия предал Ауганфил. Костите на чудовището вече били стари и слаби и когато лорд Дакавар го нападнал,

успял да го победи, въпреки че в Града на Пророците Оракула му предсказал загуба. В известен смисъл бил прав, защото лорд Дакавар загубил себе си. Убивайки призрачния дракон, той си навлякъл неговото проклятие. От могъщ войн, надежда на Ралмия, Дакавар се превърнал в най-големия, най-кошмарния ужас за всички… а съдбата му — да сложи край на злините на Прокълнатия — била обречена и променена навеки.

— Всичко това е много интересно — промълви Киара, — но какво общо има с вашето пътуване.

— Има общо, че Прокълнатия отново протяга ръка към Ралмия — дочу се гласът на Лиянна.

Алекс веднага я потърси с поглед. Елфата бе излязла от каютата си — загърната в зелената наметка на баща си тя бе красива, но и някак тъжна.

— Перлата на Феникса е в Града на Раците — каза накрая момчето. Чувстваше, че може да се довери на непознатата Киара. — Ако лорд Дакавар я вземе и занесе на своя мрачен владетел…

Алекс не можа да довърши. Но Киара го разбра, защото лицето й пребледня като на смъртник.

ГРАДЪТ НА РАЦИТЕ

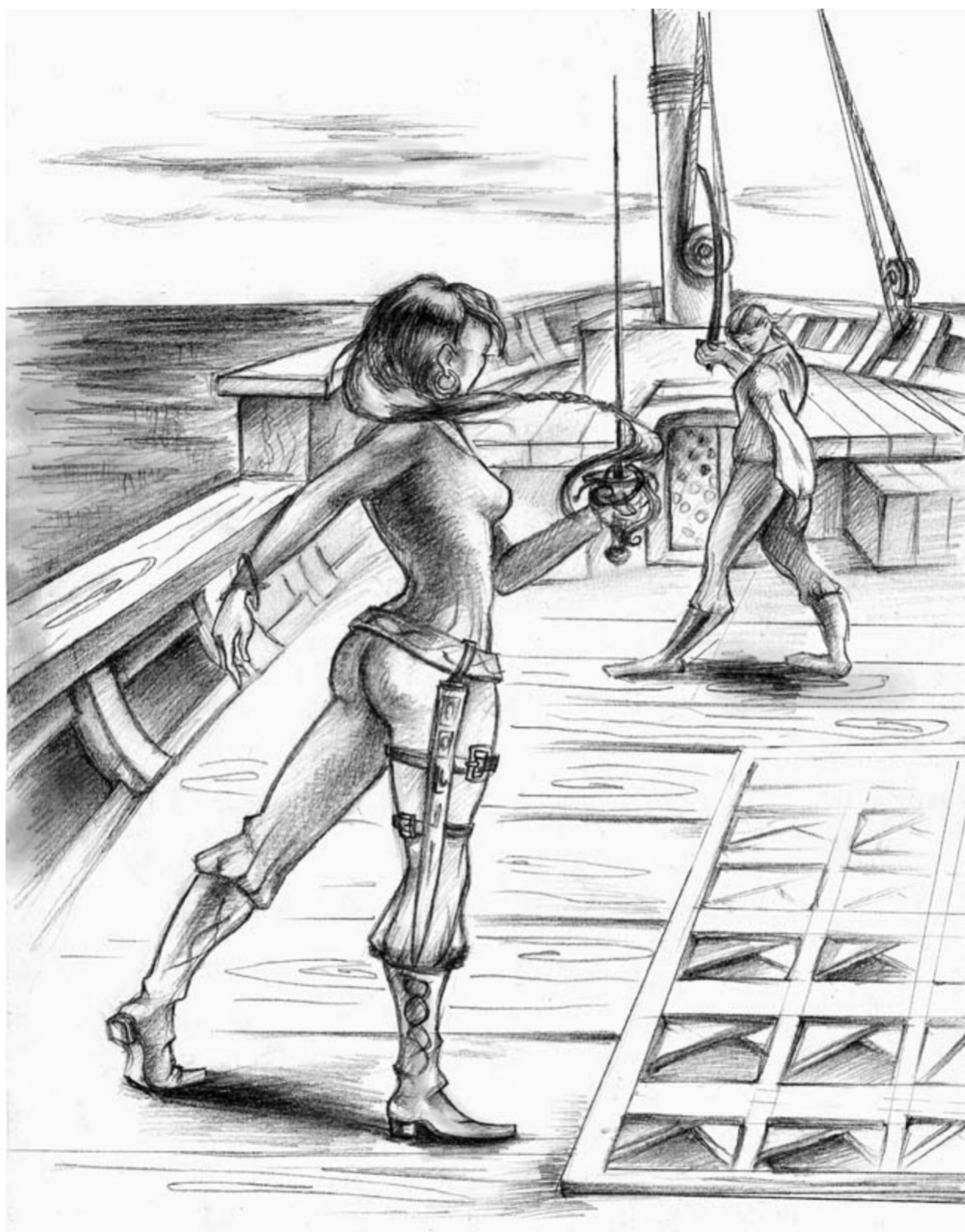

Пътят им продължи още няколко дни по реката. Времето се точеше някак безметежно, все едно не бяха в смъртоносна надпревара с

Черния Лорд и неговия зъл господар. Алекс се възстанови изцяло след сблъсъка си с Рицаря на Смъртта и прекарваше повечето си време в разговори с Лиянна. Изправяйки се заедно срещу Дакавар, двамата бяха станали още по-близки, а любовта помежду им — още по-силна. Но те не бяха единствените на кораба, които имаха романтични преживявания. Роло и Киара също се сближиха и прекарваха по-голямата част от деня, заедно, разказвайки си забавни истории един на друг, разхождайки се по палубата или дуелирайки се рано сутрин. В следващите битки помежду им Роло се представи много по-достойно и потвърди думите на Киара, че все пак е по-добрият боец от двамата, макар не всякога това да значеше победа. През един от дните Алекс се присъедини към тях, слагайки Бронята на Сребърната Луна и отново размахвайки Меча на Дракона — за пръв път след страховитата си среща с Дакавар.

Тримата направиха зрелищна тренировка пред всички, които бурно аплодираха сдържаната прецизност на Киара, спиращата дъха акробатика на Роло и мощните удари на Алекс, който блестеше в сребърните си доспехи. В крайна сметка нямаше ясен победител, тъй като всеки един от тримата имаше моменти, в които можеше да надвие един от съперниците си, но двама в никакъв случай.

Накрая наближиха Града на Раците. Щом това стана, лицето на Киара потъмня и причината бе ясна за всички. Над града се издигаше гъст дим, който като огромна сянка се разстилаше в небето.

Алекс потръпна и за момент страх скова сърцето му.

— Лорд Дакавар? — зададе на глас въпроса, който измъчваше всички.

Лиянна успокоително постави ръка на рамото му.

— Изключено — замисли се Киара, — няма как да ни е изпреварил.

Роло поклати глава. Макар да не го показваше външно, той също бе силно разтърсен от срещата си с Рицаря на Смъртта, която бе разклатила иначе непоклатимата му самоувереност. Възможността отново да се изправи срещу Черния Лорд го плашеше, макар и може би не чак толкова, колкото Алекс.

Клаус стоеше надвесен над кърмата, а лицето му бе мрачно и намръщено.

— Не е лорд Дакавар — процеди той през зъби, — той може много неща, но магическото телепортиране не е от тях.

— Може да са орки — каза тихо Киара.

— Тук? Не са и орки — джуджето изглеждаше силно разстроено.

— Какво тогава? — попита Роло — Подозираш нещо, кажи!

Клаус ги погледна мрачно.

— Обитателя — каза накрая.

В съзнанието на Алекс изплува ужасният спомен от бестиария, изобразяващ неимоверно грозно същество с няколко очи, втренчили поглед навсякъде.

Момчето си спомни думите на Санарос за него: „Обитателя е древно същество, зло и покварено. То не служи дори на Прокълнатия. Някога е било джудже, но от алчност и жажда за власт се променило в звяр, отмъкнало богатствата на близките си и незнайно как ги отнесло на Пъкления остров, където живее и до ден-днешен. Дано пътищата ви не се кръстосат никога.“

Някога е бил джудже… Алекс изтръпна, когато си спомни и предсказанието на Оракула: „И старата Сянка, дето дебне и плете козни като паяк, тя също, нейния палач и той, но и още един, що някога е бил джудже.“

Никой не каза нищо за мрачното предположение на Клаус, но щом стигнаха в града, истината изплува.

— Дойде от морето — рече им един старец на кея, жадно отпиващ от бутилка грог. — Никога не бях виждал по-грозна твар. Всичко е заради тая проклета Перла, казвам ви. Трябваше да я махнем от града. Ама на̀ — уловил я в мрежите си сина на кмета, та хайде, талисман била. Какъв талисман само…

Старецът спря за миг мрачните си размисли.

— Та, за Обитателя ми беше думата — каза накрая. — Не бях виждал толкоз грозно създание, нито пък толкоз проклето. Чутурата му една остра, с клюн като на лешояд накрая, пък очи бол — като на някой паяк. Парите си гледал с тях, казваше баба ми. Но да оставим паметта й на мира. Та тоз проклет добитък се отправи баш дето държим Перлата — в центъра на града, в къщата на кмета. Почерни всеки, дето се озова на пътя му — или с проклетите си нокти, пусти да опустеят дано! — или с езика си, дето плюваше огън навсякъде. Накрая като

грабна Перлата, се повърна назад и, стискайки я в едната си лапа, нагази пак в морето и отплува към гадния си остров.

Клаус въздъхна тежко. Алекс беше като попарен. Огромна тежест се стовари върху плещите му.

— Изпревариха ме — каза той отчаян, — сега Перлата е загубена.

— Не — възрази джуджето, — просто е в лапите на Обитателя.

— И как ще си я вземем оттам? — тръсна русата си глава момчето. — Нито можем да стигнем до проклетия му остров, нито знаем как да го победим…

— За стигане до острова — обади се тихо Киара, — всички знаят къде е и мога да ви закарам до там — лицето ѝ помрачня. — Но моряците ми ще искат много пари за това.

— Толкова стигат ли?

Лиянна изсипа всичките златици, дадени от баща ѝ в ръцете на капитанката. Алекс добави и част от своите.

— Не знам — честно си призна Киара. — Трябва да питам хората си.

Много от тях бяха смразени от мисълта да пътуват до Пъкления Остров, но у повечето алчността надделя и малцина бяха тези, които се отказаха.

— Добре — доволно кимна Киара. — А сега трябва да купим някои неща за кораба. Плаването по море, особено по това време на годината, е много различно от това по реката.

Така те изгубиха още един ден в купуване на по-здрави въжета и платна, по-яки гребла, допълнителни провизии. Отвсякъде слушаха една и съща мрачна история за нападението на Обитателя, а по някои от къщите се виждаха и следи от огромните му нокти или огнения му език — мощни резки по стените на сградите или петна от изгоряло. Не всички обаче бяха мрачни — предприемчиви търговци бяха направили дървени фигурки на Обитателя на цена златица за едната. Алекс се излъга и си купи. Фигурката беше нескопосно издялано дървено парче, мацнато със зелена боя, с некадърно нарисувани очички по главата му и остро клюнче от мида.

Едно обаче беше ясно — създанието бе наистина грозно.

Когато се върнаха на кораба, хапнаха мълчаливо и се разотидоха по каютите си — утре щяха да стават рано. Алекс си открадна бърза целувка от Лиянна и се прибра в каютата си. Сетне с натежало сърце

бръкна в торбата с багажа си и макар да не искаше да безпокои стария Санарос, потърка лампата за връзка с него.

Видението на архимага изплува в блъвнат облак дим. Старецът изглеждаше още по-изнемощял и се бе увил във вълнена роба, с качулка, спусната над изпитото му лице.

— Алекс — усмихна се слабо той, — толкова се радвам, че ми се обаждаш. Вече сме останали само аз и Грец в замъка. Пък той, миличкия, не е най-интересният събеседник… но кажи за тебе. Намери ли Перлата?

— Аз… съжалявам, архимаг, но нося лоши вести… — Алекс се запъна.

— Какви? — попита Санарос, сетне намигна на момчето. — Хайде, кажи ми смело. Не съм толкова слаб, колкото сигурно изглеждам.

— Аз… — заекна Алекс. — Перлата… е открадната.

— Тъй ли? — Санарос се изправи рязко. — От кого? Лорд Дакавар?

Момчето зяпна:

— Вие знаете за него?

— Да, да, разбира се — Санарос изглеждаше напрегнат. — Злият палач на Прокълнатия, надявах се той нивга да не се надигне от гроба повече, но, уви, предусещах, че отново ще тръгне на рат. Но кажи ми, той ли е взел Перлата?

— Не — поклати глава Алекс, — въпреки че се опита да ме убие. Обитателя я е взел.

— Какво!? — кресна Санарос и момчето потръпна от внезапния гняв, избликнал от стареца. — Това отвратително чудовище отново… както и да е. — Архимагът се овладя. — Мисията ти става все по-трудна, момчето ми — смекчи се и гласът му. — Обитателя е могъщо чудовище. Ти обаче си едничката надежда на Ралмия. Старите благородници вече измряха от страшната болест, поразила краля, а може би и моя час скоро ще удари.

— Не се притеснявайте — каза младежът по-смело, отколкото се чувстваше. — Няма да ви проваля. Аз… ще взема Перлата и ще ви я донеса. Обещавам!

Алекс стисна зъби.

— О, Алекс — грейна лицето на Санарос. — Ти си най-смелият младеж, който някога съм виждал. Толкова се радвам, че помагаш на Ралмия. И знаеш ли, аз ти вярвам. Сигурен съм, че ще успееш да ми донесеш Перлата, да донесеш мир на моето селение.

Сетне старецът отново стана мрачен.

— Имаме само още едно свързване помежду ни, Алекс. Обади ми се, когато вземеш Перлата.

И образът на стареца се разсея в облак дим.

ПЪКЛЕНИЯТ ОСТРОВ

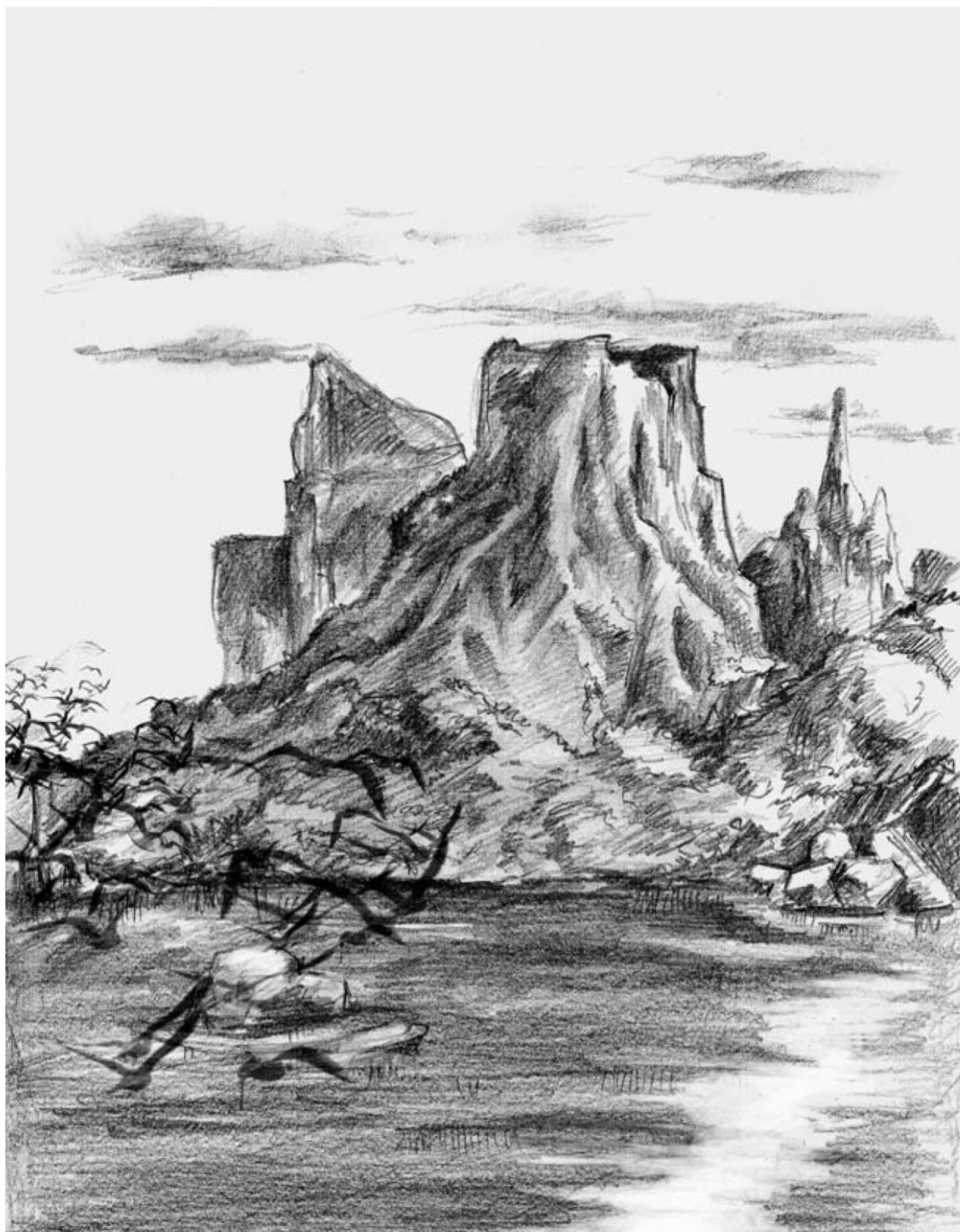

Преминаването от устие на река в море не е сред най-приятните неща за един моряк и поради това всеки на борда на малкото корабче на

капитан Киара бе изключително доволен, когато най-после навлязоха в морската шир, след като срещуположните течения на устието на река Снежноструйка ги бяха бутали ту напред, ту назад.

— Кофти работа беше тая — каза Роло на Киара, когато всичко свърши.

— Като всеки път — сви рамене тя. — Не си ли влизал друг път в морето?

— Въобще не съм плавал по море — сви рамене морякът.

— Е, в такъв случай, ако обичаш самото плаване, те чакат незабравими мигове.

Алекс обаче също никога не се бе качвал на кораб, още по-малко на платноход и единственото, което го чакаше, бе морската болест. Почти целия следобед от първия си ден в морето младежът прекара на перилата, мъчейки се да изхвърли зад борда всичко, което бе ял през последните няколко дни. Лиянна се тревожеше много, а накрая взе, че й прилоша и на нея и единствено някакъв горчив илач от Киара ги отърва от мъките.

Пътят им до Пъклення остров бе не повече от два дни. Той бе самотно място, благословено от природата, с гъсти гори, макар да не бе особено голям. Или поне така казваха слуховете за него.

За съжаление, още преди векове Обитателя се бе заселил там със задигнатото богатство на виден род джуджета и оттогава никой не припарваше до мястото.

— Обитателя досега не бе нападал градове, само отделни кораби — сподели Киара. — И то рядко.

— Той е ловец на съкровища — мрачно каза Клаус. — Дошъл е за Перлата. Когато напада, търси ценни накити и предмети, които да добави към колекцията си.

— Откъде знаеш толкова за него — поинтересува се Алекс.

— Някога е бил джудже — отвърна Клаус. — Наследник на славен род и самият той велик майстор ковач. Голямата му слабост били красивите предмети, които изработвал, купувал, или наследявал. За нещастие тази страст го обсебила. Той започнал да се притеснява, че всеки би искал да открадне неговите богатства. Самият той, лаком за чуждото, търсел своите собствени недостатъци при другите. Накрая лудостта му го погълнала и той започнал да се занимава с магии. Изковал чудна броня, която навличал всякога, дори когато спи. Тя била

непробиваема и инкрустирана със зелени скъпоценни камъни, които, разположени на шлема му, следели кой влиза и какво пипа в дома му и ако имало нещо, светвали предупредително, за да може старото джудже да се справи с натрапника.

С времето обаче и това не стигнало на чудовището, известно днес като Обитателя. Той хвърлил драконови люспи, смесени със странни билки в ковашката си пещ, нашепвайки още по-странни и мрачни заклинания. Накрая, както си бил с бронята, скочил в пещта. Наместо да изгори обаче, доспехите му станали едно с него, превръщайки го в огромно и зло изчадие. Той взел всичките си съкровища, като откраднал и тези на рода си и избягал от джуджетата, някак си добирайки се до острова, наричан днес заради него Пъклен. И до ден-днешен неговата страст и най-голяма слабост са красивите предмети, и до ден-днешен шестте му очи — наследство от онези зелени скъпоценни камъни — алчно блещукат насам-натам, въртят се безспир и следят — дали пък някой няма да пипне имането му?

Клаус спря за момент и си пое дълбоко дъх.

— Когато Алекс ми каза за Перлата, първия, за който се сетих, че ще я поиска не беше Прокълнатия, а Обитателя. Разликата между двамата е съществена, макар копнежа им да е еднакво гнусен и покварен. Прокълнатия иска Перлата, за да отключи силата в нея и да я използва срещу нас; Обитателя иска самото богатство, самата Перла, за да си я има, да си я гали, да й се радва и да й трепери.

— Колко тъжно — каза Лиянна.

— Според мен е отблъскващо — обади се Роло.

Алекс бе съгласен и с двамата, мнение, споделено и от джуджето.

— Прави сте — каза то. — От най-великия наш ковач, днес Обитателя е най-големия урод на Ралмия. Дори Прокълнатия го презира.

* * *

Лорд Дакавар се бе усамотил в един стар полусрутен храм, където отдавна никой не ходеше. При липсата на неговата гробница, скрита дълбоко-дълбоко в недрата на Планината на Забравата и това щеше да свърши работа.

Един от скелетите скуайъри дойде и навеждайки почтително глава остави купа бистра вода пред Рицаря на Смъртта. Дакавар отпрати слугата си с едно махване на ръката и изсипа листенца от гнусния черен имел в купата. Водата забълбука и закипя, започвайки да пръска тъмна пара, от която се оформи образът на Прокълнатия.

— Промяна в плановете ни, мой верни рицарю — прошепна режещият глас изпод качулката. — Обитателя е откраднал нашата безценна Перла и сега момчето спасител е по дирите ѝ.

— Какъв шанс има то срещу създание като Обитателя, господарю мой? — запита лорд Дакавар, като скептицизмът се усещаше дори в неговия гробовен глас.

— Момчето се оказа по-силно, отколкото го смятах в началото, мой верни рицарю — отговори Прокълнатия. — То сполучи да намери предани другари сред глуповатите ралмийски народи, както и предвидих от самото начало. Те могат да му помогнат и да ни отърват от онова досадно същество.

— Какво ще стане, ако момчето успее да вземе Перлата, господарю мой — вдигна очи лорд Дакавар.

— Просто ще свърши нашата работа, мой верни рицарю — ехидно отвърна Прокълнатия. — И най-после ще имаш възможност да се позабавляваш.

Сянката на Злия сякаш се уголеми.

— Извикай капитан Хорсах на своя страна — меко предложи Прокълнатия. — Подгответе засада на момчето спасител. Щом то излезе от острова с нашата Перла, изтребете екипажа му и него самия. Донеси ми Перлата и най-сетне ще усетиш върховното удоволствие на победата, мой верни рицарю.

С тези думи Прокълнатия изчезна.

* * *

На третия ден от плаването си приближиха острова. На пръв поглед нищо не подсказваше, че тук живее Обитателя. Това бе слънчево и ведро място, обрасло в гъста растителност. С приближаването на кораба към него, Алекс видя, че там тече река, вливаща се в морето и от нея пият вода различни животни — елени, маймунки.

— Сигурна ли си, че това е островът? — попита той Киара.

— Напълно — отговори му тя. — Въпреки че разбирам въпроса ти. Той наистина изглежда миролюбив, но според легендата Обитателя живее в центъра му, в огромен древен храм на Прокълнатия, останал там от незапомнени времена.

— Той обаче не е слуга на Черната Сянка — намеси се Клаус. — Държа да подчертая това. Изборът му на обиталище вероятно се дължи на общите негативни енергии, съдържащи се в магиите и на двамата.

Не след дълго корабът заора дъното и изнурените от плаването моряци слязоха на брега да заредят запасите си от прясна вода, като се озъртаха нервно насам-натам.

Алекс също слезе, следван от Роло, Клаус, Киара и Лиянна. Времето бе чудесно и момчето подозираше, че островът има някакъв специфичен микроклимат, тъй като в останалата част от Ралмия настъпваше зима.

Животинките, които пиеха вода, ги гледаха любопитно и не се плашеха от тях.

— Колко са доверчиви! — зарадва им се Алекс и дори погали един елен по муцуната.

— Сякаш тук няма хищници — съгласи се Роло.

— Няма — каза Клаус. — Или по-скоро е само един. Това е Обитателя и те го познават отлично.

— Ние поне не приличаме на него — вметна Роло и тримата се разсмяха нервно.

— Кога тръгваме? — попита Лиянна.

— Тръгваме ли? — обърна се Алекс. — Но, скъпа…

— Да? — Елфата вдигна въпросително вежди, а очите й заканително блеснаха. — Слушам те.

Алекс се приближи до нея и сложи ръце на рамото й.

— Ще е опасно, Лиянна — каза загрижено момчето.

— И ти си по-подготвен от мен за това, така ли? — повиши глас елфата — Голямо самочувствие изведнъж ти дойде.

— Страх ме е да не те изгубя — бързо поясни Алекс. — Няма да го понеса — добави той след миг.

— А моите чувства към теб? — елфата го прегърна. — Мислиш, че на мен ми е все едно?

— Стига глупости — Роло сложи ръце на кръста си. — Вие, жените, нямате работа с това чудовище.

— Охо — заканително възкликна Киара. — Ето един с къса памет. Ако си спомняш, преди няколко дни те търкалях като пале по палубата.

— Ъъ, тогава не бях подготвен — изчерви се Роло. — В последно време…

— Вие двете оставате тук с екипажа — прекъсна споровете Клаус, прегърбен като от някаква грижа.

Киара възмутено погледна джуджето, а Лиянна отвори уста, затвори я, после пак я отвори.

— Очаквах повече разум от теб, Клаус — каза елфическата принцеса.

— Това няма общо с разума, а с чувствата, миличка — промълви Клаус. Джуджето изглеждаше старо и много уморено. — Вие двете сте невероятни, млади жени и аз съм убеден, че сте по-добре подготвени за това изпитание от момчетиите до мен — и той изгледа Алекс и Роло критично.

Двамата се размърдаха, чувствайки се неудобно от оценката на стария им приятел.

— Аз обаче си оставам проклет традиционалист до мозъка на костите си — продължи Клаус — и не искам две прекрасни дами да виждат Обитателя. Той е срамът на джуджетата, нашето най-голямо унижение в цялата ни история — очите на стареца се намокриха от сълзи. — Не искам да ставате свидетели на това. Как ще ви погледна после?

Лиянна приближи старото джудже, което беше силно разстроено, клекна до него и го прегърна.

— Клаус, Клаус… — каза тя. — Как можеш да си помислиш, че заради безумието на един, ще помислим лошо за твоите събратя или за теб?

— Джуджетата сме упорит и инат народ, миличка. — Клаус я погали по лицето. — Като ти казвам, че не искам да го виждате, значи не искам, става ли?

Преди някой да успее да го прекъсне, той продължи:

— Освен това, ако най-лошото се случи, вие двете с Киара ще имате отговорна задача. Трябва да стигнете по най-бързия начин до

краля на елфите и до градовете на хората и джуджетата, и да ги предупредите за всичко — за Перлата, за появата на лорд Дакавар. Няма да помогне много — лицето на Клаус бе каменно, — но сте длъжни поне да подготвите хората… ако най-лошото се случи.

Сетне Клаус се усмихна криво.

— Но то няма да се случи. — Джуджето намигна на елфата и Киара. — Ще върна вашите любими живи и здрави. Обещавам.

— А сега вие двамата — той се обърна към Алекс и Роло, — напред към центъра на острова. Да взимаме проклетата Перла и да се махаме оттук.

Младежите се спогледаха, сетне тръгнаха подир вече започналото да крачи напред джудже.

Приятелките им останаха зад тях.

ОБИТАТЕЛЯ

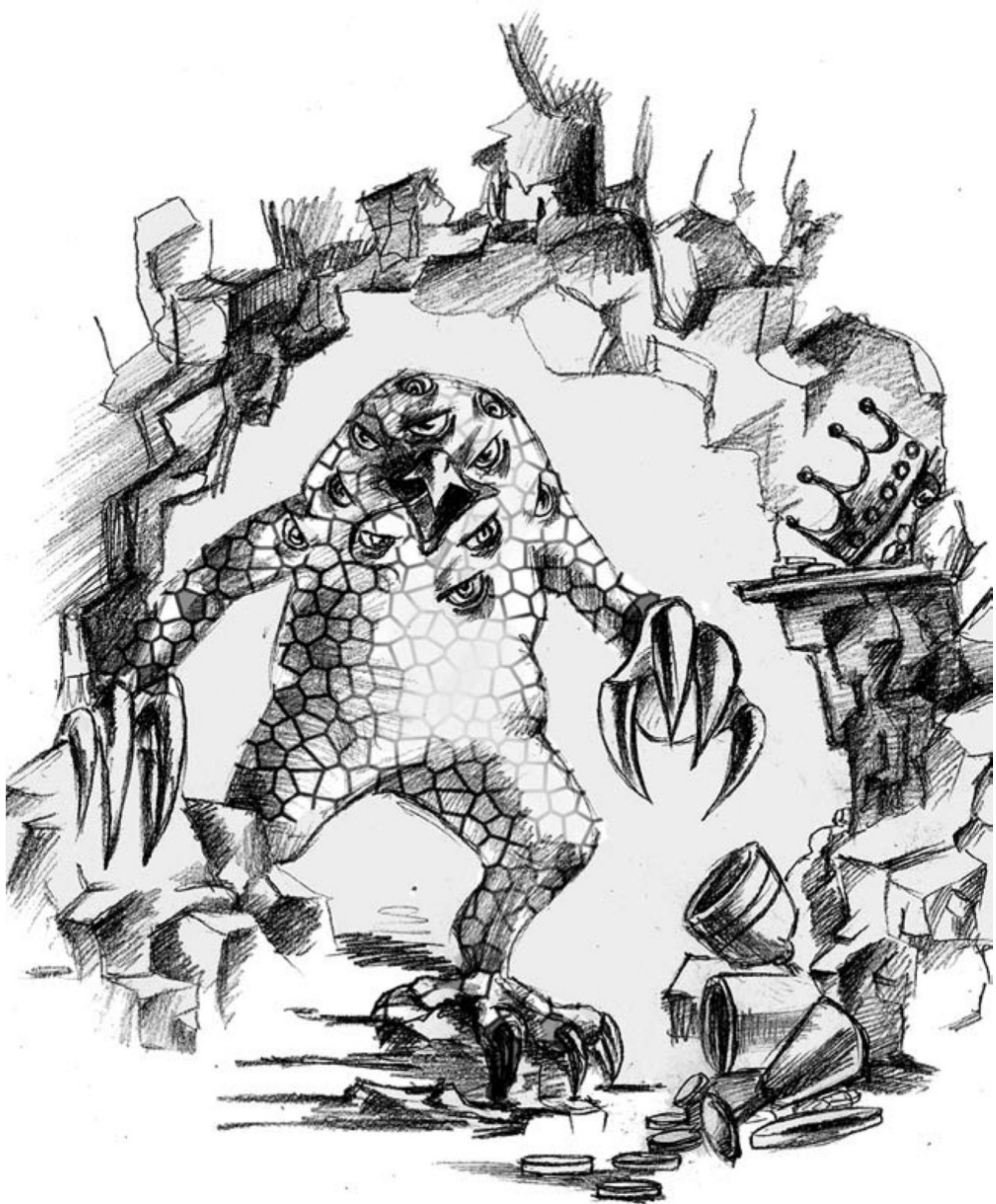

Пътят през гората, която приличаше на джунглите от света на Алекс, бе нелек и дълъг, при все че островът не бе голям. Пътеки

нямаше, всичко бе обрасло в лиани и гъсти храсталаци, които запречваха пътя. Алекс и Роло трябваше да разсичат с оръжията си увисналата на пътя им растителност, за да могат да продължат.

И тримата спътници се бяха умълчали, а Клаус направо изглеждаше угнетен. Това никак не се връзваше с картината около тях — навсякъде пееха птици, крякаха маймуни и като цяло мястото изглеждаше пълно с живот, по нищо не личеше, че е бърлога на чудовище. Сочни плодове растяха по дърветата и чакаха някой да се пресегне и да ги вземе.

След време, изморени от постоянно обикаляне между огромните дървета и проправяне на път през лианите, тримата спряха да починат. Алекс предвидливо бе взел вълшебната покривчица в торбата си и тримата успяха и да похапнаха. Магическият предмет този път им сервира парчета крехко агнешко и Клаус много се зарадва.

— Любимото ми месо — каза той и лакомо заяде, за момент забравяйки за всякакви грижи.

След тази кратка почивка продължиха по пътя си. Постепенно растителността около тях стана по-рядка, а зеленият покрив от листа над главата им се разкъса, сякаш през него бе минал някакъв чудовищен звяр.

Не сякаш, а защото, даде си сметка Алекс, забелязвайки следи от огромни нокти по кората на дърветата. Накрая стигнаха долина, в чиито център се издигаше уродливо капище — огромна каменна сграда в пирамидален стил, на върха на която имаше гигантска дупка, сякаш нещо бе паднало с все сила отгоре ѝ.

Алекс потръпна, като се замисли какво ли може да е то.

— Зловещо — сякаш прочел мислите, му каза Роло.

— Да разучим! — Лаконично коментира джуджето и слезе надолу към долинката.

Двамата младежи го последваха, стараейки се да не вдигат много шум. Приближавайки храма, забелязаха, че от близо той е още по-огромен и грозен.

— Много е стар — тихо обясни Клаус. — Някога в древни времена тук е имало гоблинско племе, което го е построило. Измрели са обаче много преди дори Обитателя да дойде тук. От тях е останала само почитта им към Прокълнатия и разни други чисто митологични фигури.

Входът на старото капище бе заринат в боклуци.

— Ъгх — нададе звук на погнуса Алекс, когато приближи вратата и усети как отвратителната воня го блъсва в носа.

— Глупак! — Роло го сграбчи за ръка и го издърпа настрана — не заставай пред входа.

— Няма проблем — намеси се Клаус. — Обитателя влиза през покрива на постройката. Да заобиколим!

Тримата тихо обиколиха храма, взирайки се във вътрешността му през редките прозорци и пукнатини, образували се от времето. През тях се виждаха струпани по земята злато и съкровища, скъпоценни камъни, дори килими и фигурки от ценна кост — слонова, драконова? — Алекс не можеше и нямаше как да прецени.

— Уха! — възкликна Роло — тук има богатство за цели народи!

— Тихо! — скастри го джуджето — това е кърваво и прокълнато имане. Не се оставяй разкоша му да те води за носа. С нищо не е по-добро от боклуците на входа.

Стигайки задната част на храма, видяха огромен процеп, през който имаха възможност да погледнат внимателно какво има вътре.

Алекс ахна.

В центъра на храма, внимателно поставена на малък олтар, лежеше перла, която хвърляше огнен блясък, осветяващ целия храм, всичките богатства, целия захвърлен разкош.

— Това е — каза Алекс, — сигурен съм. Това е Перлата! — Той развълнуван се обърна към приятелите си.

— Да, Перлата на Феникса — гласът на Клаус бе изпълнен с благоговение.

— Нещо не е наред — отвърна Роло, не споделяйки ентусиазма на приятелите си, — къде е Обитателя?

В този миг нещо капна до тях. Тримата вдигнаха глави едновременно и видяха чудовищно създание, вкопчило се като муха отвесно на стената на храма. От полуразтворената му човка се стичаше слюнка, а отрупалите като гроздове продълговатата му глава очи се бяха втренчили към натрапниците и блещукаха с неистова злоба. Тялото му бе продълговато и мускулесто, покрито с лъскави зелени люспи, а лапите му бяха издължени и снабдени с дълги, остри като на мравояд нокти, с които се бе закачило на стената.

— Бягайте — тихо прошепна Клаус и в следващия миг Обитателя нададе неистов писък, който разцепи въздуха и накара всички звуци из

целия остров да замлъкнат.

От човката на създанието изскочи дълъг, мазен език, подобен на този на хамелеон, който обаче в края си пламна и блъсна Алекс с все сила, изтласквайки го на десетина метра назад.

— Не! — изкрещя Роло и извади сабята си.

Съществото се спусна до него и се изправи на задните си лапи, вдигайки предните за удар. Огромните му нокти, извити като ятагани, блеснаха на слънчевата светлина, но в този миг се чу характерния звук от шрапнелите на Клаус и Обитателя изрева от болка. Задната част на врата му се зачерви от кървавата рана.

Създанието се обърна и злобно изгледа джуджето, който понечи да стреля отново, но размисли и хукна да бяга, навреме избягвайки нов удар на огнения език. Обитателя се спусна на четирите си крака и хукна подире му, бягайки изумително бързо, люспестото му зелено тяло се тресеше от мощните тласъци на мускулите и след миг клюнестата му глава бе над бягащото джудже. Обитателя леко я издигна и се приготви да го клъвне, когато джуджето вдигна оръжието си и изстреля залп шрапнели право в разтворената паст на изчадието.

Обитателя се претъркoли назад, пищейки от болка, а Клаус отново набра аванс и се скри в близката джунгла. По подобен начин бе постъпил и Роло, който най-напред бе изтичал до Алекс, помагайки му да се изправи и след това двамата се бяха сврели в джунглата, навирайки се в най-близката хралупа, която намериха. За щастие на момчето от Хадънсвил, Бронята на Сребърната Луна го бе предпазила дори от огнения удар и сега Алекс бе само задъхан и изплашен.

Двамата с Роло се свиха в хралупата, където се бяха скрили и се заслушаха в звуците наоколо. Над всичко ехтяха гневните писъци на Обитателя, който явно се бе съвзел от удара на Клаус и сега търсеше него и приятелите му, подскачайки от клон на клон и помитайки всичко по пътя си.

Една маймуна, имала нещастието да не избяга навреме, бе буквално разпарчетосана от разгневеното същество и кървавите й останки паднаха точно пред хралупата, където Алекс и Роло се бяха скрили. За тяхно щастие, Обитателя не ги забеляза и скоро звукът от пронизителното му пищене се отдалечи по посока към капището. Явно звярът бе решил да се прибере при съкровищата си.

Въпреки това двамата младежи си останаха в хралупата, сковани от ужас и мокри от студена пот, неспособни дори да кажат нещо. Досега не бяха виждали толкова отвратително същество. Дори Черния Лорд Дакавар не беше такъв, в него имаше някаква грация, някакво достойнство, гробовни наистина, зли, но ги имаше.

Това бе създание на безумието, въплъщение на среднощния кошмар на нечий болен мозък, грозно, зло и противно.

По едно време звук от стъпки се разнесе навън и скритите Алекс и Роло усетиха как сърцата им се качват в гърлата. Двамата издигнаха оръжията си напред към входа на хралупата, очаквайки всеки миг гнусната морда на Обитателя да грейне олигавена пред тях.

Вместо това обаче видяха усмихнатия Клаус.

Въздишка на облекчение се изтръгна и от младежите.

— Слава Богу, че си жив — изпъшка Алекс и се изправи, прегръщайки старото джудже.

— Наистина — кимна Роло, избърсвайки потта от челото си. — Като видях онова отвратително нещо над теб, рекох, че това ще ти е краят.

— Хе-хе, все бързате да ме отпишете — засмя се джуджето. — Да ви кажа, че когато огромния клюн на онова грозилище се извиси над мен и аз си рекох, ами, Клаус, това беше, язък за момчетата. Ама видяхте ли, не беше чак толкова страшно.

— Не беше страшно ли? — възмути се Роло. — За пръв път брах такова шубе през живота си.

— Аз нямах време и да се изплаша в началото — съгласи се Алекс, — то просто ме помете. След това само чаках кога ще ме намери да ме довърши.

— Стига, деца — засмя се Клаус. — Можеше да е много по-зле, а вместо това се отървахме само с уплаха от първата си среща с гостоприемния Обитател и открихме къде държи Перлата.

— М-да — замисли се Роло, — сега, ако намерим начин и да я вземем, би било великолепно.

— Аха… — обади се и Алекс. — На мен това същество ми изглежда просто непобедимо.

— И това го казват хора, кръстосвали остриета с лорд Дакавар — нахока ги джуджето. — Стига сте се вайкали, аз знам как да вземем Перлата.

— Така ли — двамата зяпнаха почти едновременно.

— Ами да — продължи джуджето. — Докато ти, Алекс зяпаше Перлата, а ти, Роло — златото около нея, аз огледах и самия храм. Структурата му е простичка, но пък ни върши работа. Има точно три помещения, коридор за навън, стаята, в която е Перлата, и още една, където Обитателя явно влачи плячката си. Вижте какво ще направим — джуджето ги привика с пръст да дойдат до него. — Ти, Роло, първи влизаш да примамиш Обитателя подире си.

— Аз? — почти изплака морякът. — Но защо аз?

— Само да го подмамиш, бре човек — потупа го успокоително по рамото Клаус. — В това време, като тръгне след тебе, Алекс влиза вътре и взема Перлата.

Момчето преглътна.

— А пък аз… — Усмивката на Клаус стана още по-широка. — Аз влизам в трапезарията му и покривам всичко с моята запалителна течност. Сетне изпробваме тактиката с Дакавар. Обитателя, за разлика от него, е създание от плът и кръв и ще стане на яхния! — Джуджето щракна заканително с пръсти.

— Звучи прекалено лесно — каза Роло.

— Лесно е! — настоя Клаус. — Ще видите, че ще стане. И това още тази нощ. Сега легнете и се помъчете да поспите.

— Да поспим? — погледна го Алекс невярващо.

— Да поспите — повтори джуджето. — Аз ще си направя някои последни приготовления.

* * *

Роло се събуди привечер. До него Алекс още спеше и морякът стана внимателно, за да не го събуди. Клаус стоеше пред хралупата и замислено всмукваше от лулата си.

Морякът си даде сметка, че го вижда да пуши за пръв път от първата вечер на запознанството им.

— Ела тук — тихо му каза джуджето и морякът пристъпи към него. Сетне го погледна иззад дима, който бълваше. — Никога не пали такива неща. Много е вредно.

— А ти защо пушиш тогава? — поусмихна се Роло.

Клаус не му отговори, а пак си дръпна от лулата.

— Нали не си се вързал на тая история, дето я казах пред Алекс? — запита джуджето и издиша дима.

— Коя? — напрегна се морякът.

Клаус го погледна.

— Изобщо няма да е лесно. Наговорих тези неща, за да го успокоя. — Джуджето се почеса. — Алекс е силно момче, Роло, но много неща му дойдоха на куп. Оракула с онова гнусно предсказание, Черния Лорд, а сега и това. Ако не беше елфата, щеше да се е предал отдавна.

Роло сви устни:

— Алекс е по-опасен, отколкото си мислиш. Напредъка му, дори само що се отнася до боя с меч, е повече от забележителен.

— Никой не му го отрича, Роло — отвърна джуджето. — Макар и сам да знаеш, че Меча на Дракона и Бронята го правят да изглежда много по-добър, отколкото е. Забележи, че Обитателя удари първо него и той бе съвсем безпомощен.

— Така е, но…

Джуджето прекъсна моряка.

— Млъкни и ме слушай. Ако не вярвах в него, нямаше да се забърквам в това. Алекс е най-добрия човек, който съм виждал, по-добър няма да намериш. Пази си го като приятел. Той обаче има нужда от малко спокойствие преди тази нощ, защото иначе ще се срине. А нощта ще бъде тежка.

Клаус погледна Роло и си дръпна още малко от лулата. Сетне издиша дима:

— Знаеш ли истинското име на Обитателя, моряче?

Роло поклати отрицателно глава. Очите на джуджето бяха дълбоки и мрачни като кладенци.

— Юрген — изговори бавно то. — Казвал се е Юрген. Както споменах, най-великият ковач на нашия род. Има обаче нещо, което не ви разкрих. — Клаус пак си дръпна от лулата и направи няколко димни колелца.

— Юрген… — бавно повтори той. — Юрген Ковача, Юрген, майстора на съкровища… дядо Юрген…

— Какво? — зяпна Роло.

— Аз съм на 300 години, моряче — погледна го мрачно джуджето. — Баща ми е син на Юрген Обитателя, а аз съм негов внук.

— Онова… нещо… — заекна Роло — е твой дядо?

— Точно така — потвърди Клаус. — И аз ще го убия тази вечер.

Морякът потръпна от решителността в думите на Клаус.

— Трябва да сложа край на това нещо — продължи джуджето. — На тази гавра с моя род, с моето семейство, с моя свят…

— Имаш подкрепата ми — тихо го окуражи Роло.

— Не ти ща подкрепата — пресече го Клаус. — Алекс има нужда от твоята подкрепа. Бъди до него и му помогни да оцелее до края. Той е близко, усещам го.

Клаус замлъкна за миг, сетне продължи:

— А моят е още по-близко. — Джуджето вдигна ръка, за да не го прекъсват и всмукна още малко от лулата си. Сетне рече, издишвайки дима от дробовете си: — Ако тази вечер се наложи да се жертвам, за да спра Обитателя, ти трябва да си близо до Алекс и да му попречиш да прави глупости, ясен ли съм?

Очите на Роло се навлажниха.

— Искаш много от мен, Клаус — опита се с пресипнал глас да възрази морякът.

— Не ми циври. — В гласа на джуджето нямаше никакво съчувствие. — Затова и не взех жените, ама и вие не сте по-добри. Искам нещо простичко от теб — Алекс да не прави простотии, когато моя миг удари, ясен ли съм.

Роло постави лице в дланите си, мъчейки се да преглътне потеклите сълзи.

— Ясен ли съм? — потрети Клаус.

— Ще бъде както искаш, приятелю — глухо отвърна младежът.

— Добре — меко отговори Клаус и постави ръка на рамото му. — А какво пък, може и да си изляза жив от тук.

— Алекс! — гръмна гласът на стареца, будейки момчето. — Време е да си вземем една перла от един гущер. Да не чакаме повече.

ПОГРЕБАЛНА КЛАДА

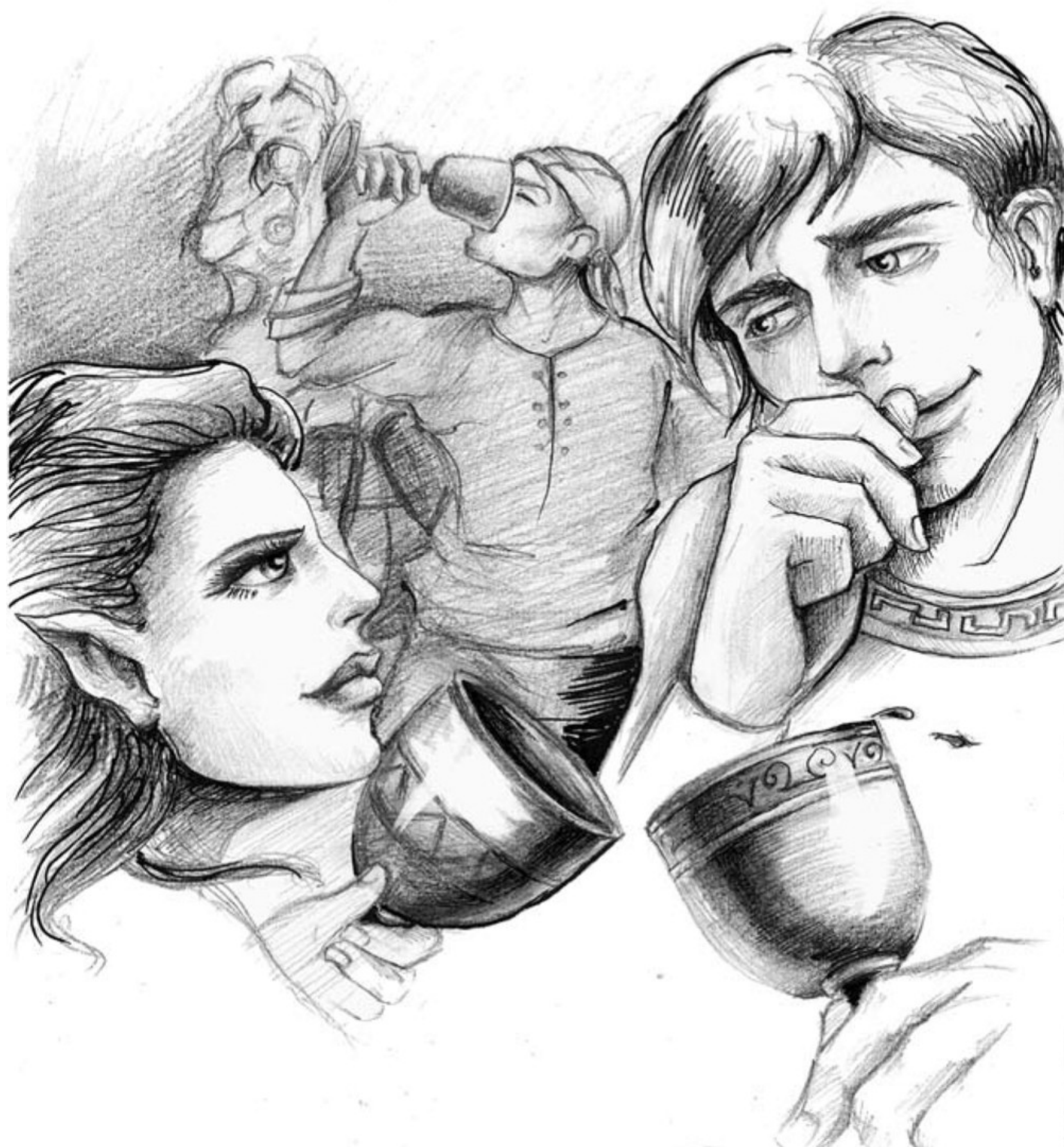

Песента на щурците, която се чуваше дори вътре в черното капище на Обитателя, приглушаваше стъпките на Роло. Морякът пристъпваше бавно и внимателно по сухия каменен под с изтеглена сабя в ръка и постоянно шарещи надолу и нагоре очи.

Но предпазливостта бе излишна. Когато стигна залата със съкровища, видя, че Обитателя е легнал върху постеля от златни монети, а мускулестото му зелено тяло се е увило като змия около олтара, върху който лежеше Перлата на Феникса. Всичките му очи бяха склопени, но дори и в състояние на покой Обитателя изглеждаше хлъзгав и отблъскващ. „Дали пък да не опитам да му открадна Перлата, докато спи“, замисли се морякът, но тази идея пропадна още преди да се е опитал, тъй като едно от очите на създанието мигна. Миг по-късно всичките светнаха злокобно в нощния мрак.

Роло преглътна, подритна една златна чаша и я хвана във въздуха.

— Хайде, ела ми де — каза той високо, мъчейки се да овладее сърцето, бясно тупкащо в гърдите му. Обитателя се разви бавно от олтара си и Роло вече бягаше, когато огненият език на изчадието взриви мястото, където само до преди миг морякът се беше намирал.

Обитателя нададе отблъскващия си писък и с мощен скок хукна подир дръзката човешка фигурка, посмяла да го обезпокои в собственото му леговище. По злобната му муцуна личаха белези от шрапнелите на Клаус, човката му гладно тракаше, жадна да разкъсва човешка плът. Звярът се навря в коридора за навън, по който бе побягнал Роло и не забеляза Алекс, който бе застанал до една пролука в задната стена на храма.

След като я разшири с Меча на Дракона, момчето влезе в обителта на звяра, бързо грабна Перлата и излезе обратно от цепнатината, както му бяха казали.

„В никакъв случай не се показвай с Перлата на чудовището“, бе го предупредил Клаус.

Алекс заобиколи бързо храма, опитвайки се да не обръща внимание на стърженето на остри нокти по камък, което долиташе отвътре. Когато обаче чу неистовият писък на звяра, не издържа и вместо да се скрие в джунглата, рязко зави към входа на капището.

Роло се бе покатерил на нещо като корниз над вратата му, а под него Обитателя бе разтворил човка и пищеше, мъчейки се да го

достигне с острите си нокти. Като видя, че не става, люспестата твар изстреля огнения си език.

Роло изкрещя и падна заедно с взрив от отломки в краката на грамадния звяр, който нададе триумфиращ вой и надигна главата си за смъртоносна атака.

Клаус не се виждаше никакъв и Алекс не издържа. Хвърли се напред, високо вдигнал Меча на Дракона. Вълшебното острие мина през плътта на Обитателя като нож през масло.

Чудовището подскочи от болка и се обърна към Алекс. Очите му яростно фокусираха първо момчето, а после и Перлата.

Алекс преглътна и в следващия миг отчаяно се метна настрана, едвам избягвайки поредния изстрел на огнения език, предизвикал взрив от отломки.

— Бягай! — изкрещя Роло и започна да мушка със сабята си звяра по краката.

Обитателя обаче го шибна с опашката си, събаряйки го отново на земята и се подготви за скок към Алекс, който стискаше Перлата в лявата си ръка и Меча на Дракона в дясната.

— Юрген! — в този миг се чу гласът на Клаус.

Обитателя спря за момент и обърна главата си така, че с три от очите си наблюдаваше Алекс, а с другите погледна изскочилото напред джудже.

— Юрген! — повтори Клаус. — Ела, де. Аз съм от ония, чиито предци обра. Ела, ела и хвани мен, Юрген. Хайде, де! — Джуджето вдигна странното си оръдие и изстреля залп шрапнели по него.

Те се забиха в тялото на звяра, но за разлика от преди, той не изпищя, а леко падна на четири крака, обръщайки цялото си внимание към джуджето. Роло стана и залитайки доближи Алекс.

— Взел си Перлата — изстена той — да се махаме!

Момчето поклати глава.

В този миг Обитателя се втурна към внука си. Клаус доволно кимна, сетне побягна обратно в храма, хлъзгайки се като на кънки по коридора, който бе покрил с дебел слой мас, която бе изпръскал отчасти от оръжието си, отчасти от тайните запаси, които винаги носеше в торбите си.

— Клаус! — викна Алекс и тръгна подире им, но Роло го хвана за ръката.

— Не! — поклати глава морякът.

— Какво не? — попита момчето — Той има нужда от нас.

Роло отново поклати глава.

— Какво има, какво ти става? — Алекс се опита да се отскубне, но Роло не го пусна.

— Той каза… — Очите на моряка се напълниха със сълзи.

Алекс го погледна, в първия миг неразбиращо, а после се опита с всичка сила да се освободи от захвата му.

— Пусни ме! — извика той — пусни ме веднага! Не мога да го оставя!

— Той поиска така, братле — процеди Роло, — не обезсмисляй саможертвата му.

* * *

Клаус стигна до края на залата, която Обитателя бе превърнал в гробище на жертвите си и се обърна към огромната твар, която бавно приближаваше към него. Изчадието се хлъзгаше по огромното количество мас, с което внукът му бе покрил всичко.

Клаус кимна одобрително. Мазнината се процеждаше отвсякъде, той бе изхарчил всичките си запаси, оставяйки и няколко пълни бутилчици тук-там из костите.

Обитателя изръмжа.

— Ела, дядо — тихо каза джуджето и надигна оръжието си, — ела по-близо.

Обитателя се приближи към своя потомък, човката му хищно тракаше. Шестте му очи втренчено и немигащо се взираха в Клаус.

За момент джуджето се замисли за Алекс и Роло и усмивка озари лицето му. Бяха симпатяги, тези двамата, като синовете, които никога не бе имал.

В следващия миг джуджето стреля. Шрапнелите се забиха право в лицето на отдавна изгубения Юрген, затваряйки четири от очите му. Обитателя изпищя и огненият език инстинктивно изскочи напред, докосвайки мазнината.

Клаус потръпна.

След миг целият храм се взриви.

— НЕЕЕЕЕЕ! — викът на Алекс разцепи нощния въздух. — Не, моля те! Неее!

Момчето се свлече на земята. Сълзите се стичаха от очите му като малки солени поточета. До него Роло не се чувстваше по-добре, неговите очи също бяха влажни, а лицето му изразяваше безкрайно страдание.

— Защо?… — хлипаше Алекс. — Не трябваше да става така, не трябваше.

Момчето се извърна към Роло, объркано, шокирано и изплашено. Морякът пристъпи до него и в следващия момент двамата се прегърнаха и заридаха, спомняйки си за Клаус. За грубоватата доброта, с която джуджето се бе отнасяло с тях. За начина, по който ги бе спасил от трола, а после и от лорд Дакавар. За тихото му чувство за хумор, за изобретателността му и за кроткото му присъствие, което им вдъхваше сили и кураж.

Двамата тръгнаха към кораба през нощната джунгла, Перлата осветяваше пътя им, но тази светлина им напомняше само за горящия храм и не им носеше никаква радост. Животни, изплашени от взрива и пожара, бягаха покрай тях, но двамата младежи бяха слепи за всичко наоколо.

На зазоряване стигнаха при кораба на брега. Лиянна и Киара се завтекоха към тях, усмихнати, че ги виждат живи и здрави. В следващия миг видяха израженията на лицата им, видяха и че Клаус го няма.

Перлата на Феникса бе в ръцете им, но славното джудже бе цената за този успех.

С ПЕРЛАТА В РЪЦЕ

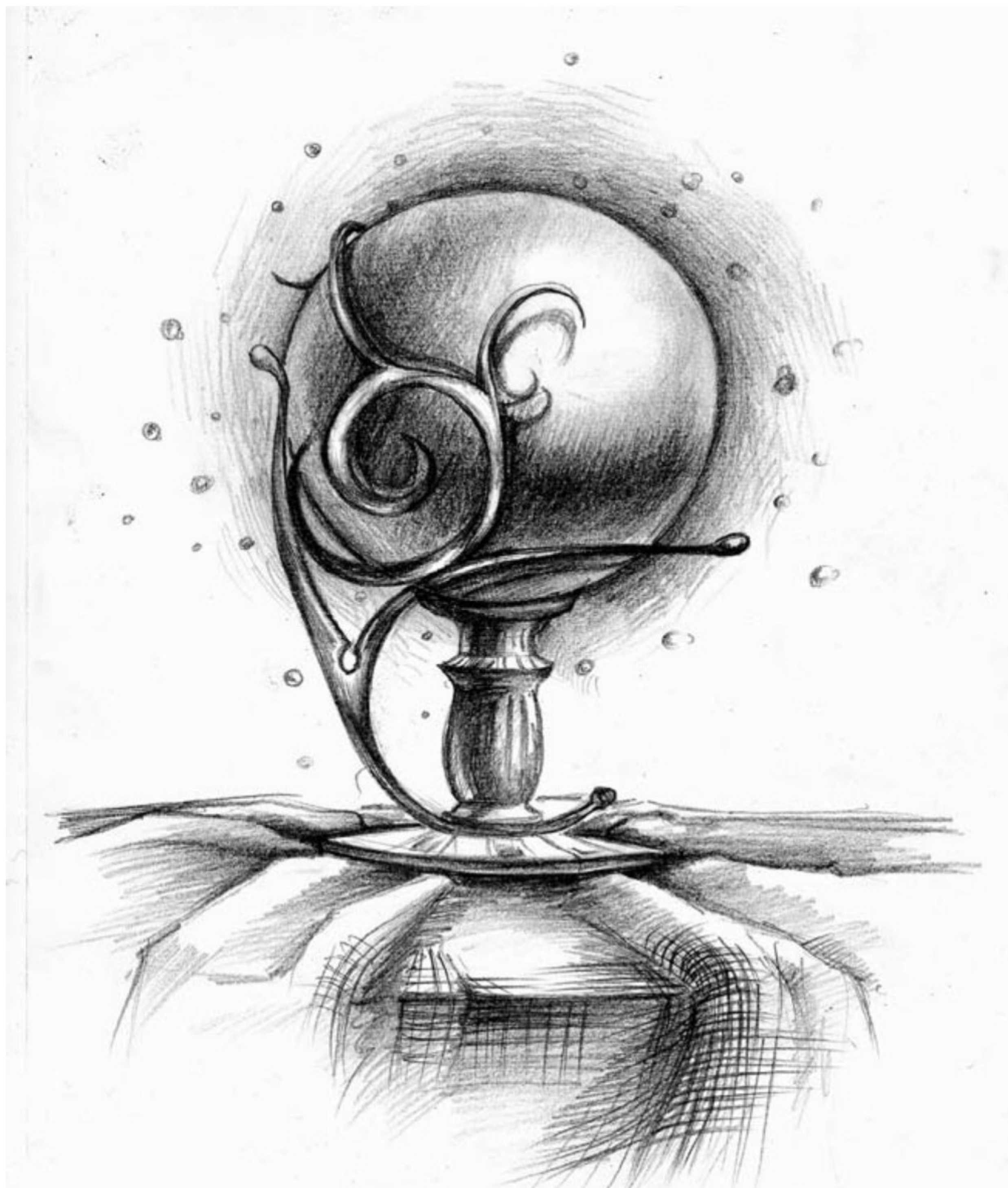

Отплаваха от Пъкления остров почти веднага, бързайки да се отдалечат от отвратителното място дори сега, когато Обитателя вече го нямаше. Киара зададе курс към открито море, планирайки да намери устието на река Песнопойна и направо да ги отведе към Кралския замък. Алекс се бе прибрал в каютата си и не искаше да вижда никого, дори Лиянна. Момчето просто се метна на леглото си и заплака, за кой ли път през изминалите няколко часа. Стоя така, докато сълзите му не пресъхнаха и той не заспа безпаметен сън. Роло пък просто седна под едно от платната и загледа морето, без да продума нищо. Киара го разбра и го остави насаме със скръбта му.

Нито тя, нито Лиянна питаха за начина, по който са взели Перлата, нито какво се е случило с Клаус. От реакциите на двамата младежи последното бе очевидно, а начинът нямаше никакво значение. Накрая Роло все пак разкри какво точно е станало, разказвайки историята с къси и насечени изречения, мъчейки се да изглежда по-здрав, отколкото е всъщност. Когато Киара обаче го докосна по рамото, морякът се отпусна в прегръдките и, изливайки сподавяните досега сълзи.

Клаус го нямаше.

Това бе и мисълта, с която Алекс се събуди след няколко часа кошмарна дрямка, надявайки се, че смъртта на джуджето е част от нея. Беше обаче истина. Болката прониза младежа като копие и той се задави. Сетне стана уморено, мрачно хвърляйки поглед върху стоящата на пода му Перла.

Идеше му да я ритне.

Вместо това обаче той излезе от каютата си, намери Лиянна и я прегърна силно, сякаш се боеше да не загуби и нея. Тя го погали успокоително по русата коса, макар че сълзи напираха и в нейните очи.

Вечерта Киара отвори вино, скрито в запасите на кораба и направи прощална вечеря в памет на джуджето. Тя не бе го опознала много добре, но и нейното лице бе сиво, когато вдигна тост в негова чест. Алекс, Роло и Лиянна се бяха сгушили в един ъгъл и пиха съвсем малко, изливайки по-голямата част по палубата за техния пожертвал се приятел.

Накрая Роло им разказа и най-страшната част от историята, за истинската самоличност на Обитателя и неговия контакт с Клаус. Тримата отново тихо заплакаха, спомняйки си верния им другар.

Спомняйки си Клаус.

Когато вече бяха много изморени и се прибраха по каютите си, Алекс потърка за последен път своята лампа, призовавайки образа на архимага Санарос.

Старецът се появи мигновено, загърнат в тъмната роба, която бе носил в последната си среща с младежа, с качулка, сведена над още по-измършавялото му и изпито лице.

— Докладвай — каза той грубо, сетне сякаш се сепна и добави меко, — момчето ми.

Вместо отговор Алекс вдигна Перлата в ръцете си, показвайки я на стареца.

— Както ви обещах — с пресипнал глас каза той, — намерих я. Скоро ще ви я донеса. Пътувам с кораб… капитан Киара ми каза, че има път, по който ще дойдем при вас направо по вода. До седмица Перлата ще е във вашите ръце.

По лицето на Санарос се разля топла усмивка.

— Браво, браво, момчето ми — каза той бащински. — Ти се справи отлично, оправда най-смелите ми очаквания. Когато дойдеш при мен, мога да те върна у дома ти или пък да дам благороднически титли — на теб и на хората, които може би са ти помогнали по пътя, а?

— Един от приятелите ми умря в битката с Обитателя — задавено каза младежът. — Искам само… възмездие.

Санарос го погледна изпод качулката си и образът му сякаш потъмня.

— За това не се безпокой, момчето ми — каза той меко, но постепенно гласът му стана твърд. — Скоро всички, които са страдали, ще бъдат възмездени. Скоро идва часът на разплатата.

Последните думи бяха изречени с такъв тон, че Алекс потръпна. Напомняше му на един много неприятен звук — пращене на настъпени сухи есенни листа.

Докато мислеше над това, образът на Санарос изчезна.

* * *

Капитан Хорсах бе една от най-мрачните легенди на Ралмия. Някога той бил майстор мореплавател, способен да премине през всяка

морска буря с легендарния си платноход „Черния лебед“. Моряците му, истински морски вълци, не знаели що е страх.

Един ден качили на борда богат младеж и любимата му. Те пътували от единия до другия край на Ралмия към болната майка на младежа. Било зима и бурите били люти и страховити, но капитан Хорсах не се уплашил и тръгнал на път. В сърцето му обаче се зародил таен копнеж по красивата девойка. Той убил годеника й хвърлил го зад борда и после протегнал здравата си ръка към нея — другата била с кука, на мястото на отдавна отрязаната китка.

— Мръсник, бъди проклет! — извикала тя и скочила в бурните вълни на морето подир възлюбения си, бивайки погълната от водите.

Оттогава Хорсах станал мрачен и постоянно обикалял по палубата, потропвайки с единия си дървен крак — на мястото на отхапан от акула крайник, взирайки се с едното си око свирепо в моряците си. Обзет от безумна гордост той решил да довърши започнатата обиколка, при все че наближавал опасния Нос на Лешояда, прочут с коварните си рифове. Щом го доближил, в морето се разразила невиждана буря, която подмятала „Черния лебед“ сред вълните като орехова черупка.

— Ще прекося проклетия нос! — ревял гневно Хорсах — ще го прекося, ако ще и да плавам до края на вечността! Кълна се в Прокълнатия! — тъй се врекъл капитанът лекомислено.

Черната Сянка се хванал на думите му и го прокълнал. Оттогава насам — близо четири века — корабът на Хорсах винаги плава из морето, подхвърлян от невидими вълни и бури, неспособен да акостира където и да е било. Моряците и самият капитан се превърнали в скелети, жадно гледащи брега, а името на Хорсах станало синоним на ужас в Ралмия. Мнозина моряци, видели неговия вече изгнил кораб, полудявали, а други — получавали, подхвърляни им в бутилки странни писма, които се отнасяли до отдавна починали хора.

И въпреки всичко, днес Хорсах бе онзи, който изпитваше ужас, защото най-после корабът му имаше възможност да спре до брега, макар и за не повече от минута — колкото да позволи на Черния Лорд Дакавар и неговите скуайъри да се качат на борда.

— Добре дошли на борда на „Черния лебед“, милорд — поклони се Хорсах до земята, сваляйки шапка с куката си, когато Рицаря на Смъртта стъпи върху прояденитe дъски на изгнилата шхуна.

— Господарят Вземедушец ще бъде доволен от вашето съдействие, капитане — заяви лорд Дакавар, поглеждайки с презрение скелета до себе си. — То ще бъде възнаградено според качеството на услугата, която ни предложите — продължи Черния Лорд. — От Вас се иска да направите малка засада за залавянето на един кораб и да помогнете при обезвреждането на група бегълци. Изпълнявайте инструкциите ми и няма да си имаме никакви проблеми.

Така с няколко думи лорд Дакавар установи пълен контрол над призрачния кораб и превърна страховития му капитан в нещо съвсем малко повече от собствените му скуайъри — ратай на волята му. Червените му очи се взираха постоянно в морето, изпепелявайки мислено цялата шир. Гонитбата с това дете бе продължила твърде дълго. Рицаря на Смъртта знаеше, че господарят му е предвидил всеки развой на ситуацията и Перлата неизбежно ще пристигне в неговите ръце. Той обаче знаеше и че Черната Сянка го подлага на нещо като своеобразен тест, и лорд Дакавар бе твърдо решен да го издържи.

Още повече че жаждата му за смърт бе все така силна, както и преди. Когато се дуелираше — ако онова можеше да се нарече дуел — с момчето спасител, почти потръпваше от нетърпението да забие своя тъмен меч в младото тяло на противника си. Другите не бяха така забавни, бяха твърде лесни и бягащи врагове, докато момчето се бе осмелило да се изправи срещу него.

Затова и убийството му щеше да е още по-сладко.

— Някакви новини от великия господар, милорд? — попита угоднически дошлият наблизо капитан Хорсах.

— Ще Ви уведомя, ако има нещо, заслужаващо вашия интерес, капитане — отговори недружелюбно лорд Дакавар.

Когато усети характерното чувство за хлад, той почти инстинктивно се отпусна на едно коляно. Чу зад себе си останалите скелети — моряците, и скуайърите му, и самият капитан на „Черния лебед“ — да правят същото, когато от водата се издигна черен стълб и от него се оформи образът на Прокълнатия.

— Времето на нашето отмъщение настъпи, мои верни слуги — обърна се към немъртвите качулатата фигура. — Момчето спасител докопа Перлата на Феникса и в момента я носи към моята десница. Пресрещнете го! Убийте него и приятелите му! Не се колебайте! Не показвайте никаква милост!

Лорд Дакавар изтегли черния си меч и победно го издигна. Чу как зад него Хорсах удря сабята о куката си и как скелетите тракат тържествено с полуизгнилите си челюсти.

Моментът на разплатата идеше. Смъртта и Мрака щяха да господстват над Ралмия. Завинаги.

НОВА СРЕЩА С ЧЕРНИЯ ЛОРД

През следващите няколко дни Алекс се посъвзе и отново започна да се усмихва понякога. Главна „вина“ за това имаше Лиянна, която бе неотлъчно до него и правеше всичко възможно да го разведрява и да не му дава да унива. Младежът най-после успя да разгледа Перлата на Феникса и този път успя да ѝ се възхити. Тя бе много красива, с големината на щраусово яйце и постоянно хвърляше красиви отблясъци от пламък.

— Архимагът Санарос ще ни спаси, веднъж да му я дам — каза момчето.

— Дано да си прав и да е наистина толкова решителен, колкото казваш — сподели мнението си Роло.

— О, решителен е.

Алекс си спомни своя последен контакт със Санарос и за миг потръпна. После обаче си каза, че архимагът е изстрадал още повече от него, всичките му приятели бяха измрели пред очите му и е нормално да няма търпение да вземе Перлата и да отмъсти на Прокълнатия.

Междувременно Алекс, Роло и Киара продължиха тренировките си по дуелиране. В първото сражение на силно клатещия се от морските вълни кораб капитан Киара имаше огромно предимство заради опита си и успя да надвие Алекс и Роло едновременно, независимо, че двамата младежи я нападаха координирано. На нестабилния кораб обаче Алекс се олюляваше като пиян и Киара използва силата на устрема му, за да го остави сам да се бутне в мачтата и да гледа объркано, докато тя леко докосва врата му с рапирата си. Роло се опита да се възползва от моментната ѝ заетост, но една силна вълна наклони кораба и той залитна настрани, а миг по-късно острието на Киара сочеше стомаха му.

В следващите дни обаче младежите се усъвършенстваха и успяваха сериозно да притеснят капитанката, като накрая тя призна, че не иска повече да се бие с Алекс, който оприличи на „сребрист таран“. Тази чест тя остави на Роло, който благодарение на акробатичните си изпълнения някак си успяваше да проникне през защитите на младежа и за пореден път да го изненада.

В една тъмна нощ над морето се изви силен вятър и Киара накара пътниците на кораба и да се приберат. Алекс, който бе виждал морска буря в Ню Йорк, послуша съвета ѝ и прегръщайки Лиянна се скри в каютата си, но Роло пожела да остане.

— Аз все пак съм моряк — настоя той пред Киара.

— Ти си речно пале, което само ще ми пречи на палубата — озъби му се тя.

Приятелят й изсумтя.

— Стига де — меко каза капитан Киара, — не го казвам, за да ти се подигравам. Просто нямаш опит в такива ситуации. Ако ми потрябваш, ще те извикам.

Роло си остана все така недоволен, но все пак слезе в каютата на Алекс, където с Лиянна го поканиха да поговорят. Тримата си припомниха целия път досега и очите им отново се насълзиха при спомена за Клаус, но това вече бяха щастливи сълзи, тъй като се сещаха за живота му, а не за смъртта му.

Навън бурята люлееше свирепо кораба, но нито за миг нямаше съмнение, че нещо опасно може да се случи, даже по някое време Киара дойде и каза насмешливо на Роло:

— Оказа се по-слаба, отколкото я мислех. Можеш да дойдеш.

Морякът се ухили и последва своята изгора на палубата, оставяйки Алекс и Лиянна сами. Двамата се прегърнаха и приспивани от люлеенето, заспаха един до друг, даже не усещайки няколко часа по-късно как Роло минава покрай каютата и разбит от цялото търчане по заливания от морски вълни плавателен съд се просва изморен на койката си.

На другия ден обаче цялото море бе покрито от някаква зловеща мъгла. Алекс, Роло и Лиянна стояха на палубата и тревожно се взираха в млечните валма, а Киара ругаеше през зъби.

— Ненормално време — съскаше тя, — откъде се взе тази мъгла.

— Тя е съдбата ви — разнесе се във въздуха злокобен глас и всички изтръпнаха. Алекс извади Меча на Дракона, когато пред кораба се оформи чудовищният силует на закачулена фигура.

— Прокълнатия! — извика Киара, обзета от смъртен ужас и само здравите ръце на Роло я предпазиха от това да побегне и буквално да скочи през борда. Моряците й завикаха уплашени и дори елфата Лиянна пребледня и затрепери.

— Вие постигнахте много, но пътят ви свършва тук — рече Прокълнатия, — костите ви ще се присъединят към екипажа на „Черния лебед“, а с душите ви ще пирувам аз!

Прокълнатия изчезна с гръмък смях, а на мястото на силуета му от мъглата изплува стар, полуизгнил кораб, натъпкан със скелети, размахващи мечове. Отпред на мостика му стоеше особено отвратителен скелет, облечен в скъпи, но подгизнали дрехи, с кука вместо ръка, един дървен крак и черна превръзка около едната очна кухина.

— Хорсах, Хорсах! — завикаха моряците на Киара, но замлъкнаха, когато зад призрачния капитан изникна масивният силует на лорд Дакавар.

Червените очи на Черния Лорд фиксираха Алекс злобно и лумнаха заканително.

Момчето преглътна и пребледня, но стискайки зъби вдигна Меча на Дракона пред лицето си. Зад него Роло и съвзелата се от началната уплаха Киара изтеглиха сабите си, а Лиянна опъна лъка си. Моряците на кораба пък вдигнаха кой каквото има — ножове, харпуни, саби, гребла.

— Абордаж! — изграчи капитан Хорсах и скелетите му заметнаха изгнили въжета с куки, които се забиха в корабчето на Киара.

Немъртвите запъплиха по вървите, начело с уродливия капитан, който ловко се приплъзна по въжето, размахвайки куката и ятагана си.

— Никой не може да взема на абордаж кораба ми! — процеди през зъби Киара и вдигна рапирата си — Този е мой!

— Позволи ми да помогна, скъпа — галантно каза Роло и застана до нея.

Миг по-късно Хорсах се нахвърли върху тях, мъчейки се да строши рапирата на жената с куката си, докато бясно размахваше ятагана си към Роло.

Алекс пък съсече няколко от скелетите от „Черния лебед“, когато видя ужасяваща гледка. Скуайърите на лорд Дакавар направиха своеобразен мост между двата кораба, по който Рицаря на Смъртта мина, тържествено вдигнал страховития си меч. Лиянна се опита да го събори със стрелите си, но той ги съсече във въздуха. Когато стъпи на борда на „Веселата Видра“, скуайърите се извиха като чудовищна лента и се приземиха зад повелителя си.

— Убийте елфическата принцеса — небрежно нареди Черния Лорд и слугите му се втурнаха към Лиянна, която изруга и хукна да бяга, изстрелвайки по някоя и друга стрела назад.

— Ето че пак се виждаме, момче от друго селение — каза Дакавар на Алекс.

Младежът трепереше, но бе изправил Меча на Дракона пред себе си.

— Този път май го няма джуджето, за да те спаси, а?

Това обаче бе грешка. Като се сети за Клаус, огън лумна в сините очи на Алекс и той направи немислимото — дръзко нападна Рицаря на Смъртта. Изненадата на Черния Лорд бе толкова голяма, че едвам успя да блокира дъжда от удари, който младежът стовари върху му.

В това време Хорсах, Киара и Роло играеха танца на смъртта. Немъртвият капитан бе добър, дяволски добър и само отличната координация на моряка и капитан Киара, придобита от дните тренировки, им помогна да издържат напора на скелета, чиито кука и ятаган зловещо свистяха във въздуха.

Стрелите на Лиянна пък поразяваха скелет след скелет от екипажа на „Черния Лебед“ и скоро малцина от тях останаха цели. Не така обаче стоеше въпросът със скуайърите на Дакавар, които разсичаха хората от екипажа на Киара с дива жестокост, неизменно опитвайки се да хванат елфическата принцеса в смъртоносен обръч, от който нямаше да има измъкване, а по всичко изглеждаше, че скоро и Алекс ще се озове в подобна ситуация.

Удържайки първоначалния напор на младежа, без да получи нито един удар, лорд Дакавар от своя страна бе съумял да нанесе няколко мощни удара на момчето и отново започваше да го притиска към края на палубата.

— Гневът ти дава сили, момче от друг свят — каза бавно Рицаря на Смъртта, — но дори и той не е равностоен противник на мрачната магия, с която господарят ме е дарил. Още по-малко на уменията ми.

В това време Лиянна успя майсторски да обезвреди един от скуайърите на Дакавар, простреляйки го така, че да го изблъска зад борда на кораба, докато група моряци успяха да съборят втори като бутнаха няколко бъчви отгоре му.

Двама обаче оставаха и вече бяха все по-близо до елфата, а Роло и Киара вече започваха да се задъхват под атаките на капитан Хорсах. Той се смееше оглушително и — една особено гадна част от проклятието му — призрачни слюнки летяха от разтворените му челюсти. Злодеят предвкусваше победата. Той се завъртя около оста си, подхвана

едновременно оръжията на Роло и Киара с помощта на куката и ятагана си и напрягайки цялата си сила на изчадие на смъртта се опита да ги изтръгне от ръцете им. Морякът и капитан Киара обаче стискаха здраво своите оръжия, благодарение на което се завъртяха в пълен кръг във въздуха и се проснаха на палубата.

Хорсах изцъка с призрачния си език и отново се извърна, мъчейки се да забие и ятагана, и куката в гъвкавите тела на противниците си. Те обаче се отместиха и той за миг остана в капан на собствените си оръжия, забити в корабните дъски.

— Олеле — успя само да каже немъртвия, миг преди остриетата на Роло и Киара да го надробят на парчета.

Двамата, горди от постигнатото, се целунаха звучно по устните, след което бързо се впуснаха отново в битката.

Скачайки на крака изненадаха в гръб единия от скуайърите на лорд Дакавар и той сподели съдбата на капитан Хорсах. Другият пък накрая бе разстрелян от Лиянна, която го избута към перилата и оттам — цамбууур! — в морските дълбини.

Нищо от това обаче не притесняваше лорд Дакавар. Той бе принудил Алекс да премине в глуха защита, която на всичко отгоре не бе и особено ефективна. Както и в предишната битка, това, което спасяваше момчето, бе Бронята на Сребърната Луна, търпеливо понасяща ударите на Черния Лорд. Победата на рицаря бе само въпрос на време.

Обсипаният с уродливи руни меч се стовари тежко върху дясното бедро на Алекс и със стон момчето падна на колене, немощно вдигайки Меча на Дракона в отчаян опит да се защити.

В този миг Роло и Киара нападнаха Рицаря на Смъртта, сабята и рапирата свистяха като стършели… но миг по-късно двамата се свлякоха, след като Меча на Черния лорд блокира остриетата им и отвратителните му руни ги заляха с вълна от студ, болка и отчаяние.

— Та докъде бях стигнал… — обърна се Дакавар към Алекс, когато нехарактерен звук разцепи въздуха.

Храааааааааааас.

Лорд Дакавар погледна надолу и изумен видя Меча на Дракона, който стърчеше от нагръдника му.

— Изумително — каза тихо той.

Алекс изпъшка гневно, изтегли Меча назад, завъртя се и с всичка сила прасна Рицаря на Смъртта като с бухалка за бейзбол.

Лорд Дакавар политна настрани и падна през борда с плясък.

Взрив от аплодисменти посрещна вдигнатия меч на младежа.

ПОСЛЕДЕН ЕТАП

точно стана в няколкото часа след изненадващата му и, в интерес на

Самият Алекс по-късно имаше трудности да си спомни какво точно стана в няколкото часа след изненадващата му и, в интерес на

истината, подарена победа над лорд Дакавар. Едно беше ясно обаче — оцелелите моряци го вдигнаха на ръце и го носеха като играчка насам-натам из кораба (в това време изритвайки някоя и друга кост зад борда). Роло и Киара демонстративно коленичеха и започнаха да му се кланят, а Лиянна връхлетя отгоре му и му лепна толкова дълга целувка, че момчето имаше чувството, че ще се задуши.

Самият той обаче бе много доволен от тази си победа и вече чувстваше, че нещата ще се оправят. Беше го яд, че не може да се свърже със Санарос да му каже добрата вест, но и не му оставиха време да мисли за това. Киара отвори нови бъчви с вино и ром и скоро всички — включително Алекс и Лиянна! — се напиха почти безпаметно по случай изключителната победа над Рицаря на Смъртта и неговите немъртви слуги.

Така изкараха и следващите няколко седмици. Виното не свършваше, тъй като спираха на всяко пристанище и купуваха допълнително, разказвайки за добрите новини. Алекс вдигаше Перлата над главата си и скоро навсякъде хората скандираха:

— Дакавар — мъртъв! Хорсах — мъртъв! Обитателя — мъртъв!

Някои по-дръзки дори се осмеляваха да подемат призива:

— Иде ред на Прокълнатия! — а други обещаваха да изпратят гълъби до Санарос, за да му съобщят добрата вест.

На самия кораб групата продължи своите занимания по фехтовка, които им доставяха истинско удоволствие. Славната победа над Черния Лорд не спаси Алекс от не така положително представяне на следващия ден, когато Роло го остави да търчи с изплезен език по палубата подир него, за да го събори елегантно с корабно въже и… минути по-късно да бъде разнищен от точните удари на Киара, която на свой ред видя как рапирата й тъжно прелита от удара на Меча на Дракона и се забива в мачтата.

— Сребрист таран! — повтори мисълта си тя.

Най-накрая стигнаха до река Песнопойна и поеха последния път към Кралския Замък и чакащия ги архимаг Санарос.

* * *

… Спомените го заливаха един след друг като вълните, сключващи се над главата му.

Беше студена зимна утрин, а входът на пещерата зееше като гърло на чудовищен звяр пред него. Вятърът вееше кестенявите му коси, а челюстта му бе стисната във волева гримаса.

— Не забравяй, славни рицарю — каза абатът, загърнат в неизменната си черна роба, — ти си единственият, който може да спре ужаса, който носи Ауганфил.

Лорд Дакавар навлезе заедно със скуайърите си из тъмните коридори. Скуайърите бяха още млади и неопитни. Самоуверените им усмивки бързо изчезнаха в мрака на подземията. Единствено абатът остана невъзмутим, изпод качулката се показваха само брадичката му и свитите тънки устни, а ръцете бяха прибрани в ръкавите.

Вървяха дни наред в мрака на някогашните джуджешки пещери и когато стигнаха целта, Ауганфил беше онзи, който ги намери, а не, както очакваха, те — него.

Макар и сянка на величието си като черен дракон, гигантският скелет, светещ в отвратителна фосфоресцираща светлина, връхлетя като ураган върху групата. Двама от скуайърите паднаха мъртви веднага, разпарчетосани от ноктите на изчадието. Абатът благоразумно се отдръпна настрана, а лорд Дакавар нападна с рев призрачния дракон, огромният му меч сечеше старите кости като вейки, дори рогатият шлем къртеше части от тях.

Ауганфил се стъписа. Атаките му ставаха все по-слаби и колебливи, макар че дори и те бяха достатъчни, за да проснат останалите двама скуайъри мъртви на земята.

Дакавар обаче бе непобедим. В мускулестите му ръце мечът беше като чук, който стриваше на прах кокалите на стария дракон, а здравите доспехи се оказаха непреодолима преграда за ноктите на Ауганфил. Той се опита да лъхне студ към могъщия войн пред себе си, но лорд Дакавар само изрева от нападението и продължи да унищожава големия скелет.

Ауганфил, с носталгия спомнящ миналото си на могъщ черен дракон, който щеше да размаже като бръмбар този нагъл човек, обърна отчаяно черепа си настрани, търсейки помощ. Щом видя невъзмутимо стоящата мрачна фигура на абата, светлинките в очните кухини на дракона лумнаха за последно.

— Помогни ми — извика той, — ти ми обеща безсмъртие! Дакавар!

В този миг обаче с последен напън Дакавар стовари меча си върху черепа на Ауганфил и драконът с тътен се разпадна на прах. От прахта обаче изскочи мрачна зеленикава светлина, която удари рицаря право в гърдите, изкара топлината от костите му; плътта и косите му побеляха, а очите му станаха яркочервени като цвета на току-що пролята кръв.

Изненадан и замаян лорд Дакавар падна на колене, вдигна очи и видя как абатът — който вече не беше абат, а нещо друго, по-черно, по-голямо и много по-страшно — приближава и шепне с глас, подобен на пращенето на настъпени, сухи, есенни листа.

— Съдбата те зове, лорд Дакавар. С победата си над могъщия Ауганфил ти постигна безсмъртието, макар и да плати преголямата цена. С времето обаче ще познаеш истинските тайни на могъществото, а под моето ръководство ще сполучиш да достигнеш сила, за която не си и мечтал.

И така от този момент нататък лорд Дакавар стана слуга на Прокълнатия или както вече го наричаше — Господаря Вземедушец. Мечът му, който Прокълнатия изографиса с непобедими руни, изпи кръвта на дръзналите да въстанат срещу мощта на господаря му.

С времето бялата плът на Дакавар изпада, но вместо в скелет тялото му се превърна в субстанция от мрак, в която останаха да се виждат единствено греещите червени очи. Това обаче не отне нищо от силата му и той продължи да унищожава опонентите на господаря си.

До този момент. До сега.

Това момче… Беше късмет, разбира се, но лорд Дакавар сам си бе виновен, че се обърна да блокира безвредните остриета на приятелите му, вместо да го довърши. Беше се надценил, гордостта му го бе подвела.

Сега падането му в морските дълбини щеше да е вечно, ако не бе безкрайната милост и добра воля на Господаря Вземедушец.

Рицаря на Смъртта се просна в краката на повелителя си и след като остана миг така, се надигна и коленичи.

— Аз ви провалих, господарю мой — каза тъжно той. — Предадох вашето доверие и загубих.

— Това няма значение — произнесе мрачният силует над него, който все още бе задържал нещо от човешкия образ, поддържайки го от

години, макар вече да приличаше повече на жив труп, нежели на истински човек. — Момчето спасител идва към мен и тогава ще имаш възможност да го довършиш, без някой да те прекъсва.

Прокълнатия погледна нещастния си слуга изпод вежди.

— Знаеш ли, че ралмийците вече те мислят за мъртъв? Момчето спасител оглася това навсякъде. Дори е настояло да пратят писма до Санарос… да го уведомят. Не мислиш ли, че е мило? — Черната Сянка се разсмя зловещо.

— Чака го неприятна изненада, господарю мой — изсъска Дакавар, тръпнещ от ярост и злоба. — Този път той ще види кой е по-добрия!

Прокълнатия потупа Рицаря по главата като вярно куче.

— Спокойно, мой верни рицарю. Ще имаш възможност да му натриеш носа. И то пред погледа на онзи, който го призова. — Черната Сянка злобно се изкиска. — Великия архимаг Санарос!

* * *

Кралският замък се издигна пред погледите им. Изглеждаше някак унил и посивял, като изоставено гнездо, но Алекс бе сигурен, че с Перлата отново ще светне като нов.

Момчето се наведе към Лиянна и я целуна нежно по врата.

— Стигнахме най-сетне, Лиянна — каза младежът влюбено. — Ще те запозная с архимага. Ще бъдеш очарована от него.

— Разбира се, скъпи — отвърна тя и двамата се прегърнаха за миг, след което допълни лукаво: — Ще ме представиш както подобава, нали? Аз все пак съм елфическата принцеса.

Алекс се засмя, сетне се обърна към Роло:

— Ти също идваш с нас, нали!? Без теб нямаше да стигна до никъде.

— Нямаш проблеми — намигна му морякът. — Този път ще си наруша личното правило да не се бъркам в магьосническите дела.

— А ти? — Роло се обърна към Киара.

— Не, не — поклати глава Киара. — Ще ви изчакам отвън.

— Еее — недоволно изсумтя морякът. — Аз сега без дама как ще се представя пред мага?

— Аз да не съм ти украшение — възмути се капитанката и го цапардоса леко по брадичката, сетне се усмихна и го целуна. — Като свършиш с маговете, ще те чакам.

Корабът им акостира пред Кралския Замък.

Портата се разтвори с мъчително дрънчене.

МАСКИТЕ ПАДАТ

Алекс нетърпеливо влезе в коридора на замъка, стискайки Перлата на Феникса в едната си ръка и дланта на Лиянна в другата. Роло вървеше зад тях.

В замъка бе доста по-мрачно от последния път и по витата стълба дори се забелязваха паяжини.

— Архимаг Санарос! — викна Алекс, озъртайки се наляво-надясно. — Архимаг Санарос! — повтори той.

— Да — чу се отдалече старчески глас и Алекс се втурна натам.

Стигна до вратата на голяма зала, където видя как архимагът се бе облегнал на огромен трон. Досети се, че това е тронната зала на Ралмия.

— Архимаг Санарос — повтори невярващо момчето.

Старецът изглеждаше много болен, гърдите му бяха хлътнали, лицето — изпито, а той целият се бе увил в черна вълнена роба, чиято качулка бе спуснал ниско, така че тя хвърляше сенки по очите му, които изглеждаха мътни и изморени.

— Вярно ли е всичко това, което подочувам, синко — понадигна се леко старецът. — Я, какви хубави приятели имаш.

Алекс гордо се усмихна и вдигна Перлата пред себе си.

— Ето, архимаг Санарос.

С изненадваща бързина старецът се завтече към момчето и пръстите му, подобно на нокти на граблива птица, се вкопчиха в камъка.

— Най-сетне — меко каза възрастният човек и започна да люлее като бебе Перлата.

Алекс бе озадачен от неадекватното поведение на архимага и усети как Роло се размърда неспокойно зад него. На лицето на Лиянна пък бе изписано нескрито изумление.

Старецът остави Перлата на трона, след което запита:

— Вярно ли, кажи ми, момко, че си убил лорд Дакавар?

Алекс се позапъна.

— Ъъ… да — каза той и се усмихна.

Санарос рязко се завъртя на пети.

— Грешка! — и се ухили зло.

В този момент от ъглите на стаята изскочиха верните скуайъри на Черния Лорд, разделени по двама те се нахвърлиха върху изненаданите

Роло и Лиянна. Костеливите им пръсти ги сграбчиха чевръсто, извиха ръцете им и ги повалиха на колене.

Самият лорд Дакавар се надигна иззад трона и с изтеглен меч пристъпи към Алекс, чиято уста бе зинала в неверие.

— Най-накрая ще можем да се бием необезпокоявани и то — Рицаря на Смъртта кимна към Санарос — пред възможно най-добрия съдия.

— Аз… н-не разбирам — заекна Алекс, пребледнял.

— Нека обясня — каза меко Санарос и махна с ръка на лорд Дакавар да спре за момент. — Значи всичко започна с призоваването ти. То беше смешка… шегичка. Лудия Оракул наистина бе предсказал едно време, че човек от друго селение може да спре моето господство. Сега тя беше предсказала милата, че лорд Дакавар ще ме убие, но май не стана така, нали? — Санарос вдигна невинно вежди. — Аз обаче реших да изпреваря събитията и затова призовах възможно най-безполезното хлапе от кое да е селение. Не мислиш ли, че можех да призова някой могъщ войн с невиждани технологии или пък свръхсилен маг? На мен обаче ми трябваше некадърник и щом те мярнах в магическото си огледало, те взех. Знаех, че си съвършено безполезен.

— Не! — очите на Алекс се напълниха със сълзи.

— Знаех също обаче, че в Ралмия безполезността е на почит — продължи безмилостно Санарос — и че ще се намерят глупци, които — заедно с качествените оръжия, дадени ти от мен — да ти помогнат да ми разкриеш местонахождението на Перлата — и както се оказа впоследствие, дори да ми я донесеш, по този начин гарантирайки — архимагът се усмихна зло — моето господство в този свят. Навеки.

Алекс го гледаше с отворена уста и очи, от които се стичаха сълзи. Всичко, което беше постигнал, цялото добро чувство, което бе изпитвал в Ралмия бе… една долна лъжа.

— Значи… ти… — хлипайки запита момчето.

— Аз съм така наречения Прокълнат! — изрева Санарос — Прокълнат от кого? От жалките глупци, населяващи Ралмия?

Лиянна и Роло се обадиха, наричайки архимага с думи на презрение — от страна на елфата и откровени обиди от моряка.

— МЛЪК! — ревна Санарос и в залата настана тишина. — Та… — продължи архимагът мисълта си — аз съм Прокълнатия, Черната Сянка, Вземедушеца и останалите простодушни прякори, които

полуграмотното население на Ралмия ми измисля. Но както вече знаеш, простите хора лесно се лъжат и затова, когато се премених като добър архимаг никой не ме позна. Така и убих с „невярна болест“ краля и приближените му идиоти като онзи пуяк Валтъс и разиграх целия фарс с проклятието, което не ни пускало да излезем. И всичко — Санарос посочи с палец зад гърба си Перлата — заради това.

— Но какво ще правя с нея — продължи архимагът, хилейки се, — теб, мило момче изобщо не те засяга. — Устните му се разкривиха в усмивка, разкриваща венци, подобни на парчета сурово месо. — На теб ти стига да знаеш, че свърши цялата ми работа и че доведе приятелите си, обричайки тях, а и себе си на смърт.

Гласът на Санарос изплющя:

— Убий го, лорд Дакавар!

Алекс надигна просълзените си очи и видя като през мъгла как лорд Дакавар надига меча си, подобен на митичните картини на Смъртта от родния му свят. Изтегли Меча на Дракона в последния момент, за да пресрещне черното острие на Рицаря на Смъртта и да усети за пореден път вълната на ужас, която го обля, като този път дори елфическото острие не можеше да я отблъсне. Светлото и черното острие се срещнаха пак и пак, а в трясъка на удрящите се оръжия блестящите зли руни като че напяваха за това, което Алекс в своята наивност бе направил. Бяха го изиграли, бяха му се подиграли, бяха го водили за носа, позволявайки му да си поиграе на рицар спасител, докато всъщност през цялото време бе помагал на един тиранин, на едно чудовище.

„Ти си безполезен“ — шептяха руните в звъна на оръжията и в същия момент черният меч блъсна тялото на Алекс, жегвайки го жестоко, макар бронята отново да го предпази от нараняване. За миг момчето видя злите очи на Прокълнатия, който стоеше на трона. Погледите им се срещнаха и младежът усети как в него се надига странна, неестествена ярост. Тъмният меч на Дакавар отново го удари, но този път момчето, като че не усети болката, обзето от внезапен и силен гняв.

Прокълнатия се засмя, отвратителен звук, подобен на крякането на козодоя от легендата, чакащ да отмъкне душата на покойник, звук, заглушил риданията на Лиянна и виковете на Роло, който се мъчеше да окуражи приятелят си.

Но Алекс не ги чу, залят от гняв и омраза към Черния рицар, към тая противна черупка, уродлива кукла, изпратена срещу него, за да му се подиграва. Той надигна Меча на Дракона и заудря, не обръщайки внимание на това, че черното острие на Рицаря на Смъртта се опитва да го вледени отново и отново. Лорд Дакавар се стъписа и започна бавно да отстъпва, блокирайки ударите на полуделия младеж пред себе си.

Но Алекс нямаше какво да губи — мечтите му бяха сринати. Той се втурна в тотална атака срещу Дакавар, не обръщайки внимание на ударите, които получава. Пак и пак мечът му се стоварваше върху черното острие и при всяка контраатака на Черния Лорд тялото му бе жегвано от пареща болка, която обаче той почти не усещаше през вълната на отчаянието. Само удряше, удряше, удряше черния меч на Рицаря на Смъртта, докато накрая прокълнатото острие не се строши с грозен тътен. Следващият удар посече Дакавар през кръста и той падна на колене, а червените му очи бяха разширени от изумление и ужас.

Алекс спря за миг, задъхан. В залата бе настанала пълна тишина. Скуайърите държаха здраво притихналите Роло и Лиянна, а празните им очни кухини гледаха въпросително към Прокълнатия. Самият той стоеше на трона си и на лицето му бе застинало странно изражение, нещо средно между задоволство и нетърпение.

Алекс се олюля. Цялото тяло го болеше и имаше чувството, че във всеки един момент ще припадне. С пъшкане обаче той успя да надигне меча над главата на сразения лорд Дакавар.

— Прекалено добри оръжия ми даде, архимаг Санарос — задъхано каза Алекс, — бяхте прав. Дори „възможно най-безполезното хлапе“ успя да победи прехваления най-добър войн на Ралмия.

Санарос кимаше замислено.

— Още не, още не — меко отвърна той, — още не си го победил. Убий го!

Лорд Дакавар потресено извърна увенчаната си с рогат шлем глава към Прокълнатия. Червените очи блестяха с неизречен въпрос „Защо“? Дори Алекс се сепна и погледна рухналия си противник. Вече не изглеждаше толкова величествен. С разсечената си от Меча на Дракона броня приличаше на смачкан бръмбар.

Да го убие?

Беше толкова просто. Трябваше само да свали Меча надолу.

И толкова справедливо. Това отвратително създание бе отнело безброй животи, отдавна бе преминало полагащия му се жизнен път, бе се опитало на няколко пъти да пролее кръвта му. Очите на момчето се втренчиха в блестящия червен поглед на Дакавар и се помъчиха да разгадаят какво се крие зад него.

— Убий го, де — засмя се архимагът. — Ама не можеш. Защото за нищо не ставаш, малкият. Ама за нищо. Ей за това призовах теб.

Алекс погледна за миг Санарос и срещна поглед му, също пурпурен, но различен от този на Рицаря на Смъртта. Поглед на подигравката и насмешката, поглед на обидата и оскърблението.

На нахалството.

Какво си мислеше той, че няма да има сила да отнеме живота на противния му ратай ли? Алекс стисна здраво дръжката на меча си и отново погледна лорд Дакавар.

Очите на немъртвия рицар блестяха като въглени.

Какво се криеше зад тях?

Нямаше значение.

Меча на Дракона тръгна надолу.

Прокълнатия отново се засмя — или заграчи — като козодой от легенда, отмъкващ душата на покойник.

— Не, Алекс! — в този миг екна гласът на Лиянна. — Той *иска* да го направиш!

— Спомни си разказа на Клаус! — обади се и Роло.

— Тишина! — скръцна със зъби Санарос, подобно на кобра, изтървала плячката си, но вече бе късно.

Алекс си спомни спокойното лице на джуджето и неговите разкази за дракона Ауганфил и начина, по който неговото проклятие се бе прехвърлило върху падналия пред него войн. Спомни си един от прякорите на чудовището до него — Вземедушеца и разбра истинския му смисъл. Той открадваше душите на жертвите си, правейки ги свои слуги. Черния Лорд, блатните духове…

Крякът на козодой, чакащ да отмъкне душа.

Неговата душа.

Погледът му отново се срещна с този на Дакавар и момчето разбра какво се крие зад блестящите червени очи.

Сълзи.

Сетне погледна и Прокълнатия.

— Не — рече младежът с въздишка и захвърли Меча на Дракона настрани, — търсете си нов Рицар на Смъртта другаде, архимаг.

За момент Санарос притъмня и сякаш в цялата тронна зала стана по-тъмно и по-хладно, та тя съвсем заприлича на гробница.

— Ако не искаш да приемеш дара на безсмъртието — прошепна накрая той — ще изпиташ милостта на смъртта.

Нямаше предупреждение. В един момент старецът просто си стоеше и се взираше в момчето, а в следващия — очите му лумнаха в червено и изстреляха смъртоносен залп светкавици, които повалиха Алекс на земята и обвиха тялото му в играещи мълнии, които изкараха въздуха от дробовете му. В крясък.

Санарос леко приближи, а червените очи блещукаха на лицето му като късчета магма, докато старческите му, покрити с петна ръце се галеха една друга като в някакъв безумен, уродлив транс.

— Сега ще разбереш колко незначителна бе твоята съпротива — изсъска Вземедушеца и изстреля нов заряд светкавици по паднадия младеж. Алекс изкрещя от болка.

— Ще осъзнаеш каква е цената на неподчинението — продължи Санарос и изстреля още един залп, не обръщайки внимание нито на виковете на падналото момче, нито на писъците на Лиянна и протестите на Роло.

Червените мълнии обвиваха Алекс още няколко секунди, когато Санарос спря за момент и меко се усмихна.

— А сега, младо зайче — почти гальовно изрече той, — дойде времето да умреш.

Червените очи отново лумнаха своя гибелен плам и Алекс нададе нов вой на неизразима с думи болка, която скова тялото му, докато магията на Прокълнатия изсмукваше живота от тялото му.

Роло, безсилен, отчаян, се отпусна в кокалените ръце на здраво държащите го скелети и заплака, а Лиянна, с мокро от сълзи очи, останала без глас зарида, за предателството, за изгубената си любов. Заради това, че в тронната зала на кралския дворец в Ралмия Злото убиваше Доброто.

Очите на Прокълнатия продължаваха да сипят смъртоносния си дъжд към Алекс, а лицето на така наречения Санарос под качулката избледня и се превърна в най-чист мрак, от който изскачаха два фонтана от пламъци и светкавици. Плащът на Черната Сянка също

потъмня и се превърна в катраненочерен покров, чудовището вече напълно разкриваше истинския си облик, старческите китки се превърнаха в уродливи хищни лапи, от чиито ноктести пръсти падаха капки мрак.

В този миг втора чудовищна сянка изникна иззад гърба на Прокълнатия, не толкова тъмна, но по-масивна и рогата. Черния лорд Дакавар бе успял да се изправи, държейки в ръцете си достоен заместник на счупеното си оръжие — бляскавия Меч на Дракона.

Леко поклащайки, се Рицаря на Смъртта приближи Господаря Вземедушец. През валмата от пламъци, светкавици и неописуеми енергии, които се впиваха в тялото на Алекс като зъби на пепелянки, момчето някак си видя отвъд тъмната фигура, която го измъчваше, към погледа на Рицаря на Смъртта, отколешният му враг, с който толкова пъти се бяха сблъсквали.

И някак си в червените му очи прочете нещо, което най-малко бе очаквал.

Благодарност.

Рицарят на Смъртта надигна Меча на Дракона и без никакво предупреждение заби острието в гърба на господаря си.

Прокълнатия нададе неземен крясък, вой на безумие и неверие, който отекна из целия Кралски Замък и прониза душите на всички около него. Очите му лумнаха още по-ярко, но адският дъжд, сипещ се върху Алекс, се превърна в странни вади от тъмна енергия, стичащи се като сълзи по мрака, където трябваше да е лицето на Злия.

Димящ, изплашен, смазан, но все пак жив Алекс надигна изморено глава и видя двете мрачни фигури една до друг: лорд Дакавар, забил Меча на Дракона в Прокълнатия и почти любовно прихванал отпуснатото тяло на някогашния си повелител.

— Ще пътуваме до ада заедно, господарю мой — каза той подигравателно.

Около двете сенки на мрака се изви призрачен зелен огън. Черния Лорд се обърна към падналия Алекс и едното му червено око проблесна. Момчето смаяно осъзна, че Рицаря на Смъртта му намигна.

„Благодаря ти“ — разнесе се в ума му.

Миг по-късно празният му шлем и Меча на Дракона паднаха с дрънчене на пода. От Санарос и Черния Лорд нямаше и следа.

ЕПИЛОГ

Алекс усети ръцете на Лиянна и Роло под мишниците си. Усети как го повдигнат на крака.

— Добре ли си — попита разтревожено елфата.

— Ъх… аз… бил съм и по-добре — призна момчето, което се чувстваше съвсем обезсилено, а всеки дъх бе сякаш забит в тялото му нож.

В този миг отдолу се чуха викове и малко по-късно Киара нахлу с моряците си.

— Какво става тук? — попита тя. — Чухме крясъци и видяхме светлини! Но вратата бе заключена! Какво… — тя видя костите на верните скуайъри на лорд Дакавар, този път разпаднали се заедно със смъртта на техния господар и повелител.

— Как да ти кажа, мила — ухили се Роло. — Наш Алекс успя да скара Прокълнатия и оцелелия по някакъв начин лорд Дакавар.

— Не може да бъде! — потръпна капитан Киара. — И какво стана?

— Няма ги вече — сви рамене морякът. — Нещо Прокълнатия не държи на промушване с меч откъм гърба.

Алекс се засмя и миг по-късно изпъшка от болката. Цялото тяло го болеше от адските пламъци на Санарос. Една целувка от Лиянна обаче го накара да се почувства по-добре.

— А какво стана с архимага — попита Киара, поуспокоена.

— Той беше Прокълнатия — каза Лиянна.

Капитанката отвори уста, след това я затвори, накрая пак я отвори и отсече:

— Не искам да знам нищо повече. Както казва една много мъдра приказка, магьосниците са тайнствени и опасни хора.

* * *

След смъртта на Прокълнатия стана ясно, че Алекс ще не ще, си остава в Ралмия. Не, че той беше недоволен, напротив. С Лиянна покрай него той си бе направо приказно щастлив и след няколко месеца гостуване в Гората на Сънищата крал Арлеанн даде ръката на дъщеря си на младежа от Хадънсвил. Горе-долу по това време Роло и Киара също разбраха, че не могат един без друг и насрочиха сватба, която по една случайност съвпадна с тази на Алекс и Лиянна и като дата, и като местонахождение — Кралския дворец.

Малко по-трудно се разреши проблемът с намирането на работа за Алекс. Крал Арлеанн пръв предложи радикалното решение — той да бъде обявен за крал на Ралмия. То бе подкрепено и от джуджетата, а с някои уговорки и от хората в техните разнородни градове.

Решителната подкрепа обаче дойде от драконите, които изсипаха крилата делегация начело с Клара, която настояваше Алекс да бъде обявен за крал. А когато Клара настояваше нещо, обикновено го получаваше.

— В случая обаче е виновен Вилхелм — дебело подчерта тя важността на сина си във взимането на държавническото решение.

Що се отнася до орките, те изпаднаха в пълна паника, тъй като статуите на Прокълнатия из Ралмия започнаха да падат като сухи съчки, а и те самите внезапно откриха, че не могат да разберат какво точно ги е карало да са му верни.

В крайна сметка радостният ден на коронясването и сватосванията настъпи, макар и с огромно закъснение от близо година поради ред бюрократични неуредици.

Пред кралския дворец се бе насъбрал многолюден народ от най-различни същества — елфи, джуджета, хора и дори няколко гнома, които твърдяха, че познават крал Алекс, кралица Лиянна и техния адмирал Роло, и даже настояваха, че тримата много обичат чесън и подправки.

Първата церемония бе сватбата на Роло и Киара. Морякът, пременен в спретнат адмиралски костюм (Алекс бе приел насериозно препоръката на гномите) изглеждаше доста изнервен, докато Киара гледаше лукаво като лисица, влязла в курник.

Сватбата бе бърза, но пък целувката между двамата — продължителна.

Не така стояха нещата със сучетаването на Алекс и Лиянна — крал Арлеанн държа дълга половинчасова реч, в която подчерта новата роля на елфите в управлението на Ралмия, тяхната неоценима помощ за бъдещия крал Алекс и накрая спомена колко силна е любовта между двамата.

Те го демонстрираха с дълга, продължителна целувка, след която си поеха дълбоко дъх като след плувен маратон.

Най-накрая Алекс бе коронясан за крал, под бурните лупинги на Вилхелм и Клара, които озариха небесата с пламъците си.

Вечерта, когато булките и младоженците се събраха да обсъждат новото си „печално“ положение, Роло, който беше доста пийнал, погледна красивата златна коронка, килнала се върху русата глава на Алекс и намигайки му, рече:

— Знаеш ли какво бих казал на Санарос, сега, ако бях на твое място?

— „Какво е да си мъртъв“? — отвърна Алекс, който също бе доста почерпен.

Двамата се разхилиха.

— Не — поклати глава морякът.

— А? — вдигна глава Алекс.

— Никак не лош резултат за едно безполезно хлапе, това бих му казал! — Сетне двамата вдигнаха чашите си една срещу друга.

— Наздраве!

Издание:
Автор: Александър Драганов
Заглавие: Перлата на феникса
Издание: първо
Издател: ИК Фентъзи Фактор
Град на издателя: София
Година на издаване: 2008
Тип: роман
Националност: българска
Главен редактор: Иван Атанасов
Редактор: Румен Васев
Художник: Visara
Художник на илюстрациите: Visara
ISBN: 978-954-918-462-4
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/1915

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.